virtual-project.eu

CRISTINA ALGER

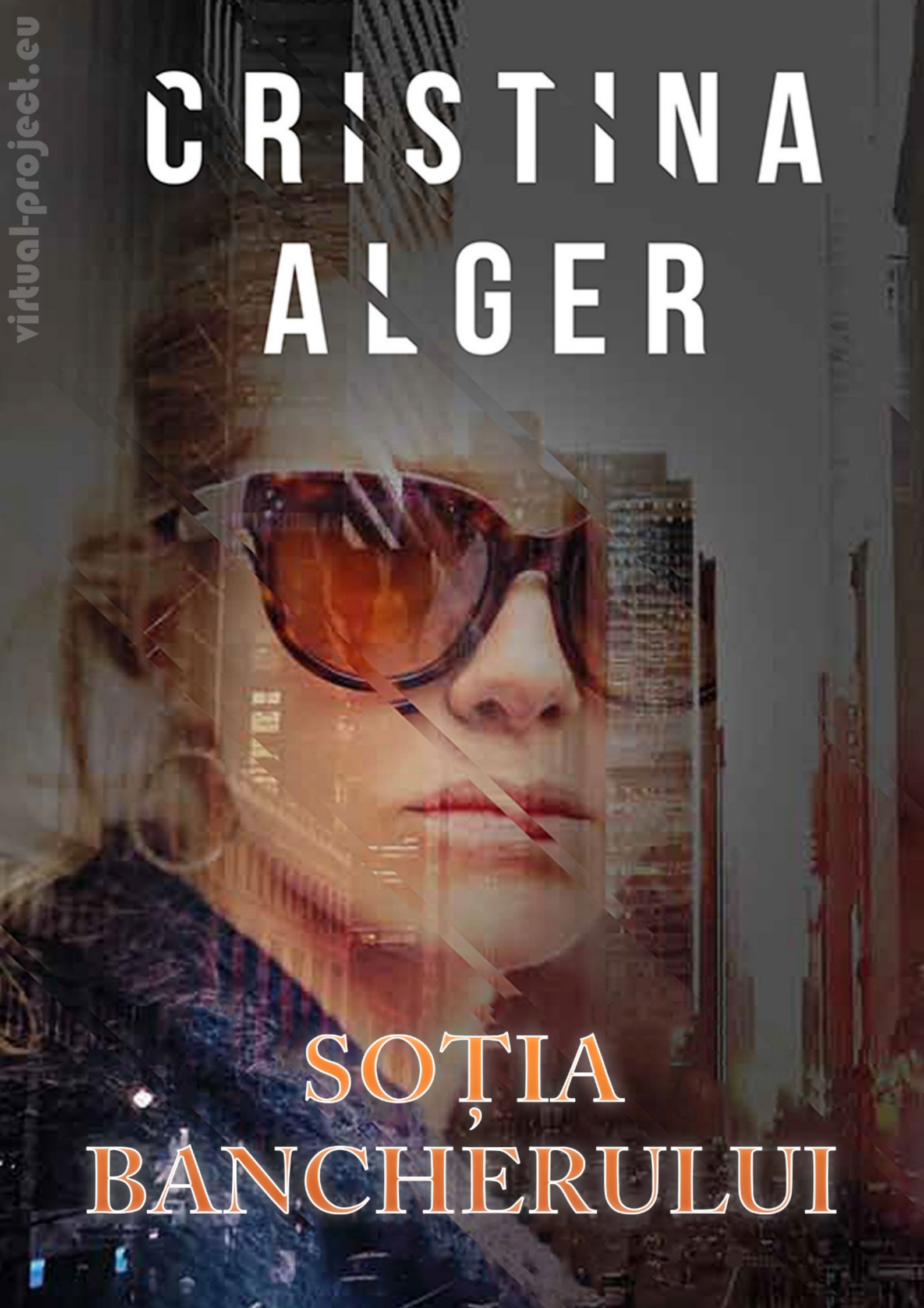

SOȚIA BANCHERULUI

CRISTINA ALGER

SOȚIA BANCHERULUI

Original: *The Banker's Wife* (2018)

Traducere din limba engleză de:
TIBERIU ENACHE

virtual-project.eu

NEMIRA

2019

PROLOG

Foarte puține avioane au primit autorizare de decolare de pe aeroportul RAF Northolt din Londra. Curenții erau puternici, lapovița reducea vizibilitatea la zero. Era o singură pistă la Northolt, iar avioanele private se îmbulzeau să o folosească. Era șase dimineața. Mulțimea de pasageri care se afla în zona de așteptare era mică, dar nerăbdătoare. Majoritatea erau oameni de afaceri care aveau întâlniri la prima oră în Paris, Luxemburg ori Berlin. Unii aveau zborul rezervat de corporația lor; alții aveau propriile avioane private. Nu erau persoane cărora să le placă să aștepte.

Un rus pe nume Popov începuse să facă scandal. Urla simultan la femeia din spatele ghișeului și la persoana cu care discuta la telefon. Niciuna nu îi oferea răspunsul pe care îl căuta, așa că alterna între ele, volumul vocii sale crescând până putea fi auzită în întregul terminal. Însoțitoarea lui de sex feminin, o blondă plictisită, cu haină din blană de vulpe și teniși, se holba în telefon. Părea obișnuită cu ieșirile lui. Restul lumii se uita la Popov. Pasagerii lăsau ziarele jos sau își întorceau privirile curioase. Cu o înălțime de 1,93 metri și cântărind cel puțin 127 de kilograme, Alexei Popov era greu de ignorat, în special atunci când era nervos.

— Înțeleg, domnule, îi răspunse din nou femeia de la ghișeu, încercând să își păstreze profesionalismul în fața debitului verbal al bărbatului. Și îmi pare rău pentru neplăcerea creată. Dar, din motive de siguranță, vă recomandăm…

Popov înjură în rusă și își aruncă telefonul. Femeia de la ghișeu se feri; doi agenți de pază se apropiară sprinten să vadă pentru ce se face atâta tam-tam. Până și blonda era atentă acum. Îl apucă

pe Popov de braț și îi șopti ceva la ureche, încercând să-l calmeze.

Thomas Jensen stătea în colțul terminalului și privea întreaga scenă cu un interes moderat, din spatele unui nou număr al ziarului *Financial Times*. Asemenea celorlalți pasageri prezenți în aeroport în acea dimineață, Jensen purta costum și avea la el o servietă. Cu părul grizonant, pieptănat atent și încălțat cu mocasinii săi scumpi, Jensen părea exact ce era: un absolvent de Oxford cu un trecut în finanțe și cu un cont bancar substanțial. Spre deosebire de ceilalți pasageri, Jensen nu era bancher sau o figură importantă în industrie. Cu toate că se afla în Northolt în interes de afaceri, acestea erau de cu totul altă natură. Lucra pentru o agenție guvernamentală, într-o funcție de care puțini știau că există. Singurul indiciu care sugera faptul că slujba lui Jensen nu era una de birou, ci mai degrabă o întreprindere periculoasă și uneori violentă, era forma distinctă a nasului, care fusese odată rupt. Deși suferise accidentări mai grave, nasul încă îl mai deranja. Din acest motiv, păstra mereu o batistă cu monogramă în buzunar. O scoase acum și își șterse nasul cu ea, în timp ce îi privea discret pe ceilalți pasageri din zona de așteptare.

Din pricina scandalului iscat de Popov, doar Jensen observă atunci când un bărbat și o femeie traversară rapid terminalul și ieșiră pe ușa care ducea către pistă. Jensen se ridică, își puse batista înapoi în buzunar și se apropie de fereastră. Studie figura suavă a femeii care mergea ușor încovoiată din cauza vântului, cu părul înfășurat asemenea lui Jackie Onassis, într-o eșarfă neagră, care îl proteja de ploaie. Bărbatul era bine făcut și cu un cap mai înalt decât femeia. Când se întoarse, Jensen îi observă ochelarii cu ramă de baga, precum și părul cărunt. Bărbatul își așeză protector mâna pe umărul femeii în timp ce se îmbarcau într-un Gulfstream G450. Avionul lor era cel mai mare și

mai scump dintre cele care se aflau în acea dimineață la Northolt. Buletinele de știri urmau să relateze mai târziu că era condus de un pilot excepțional. Omar Khoury petrecuse un deceniu în Forțele Aeriene din Regatul Saudit, înainte să se angajeze la o companie privată. Era un profesionist în adevăratul sens al cuvântului, pe care e puțin probabil să-l fi speriat condițiile inadecvate de zbor. Aproape imediat după ce ușile aeronavei s-au închis, au primit permisiunea de decolare. Popov încă urla referindu-se la întârziere, când aeronava G450 începu să ruleze pe pistă, urmând ca mai apoi să dispară pe cer.

Odată ce avionul se desprinse de pământ, Jensen își împături ziarul și-l băgă sub braț. Trecu pe lângă Popov, pe lângă ghișeu și părăsi terminalul. O mașină îl aștepta la stradă.

Telefonul îi sună imediat ce mașina vră pe A40, spre Londra.

— S-a făcut, spuse Jensen. Un singur avion a părăsit aeroportul, iar ei erau în el.

Închise telefonul, își desfăcu ziarul și-l citi în liniște cât dură drumul.

În mai puțin de o oră, contactul cu aeronava G450 se pierdu. Undeva deasupra Alpilor francezi dispăru pur și simplu de pe radar, ca și cum nu ar fi existat niciodată.

MARINA

Marina stătea pe balconul apartamentului său de la Le Meurice și privea luminile strălucitoare ale Parisului. Privelișteа era spectaculoasă, mai ales noaptea. La vest, Turnul Eiffel și Roata Mare erau iluminate, în contrast cu cerul negru. Pe partea cealaltă a străzii Rivoli, Grădinile Tuileries străluceau ca și cum ar fi fost luminate din interior. Marina se gândi să își trezească logodnicul, pe Grant, ca să se poată bucura împreună de priveliște. Dar avea să fie timp și pentru asta. Călătoria lor abia începea. Marina se așeză la masă. Își aprinse o țigară și trase din ea. Era bine să nu aibă nimic de făcut, recepții la care să participe, e-mailuri care să necesite răspuns. Putea citi o carte. Putea să își facă unghiile. Putea să nu facă absolut nimic. Noaptea îi aparținea. Aici, în Paris, era doar începutul.

Telefonul îi sună, scoțând-o din pepeni. Simți cum o cuprinde iritarea atunci când văzu cine o apelează.

— Duncan, răspunse ea cu o voce tăioasă. Aici e trecut de miezul nopții.

— Dormeai?

— Nu.

— Normal că nu. Ai rămas încă pe ora New York-ului. Oricum, nu dormi.

— Asta nu înseamnă că ai dreptul să mă suni în timpul primei mele vacanțe din ultimii zece ani.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine.

Marina se crispa. Asta era exact motivul pentru care Grant voise ca ea să plece de la revista *Press*. De zece ani de când lucra pentru Duncan, nu își luase niciodată o vacanță. Lucra aproape în toate weekendurile, în nenumărate zile de sărbătoare. Răspundea la telefon la orice oră din noapte. Își începuse cariera ca asistentă a lui Duncan. Acum, nouă ani și jumătate mai târziu, în ciuda statutului

său de editor senior la revistă, el încă își mai permitea să o trateze în felul ăsta. Era de douăzeci și patru de ore în concediu și el deja îi dădea sarcini. De necrezut, dar deloc surprinzător.

Marina voia să demisioneze. Îi promisese lui Grant că o va face chiar după nuntă. Zvonurile potrivit cărora tatăl lui Grant, James Ellis, urma să candideze pentru postul de președinte erau adevărate. Campania urma să înceapă în câteva săptămâni. Angajase deja o echipă de consilieri de campanie și publiciști. Avea nevoie de ei. Un miliardar orgolios din New York nu era tocmai candidatul oamenilor de rând. Dar odată ce consilierii media își făceau numărul de magie, James Ellis urma să fie transformat într-o poveste de succes a unui om muncitor, un afacerist profesionist, o alternativă la presupusul candidat al democraților – membru al elitei de la Washington – senatorul Hayden Murphy. Cel puțin, ăsta era planul. Murphy, care fusese urmărit ani buni de zvonuri legate de corupție și nepotism, era un candidat formidabil, dar cu lipsuri. Ellis știa acest lucru. Și se bizuia pe el.

Marina avea îndoielile ei referitoare la capacitatea viitorului ei socru de a fi liderul lumii libere. Îl văzuse pierzându-și răbdarea cu niște oameni blânzi, care făceau greșeli mărunte; când noua menajeră adusese un alt fel de apă îmbuteliată la casa din Southampton, de exemplu, sau când un șofer ratase ieșirea către aeroportul Teterboro. Mai știa și că Grant avea o influență liniștitoare asupra tatălui său. Grant avea să demisioneze din postul său de investitor bancar ca să preia afacerea familiei, în timp ce tatăl său intra pe traseul electoral. În noua sa calitate de președinte al Ellis Enterprises, Grant avea să călătorească în mod constant și se aștepta ca Marina să îl însoțească. Erau lucruri pe care soția unui director executiv al unei corporații multinaționale trebuia să le facă. Și cu atât mai

mult soția fiului președintelui, dacă s-ar ajunge la asta. Nu putea să fie și jurnalist, și doamna Grant Ellis. Cel puțin, nu în același timp. Nu exista îndoială referitoare la ce era mai important pentru ea. Trebuia să își dea demisia. Făcea parte din înțelegere și, la un anumit nivel, ea știuse asta dintotdeauna.

O clipă, Marina se gândi să demisioneze chiar atunci, la telefon. Era justificat, desigur. Oamenii de la *Press* își dădeau demisia mereu. Duncan era un redactor-șef extrem de dificil și își plătea personalul sub standardul din domeniu. Dar nu i se părea tocmai corect. După tot ce făcuse Duncan pentru ea – și după tot ce făcuseră împreună –, voia să procedeze în mod corect: în persoană, la momentul potrivit nu doar pentru ea, ci și pentru revistă.

— Ești incredibil! spuse Marina, apoi stinse țigara și intră să caute un creion. Nu ar trebui să fii în vacanță?

Duncan nu-i răspunse la întrebare. Subiectul vacanței sale, câteva săptămâni de pauză, era dureros. El nu și le dorise. Vacanța îi fusese mai degrabă impusă de Philip Brancusi, directorul executiv al companiei-mamă a *Press,* care insistase ca Duncan să folosească cele șase săptămâni pentru a renunța la băutură, o dată pentru totdeauna. Alcoolul devenise o problemă și toată lumea din redacție era conștientă de asta. Toată lumea, mai puțin Duncan.

— Notezi? întrebă el.

— Sigur că notez.

— Vreau să te întâlnești cu cineva. Vine din Luxemburg. Nu știu cât timp are la dispoziție, așa că eliberează-ți programul. O să îți dea un stick pe care o să mi-l aduci mie. Ai foarte mare grijă cu el. Și nu spune nimănui.

— Și ce ar trebui să îi spun lui Grant? Că am o întâlnire cu un european misterios?

— Cine e Grant?

— Glumești!

— Spune-i că ieși la alergat. Sau că trebuie să te întâlnești cu un prieten vechi. E băiat mare. O să supraviețuiască fără tine patruzeci și cinci de minute.

Duncan părea iritat, ceea ce o irită și pe Marina. Apăsă pe creion, rupându-i vârful.

— Fir-ar! murmură ea, întinzându-se după un pix.

— Uite, știu că e frustram, îi spuse Duncan. Știu că e enervant ce-ți cer. Dar e important, Marina. Conținutul e foarte delicat. Sursa mea nu are încredere în e-mailuri, fie ele și codate. Vrea să transmită datele direct. Trebuia să zbor către Geneva săptămâna trecută ca să mă întâlnesc eu cu el, dar cred că sunt urmărit.

Marina își reprimă dorința de a-și da ochii peste cap.

— De cine?

Duncan o ignoră.

— I-am spus că ești singura persoană în care am încredere.

— Nu mă mai linguși, Duncan. Bănuiesc că nu am să aflu despre ce e vorba.

Duncan făcu o pauză. Pe fundal, Marina auzi ceva ce părea a fi un plug de zăpadă. Se întrebă dacă nu cumva Duncan era în afara orașului, ascuns în casa lui de vacanță, unde își petrecea timpul tot mai des. Își făcea griji pentru el. Bea prea mult și socializa prea puțin. Când Duncan începea să bea, dramatiza și devenea paranoic. De obicei, când devenea dramatic și paranoic, o suna pe Marina.

— Vorbim când te întorci, îi spuse el. Dar, Marina… asta e. După atâția ani, cred că în sfârșit l-am găsit.

Marina se opri din scris.

— Pe cine?

— Morty Reiss.

— În viață?

— În viață.

Marina se opri, gândindu-se la absurditatea vorbelor lui Duncan. Trecuseră opt ani de la sinuciderea lui Morty Reiss. Sau, mai bine spus, trecuseră opt ani de când mașina lui Morty Reiss fusese găsită pe podul Tappan Zee, cu un bilet de adio lipit de parbriz. La câteva zile după presupusa lui sinucidere, se descoperise că fondul de investiții al lui Morty, RCM, era una dintre cele mai mari scheme Ponzi din toate timpurile. Reiss își dăduse seama că nu mai are încotro și se aruncase de pe pod, sau cel puțin așa spune povestea. Totuși, trupul său nu fusese găsit niciodată. La început, Marina și Duncan avuseseră aceleași suspiciuni ca mulți alții: că Reiss își înscenase propria moarte și că dispăruse împreună cu câștigurile sale frauduloase într-o țară scăldată de soare în care nu există tratat de extrădare. Dintre toți oamenii despre care Marina scrisese în articolele ei de când lucra la revista *Press,* Reiss era probabil cel mai deștept și mai nemilos escroc pe care îl întâlnise vreodată. Dat fiind faptul că Marina scrisese despre figurile importante ale societății din New York – magnații de pe Wall Street, magnații imobiliari, designerii de modă, mogulii din presă –, asta spunea multe. Dacă cineva era destul de inteligent încât să dispară împreună cu banii lui, acela era Reiss. Reiss era strălucit – cât de strălucit posibil –, dar, inevitabil, toate schemele Ponzi iau sfârșit și ăsta era singurul lucru care o frământa pe Marina în legătură cu povestea RCM. Comerțul ilicit, deturnare de fonduri: oricine putea scăpa basma curată după astfel de infracțiuni, dacă era destul de deștept. Furi pur și simplu banii și pleci cu ei. Dar o schemă Ponzi necesită un număr nelimitat de investitori. În lipsă de noi investitori, întreaga schemă se prăbușește asemenea unui castel din cărți de joc. Deci, de ce ar fi optat Reiss pentru o infracțiune care nu avea sfârșit? Părea prea deștept

ca să facă așa ceva. Doar dacă nu intenționase, încă de la început, să își însceneze moartea.

Dacă așa stăteau lucrurile, Marina trebuia să recunoască: Reiss avea potențialul să fie cel mai viclean escroc financiar din toate timpurile.

Odată cu trecerea anilor, fără nicio veste sau urmă de Reiss, îndoiala Marinei se transformase încet-încet în acceptare. Era într-adevăr posibil ca un om ca Reiss – a cărui față apăruse luni întregi pe toate ecranele – să dispară? Marina nu credea. Părea ceva mult prea tras de păr – chiar fantezist. Aducea mai degrabă a scenariu de film de la Hollywood decât a poveste reală. Reiss era inteligent, dar era și om. Poate că lăcomia sau orgoliul îl distruseseră până la urmă.

În timp ce interesul Marinei pentru Morty Reiss începuse să pălească, cel al lui Duncan Sander înflorise într-o obsesie pură. După ce el și Marina fuseseră coautorii dezvăluirilor RCM, Duncan continuase să scrie articole referitoare la Reiss și la complicele său, Carter Darling. Teoriile lui referitoare la locul în care se putea ascunde Reiss deveniseră neobișnuite și neîntemeiate, iar Marina se temea că obsesia lui Duncan îi ruinase iremediabil reputația de jurnalist serios. Acum șase luni, aproape că îl costase cariera. În timpul unei emisiuni matinale, Duncan susținuse că Reiss avusese sute de milioane ascunse într-un cont la Banca Internațională din Caraibe, localizată în Insulele Cayman. Duncan explicase că autoritățile americane închiseseră ochii, pentru că un grup de politicieni de rang înalt, care aveau și ei milioane ascunse în conturi secrete, apărau banca. Interviul provocase senzație nu doar datorită afirmațiilor lui Duncan, ci și datorită modului în care le făcuse. Discursul său neclar și aspectul neîngrijit nu trecuseră neobservate de telespectatori. Imediat apăruseră zvonuri cum că Duncan Sander își pierduse controlul. Banca Internațională din Caraibe amenințase că îl va da în judecată nu doar

pe Duncan, ci și revista *Press,* precum și compania-mamă Merchant Publications. La presiunile directorului executiv Brancusi, Duncan își retractase rapid acuzațiile. Apoi, fusese un întreg spectacol când mersese la o clinică de dezintoxicare din Connecticut, unde petrecuse câteva săptămâni încercând să renunțe la băutură și îngrijindu-și egoul. Din câte observase Marina, dezintoxicarea nu-l ajutase prea mult în ceea ce privește consumul de alcool. Primise o grațiere de la *Press,* iar o lună mai târziu, Duncan era la muncă.

Acum, se afla la a doua încercare de reabilitare și Marina știa că asta era ultima șansă pe care Brancusi i-o acordă. Îi dăduse un ultimatum: să renunțe definitiv la alcool și să revină la serviciu apt de muncă sau să nu se mai întoarcă niciodată. Duncan nu își mai putea permite încă o scăpare. Încă o greșeală, și Brancusi îi va lua capul.

— Duncan, poți dovedi asta? Va trebui să o faci. Nu putem avea alt…

Marina se opri, fără să termine propoziția. Lui Duncan nu îi plăcea să i se reamintească de interviu ori de problema lui cu alcoolul sau de orice altă greșeală pe care o făcuse vreodată. Nu se vorbea niciodată despre asta, cu excepția unor referințe vagi.

— De data asta, chiar pot. Are peste șaptezeci de milioane la Swiss United.

Marina a notat „Swiss United” și a subliniat numele.

— Swiss United. Deci nu Banca Internațională din Caraibe, zise ea, încercând să nu pară sceptică.

— Nu, asta e problema. Banii au *fost* acolo. Am avut dreptate în legătură cu asta. Dar i-a mutat. Fix înainte să dau interviul.

— Și ai dovezi? Evidențe contabile sau ceva?

— Sursa mea are. Marina, ăsta e materialul carierelor noastre.

Marina tresări când simți o mână pe umăr. În spatele ei era Grant, somnoros.

— Bună, îi șopti el. Nu am vrut să te sperii.

— Trebuie să închid, spuse Marina. Vorbim mai târziu.

— E Grant acolo?

— Da.

— Bine. Te sun mâine, când am detaliile privind predarea.

— În regulă. O seară bună, Duncan!

— Scuze, spuse Grant sărutând-o pe Marina pe creștet, în timp ce ea lăsa jos telefonul. Ți-am auzit vocea și credeam că plasai vreo comandă la room-service. Sunt lihnit.

Marina râse.

— Nu asta făceam, dar aș putea s-o fac. Ce vrei?

— Hai să vedem!

Grant se întinse peste ea și luă meniul.

— Cu cine vorbeai?

— Cu Duncan.

— Ce voia?

— Lucrează la un articol. Voia să-l ajut.

Grant ridică privirea din meniu.

— Sper că l-ai refuzat.

— Bineînțeles că asta am făcut.

— Nu trebuia să fie la reabilitare?

— Concediu sabatic.

— Mă rog. E complet nepotrivit din partea lui să te sune în miezul nopții când ești în concediu.

— Cred că era doar încântat de articol.

Grant dădu din cap dezaprobator.

— Nu are nicio limită, Marina.

Marina oftă.

— Știu. Și pe mine mă enervează. Dar trebuie să înțelegi: Duncan e motivul pentru care sunt jurnalist. Când mi-am început activitatea la *Press,* sincer, îmi doream să lucrez la o revistă de modă doar fiindcă mi se părea că sună interesant. Credeam că o să merg la petreceri grozave, că voi îmbrăca haine luxoase și că mă voi întâlni cu

oameni interesanți. Dar Duncan a văzut în mine mai mult. Și se aștepta la mai multe de la mine. Când a lucrat la articolul despre familia Darling, m-a tratat ca pe unul dintre colegii lui, și nu ca pe asistenta lui de douăzeci și doi de ani. Chiar mi l-a încredințat total. Iar când totul s-a încheiat, m-a creditat drept coautor. Deci da, uneori mă scoate din minți. De multe ori. Dar, totodată, îi sunt datoare pentru cariera pe care o am.

Grant se întinse și apucă mâna Marinei. Își împletiră degetele și își zâmbiră.

— Îmi pare rău, spuse el. Încerc doar să te protejez.

— Iar eu cred că ești foarte drăguț.

Grant ridică o sprânceană.

— Și sexy?

— Foarte sexy.

— E sexy dacă acum îmi comand un cheeseburger cu dublu bacon și cu cartofi prăjiți?

— Incredibil!

— O să dureze cel puțin treizeci de minute până sosește. Vii cu mine în dormitor, cât timp îmi aștept gustarea de la miezul nopții?

— Comandă-mi și mie o porție de cartofi, bine? Sunt doar un copil. Nu îmi place să împart.

— Nici mie nu îmi place. Deci promite-mi ceva.

— Orice.

Marina își încolăci brațele în jurul gâtului lui Grant și-i zâmbi.

— Promite-mi că nu va trebui să te împart în această vacanță. Sunt doar câteva zile. Vreau să ne deconectăm și să ne bucurăm unul de altul.

Marina dădu din cap.

— Îhî, făcu ea.

Se întinse pentru un sărut. Simți pe spate mâinile lui Grant și brusc era în aer, cu picioarele strânse în jurul taliei lui.

— Îți promit, murmură ea, în timp ce el o ducea spre pat.

ANNABEL

Matthew Werner întârziase. Soția lui, Annabel, stătea singură pe veranda apartamentului lor din Geneva, îmbrăcată cu o rochie neagră de seară și cu haina de blană pe care Matthew i-o cumpărase când se mutaseră în Elveția. O coafeză de pe Cours de Rive îi prinsese părul castaniu într-un coc. Pantofii ei, niște chestii rotunde cu tocuri de doisprezece centimetri pe care o vânzătoare dintr-un magazin de pe strada Rhone o convinsese să le cumpere împotriva oricărui simț practic, îi făceau bătături în tălpi. În cabina de probă, pantofii făcuseră ca picioarele lui Annabel să pară imposibil de lungi și de subțiri. Două panglici negre de satin porneau de la călcâi și se încolăceau în jurul gleznelor și al pulpelor, dând impresia unei balerine pe poante. În New York, s-ar fi putut opri în fața unei vitrine în care era expusă o asemenea pereche de pantofi, dar nu ar fi intrat în magazin. Nu i-ar fi cumpărat. Mult prea scumpi, deloc practici, în general. În New York, Annabel purta pantofi cu talpă joasă sau cu tocuri mici, cu vârf rotunjit, potriviți pentru a sta în picioare o zi întreagă. În New York, Annabel muncea. Mergea cu metroul, nu cu o mașină cu șofer. Nu își cheltuia banii pe pantofi care o costau salariul pe o săptămână. Aici, la Geneva, semna chitanța înainte să se deranjeze să privească prețul.

Acasă, își dăduse seama că abia putea merge cu ei. Privindu-se în oglindă, se gândise că panglicile de pe gleznă aveau un aer teatral. Nu știa sigur dacă arată ca soția unui bancher sau ca o curtezană. Toate celelalte soții își făceau cumpărăturile la magazinul de unde ea își cumpărase pantofii. Toate arătau la fel, se îmbrăcau la fel și jucau tenis împreună. Uneori, Annabel avea impresia că nu primise manualul cu instrucțiuni atunci când ajunsese la Geneva: *Cum*

să fii soție de bancher. Majoritatea erau politicoase, dar distante. După o primă invitație la prânz, Annabel nu mai auzise de ele. Erau destul de politicoase la evenimentele firmei, desigur, dar părea că înțeleseseră, așa cum o făcuse și ea, că e altfel decât ele. Annabel decisese că e mai bine așa. Cele mai multe dintre celelalte soții nu voiau decât să vorbească despre spectacolele de modă din Paris și despre casele lor de la țară, precum și despre ultima lor escapadă de weekend în Sardinia. Și se aranjau pentru orice, chiar și pentru o gustare obișnuită de weekend. Desigur, uneori i-ar fi plăcut să fie acceptată. Dar, de cele mai multe ori, Annabel se mulțumea să rătăcească singură printr-un muzeu, să stea într-o cafenea cu o carte bună și să se culce devreme. Balurile de caritate și dineurile cu ținută obligatorie nu i se potriveau. Și urâse dintotdeauna tenisul.

Pantofii fuseseră atât de scumpi, încât nu concepea să nu îi poarte. Măcar o dată. Spera să pară cel puțin la fel de scumpi precum erau. Matthew adora să o vadă în lucruri scumpe. Acesta era motivul pentru care lucra atât de mult, susținea el. Îi plăcea să se laude cu ea. „Îmi place să te răsfăț", îi spunea.

Deocamdată Annabel își desfăcu panglicile și-și eliberă picioarele din robie. Le ascunse sub coapsele subțiri pentru a le menține calde. Se simțise tentată să își aprindă o țigară pentru a se liniști puțin, dar se opri. Matthew s-ar fi supărat. Din ce știa el, Annabel nu se mai atinsese de țigări de la New York. Ținea un pachet ascuns în spatele cărților sale de artă din camera de zi. Matthew nu le privea niciodată, așa că nu exista riscul ca Annabel să fie descoperită. Arta nu-l interesa pe Matthew, decât în cazul în care un client ar fi investit în ea și atunci ar fi reprezentat doar atât: o investiție. Annabel își mai permitea câte o țigară – uneori două la rând –, numai atunci când Matthew

era plecat noaptea. În ultimul timp, asta se întâmpla des.

De pe verandă, Annabel auzea zgomotul tramvaielor și al roților trăsurilor pline de turiști pe piatra cubică. De obicei, găsea aceste sunete liniștitoare. Nu și astăzi. Era prea agitată. Aruncă o privire către cerul de un gri-metalic și se întrebă când va începe să ningă. Se anunțase o furtună de câteva zile. Îl voia pe Matthew acasă. Fără el, apartamentul lor aducea mai mult a hotel decât a cămin. Un hotel de lux, dar tot un hotel. Era încă mobilat cu aceleași canapele de culoarea cărbunelui, cu pernele de mătase cu țesătură indoneziană și cu mesele de sticlă cu care apartamentul fusese închiriat. Șic, dar corporatist. Era, la urma urmei, una dintre locuințele deținute de Swiss United și închiriate angajaților mult sub prețul pieței. Unul din marile avantaje ale slujbei lui Matthew. Annabel adăugase câteva mici retușuri personale în ultimii doi ani – un tablou de-ale ei atârnat în camera de zi, o impresionantă panoramă urbană a Florenței, pe care i-o dăruise lui Matthew ca să îi reamintească de luna lor de miere. Cărțile ei umpleau rafturile. Cu toate că Matthew îi spusese că nu era necesar, își adusese lenjerii de pat de la New York, așternuturi albe, imaculate, cu margini de un gri-cenușiu, cu un W brodat pe fiecare pernă, și prosoape asortate. O făceau să se simtă cât de cât acasă. Inițial, pusese fotografii peste tot: pe mesele laterale, ascunse pe rafturi, deasupra șemineului. Annabel și Matthew sărutându-se în spatele taxiului în carouri pe care îl închiriaseră să îi ducă la nunta lor în Tribeca. Ei doi gătind homari într-o casă de pe plaja din Montauk, pe care o închiriaseră cu o vară înainte să plece. Annabel, la prima deschidere a galeriei, înconjurată de prieteni. Acum ascunsese majoritatea fotografiilor. La început, crezuse că pozele îi vor alina dorul de casă. Se întâmplase tocmai invers. Când se uita la ele, se simțea teribil

de singură. Așa că într-o noapte, în timp ce Matthew era la birou, ea bău o sticlă de vin, înfășură toate fotografiile în folie protectoare și le puse pe ultimul raft din dulap.

Încercase să le înlocuiască cu fotografii mai recente din viața lor de acum, din Geneva, dar nu avea multe. Matthew călătorea atât de mult în timpul săptămânii, încât în weekend rămânea acasă încercând să se odihnească sau mergea la sala de antrenament. Uneori, Matthew mai vizita câte un client dintr-un loc interesant – Madrid sau Berlin ori sudul Franței – și Annabel îl însoțea. Însă erau călătorii în interes de serviciu, iar Annabel nu îl prea vedea pe Matthew pe parcursul lor. Merseseră la Veneția pentru cea de-a treizecea aniversare a lui Annabel, dar Matthew își petrecuse mare parte a călătoriei vorbind la telefon cu un client isteric, prins într-un divorț urât. Annabel se rătăcise singură prin oraș și fotografiase doar o gelaterie pe care prietenul ei, Julian, îi recomandase să o viziteze și un stol de porumbei din Piazza San Marco. Fuseseră la schi de multe ori, de obicei în Zermatt, unde Swiss United avea o cabană pe care o punea la dispoziția angajaților băncii aflați în poziții-cheie, dar colegii lui Matthew erau tot timpul acolo. Cei mai mulți dintre ei erau schiori experimentați care, asemenea lui Matthew, doreau să încerce pârtii dificile sau helischiul. Nedorind să fie un ghimpe în coaste, Annabel îl lăsa pe Matthew, rezervându-și o lecție de schi pe pârtiile ușoare sau ghemuindu-se în fața focului, cu o carte în mână. Nu avea rost să faci o asemenea fotografie.

Când veniseră prima oară în Geneva, plănuiseră să stea aici doi ani. Doi ani pentru a strânge niște bani, ca mai apoi să se întoarcă în New York, să își cumpere un apartament și să încerce din nou să își întemeieze o familie. Pe atunci Annabel avea doar douăzeci și opt de ani; Matthew, treizeci și trei. Aveau timp. Va fi ca o aventură, spunea el. O

vacanță prelungită. Veneția, Praga, Paris, Bruges: atât de multe locuri romantice la distanța unui zbor scurt sau a unei călătorii cu trenul. Aveau la îndemână cea mai bună artă din lume. Annabel își putea dezvolta abilitățile lingvistice. Franceza ei era bună, dar un pic învechită. Germana ei – o limbă utilă în afacerile din lumea artei – era modestă și avea nevoie de îmbunătățire. Matthew avea să o învețe să schieze. Ar fi putut să ia lecții de gătit sau să urmeze un curs despre vinuri. Putea mânca fondue. Pentru că era vorba doar de doi ani, Annabel nu își căutase un job. Obținerea unui permis de muncă ar fi durat luni întregi. Ar fi fost un proces complicat pentru cineva care nu lucra pentru o corporație globală. Oricum, Matthew avea să lucreze destul de mult pentru amândoi și prefera ca ea să nu muncească. Voia ca ea să fie liberă când era și el liber. Nu îi cerea să renunțe definitiv la muncă. Era doar pentru o perioadă. Totul era temporar.

Nu erau numai lucruri rele, desigur. Unele erau minunate. Apartamentul uriaș. Frumusețea meleagurilor elvețiene. Uneori, Matthew se întorcea acasă fericit și Annabel își reamintea de ce se îndrăgostise atât de rapid de el. O scotea la cină într-un loc select. Era atent și grijuliu. O făcea să râdă. Se uitau la apusul soarelui peste lacul Geneva și vorbeau despre un spectacol de artă pe care ea își dorea să îl vadă, despre o carte pe care o citea. Își aminteau de prietenii lor rămași în New York. Aprindeau lumânări pe terasă, beau vin și jucau Scrabble. În astfel de nopți, în care Matthew nu era prezent doar formal, ci se afla acolo cu adevărat, Annabel credea că ar putea învăța să iubească Geneva. Dorul ei de casă se stingea, înlocuit de un sentiment de calm și de apreciere pentru frumusețea și istoria locului.

Și mai era și problema banilor. Annabel nu își dorea nimic în New York; Matthew câștiga acolo mai mult decât visase vreodată Annabel, care

crescuse într-un orășel mic, muncitoresc, din nordul statului New York. Dar aici, conturile lor bancare se umflau incredibil de repede. În fiecare lună, intra mai mult. Banii îl făceau pe Matthew mândru și, la rândul ei, Annabel era mândră de el. Și ea descoperise că îi plăcea să aibă bani. Brusc, lucrurile pe care nu se gândise vreodată să le cumpere i-au devenit disponibile. Pantofii, de exemplu. Un prânz select, luat de una singură, într-o zi de miercuri. Mersul la un salon de coafură de câte ori își dorea. Banii făceau totul mai ușor, un sentiment pe care Annabel nu îl mai încercase niciodată. Nu se mai uita la prețuri sau la extrasele de cont. Era mai mult decât suficient.

Odată cu banii, s-au înmulțit și cadourile. Matthew fusese întotdeauna generos, era unul dintre lucrurile pe care Annabel le adora la el. Nu era vorba de extravaganță. Matthew era grijuliu. Nu uita să-i facă surprize. În majoritatea dimineților, îi scria bilețele pe care le ascundea în locuri în care ea le putea găsi cu siguranță. Devenise micul lor joc. Le găsea în poșetă, lângă filtrul de cafea, în oglinda ei compactă, lipite de frișca din frigider. Odată, găsise două bilete la Opera Metropolitană ascunse în portofel. Erau pentru reprezentația din seara următoare; Matthew lipsea din oraș. „Ia-l pe Marcus”, scrisese el pe notița atașată biletelor, referindu-se la colegul preferat al lui Annabel de la galerie, care iubea opera mai mult decât orice.

— E de păstrat, îi spusese Marcus atunci când Annabel îi arătase biletele.

Recent, darurile deveniseră mai generoase. O geantă pe care ea se oprise să o privească în vitrina unui magazin. O pereche de cercei pe care îi observase la soția unui coleg. Săptămâna trecută, un tablou pe care Annabel îl admirase la Art Basel. Era o piesă mică de Marshall Cleve, un artist mai puțin cunoscut din Maine. Annabel petrecuse zece minute bune uitându-se la el într-o tăcere

meditativă. Reprezenta o serie de linii albastre în buclă care aminteau de Brice Marden, unul dintre pictorii preferați ai lui Annabel. Brice Marden la mare. Genul de pictură pe care l-a încercat și ea în micul ei studio din Montauk, cu un succes moderat.

— Ți-ai amintit, îi spusese ea atunci când Matthew i-l dăruise, strângând-o în brațe.

— Trebuia să îl ai, replicase Matthew. Îl adori. Am văzut-o în ochii tăi din clipa în care te-ai uitat pentru prima dată la el.

— Nu pot să îmi explic de ce. Nu știu multe despre artist. Pur și simplu sunt atrasă de el.

— Atunci, asta e dragostea, nu? O conexiune. Electricitate. O simți în ființa ta. Eu asta am simțit când te-am văzut prima dată. Încă o simt când te văd.

Annabel l-a tras pe Matthew spre ea.

— Da. Asta e dragostea.

— Îți aduci aminte cum obișnuiam să trec prin fața galeriei tale în fiecare dimineață, doar ca să te pot privi pe fereastră?

Annabel a râs.

— Marcus credea că te uiți după el.

— Mi-au trebuit două săptămâni ca să capăt încrederea să intru și să îți vorbesc. Și m-am documentat înainte. Despre artiștii pe care îi reprezentai. Am fost bun, nu-i așa?

— Ai dărâmat cataloagele de pe ghișeul de la intrare și ai vărsat cafea peste recepționer. Dar da, ai fost bun.

— Încă sper că vei uita partea aia.

— E partea care îmi place cel mai mult. E drăguț să vezi un bărbat chipeș cum se pierde cu firea.

— Erai foarte intimidantă atunci. Cu părul scurt, îmbrăcată toată în negru și cu tatuajul de pe încheietură, chiar sub brățările pe care obișnuiai să le porți. Doamne, ce sexy erai!

— Și acum nu mai sunt? Ai grijă, domnule!

— Ești și mai sexy acum. Mai sexy pe zi ce trece.

— Îți este dor de părul scurt?

Matthew ridicase capul și o privise atent.

— Uneori, răspunsese el schițând un zâmbet. Dar îmi place și așa. E elegant lung. Ți se potrivește.

Apoi o sărutase, dar se retrăsese mai repede decât și-ar fi dorit ea.

— Vreau să ai acest tablou, îi spusese pe un ton serios. Știu la cât de multe ai renunțat ca să fii aici, cu mine. Știu că îți este dor să fii înconjurată de opere frumoase de artă. Unul dintre motivele pentru care am acceptat această slujbă a fost să îți pot cumpăra opere de artă. Ca să poți deține piesele pe care le iubești. Propria ta galerie.

Annabel se oprise. Ceva din felul în care el rostise cuvintele nu părea în regulă. Ei îi plăcea să fie galeristă. Deținerea operelor de artă era plăcută, desigur, dar nu putea substitui un loc de muncă.

— E foarte grijuliu din partea ta, dar nu am nevoie de ea în casa noastră. Sincer. Sper că nu a fost extrem de costisitor.

— Nu a fost, îi răspunsese el, cu toate că Annabel bănuise că minte. Sincer, rama este cea care valorează cel mai mult. Vreau să știi minte asta. Dacă pățesc vreodată ceva…

— Nu spune astfel de lucruri.

— Vreau doar să știi. Rama. Valoarea stă în ramă. În regulă?

— E superbă! exclamase Annabel, căci așa și era.

Aprecia o încadrare bună. Și-a trecut degetul de-a lungul muchiei. Era un lemn gros, decorat cu foiță de argint. Modern și rustic în același timp, scotea în evidență nuanțele de albastru-gri ale picturii.

— Să îl punem deasupra patului, propusese ea. În felul ăsta, când ne vom culca seara, vom visa despre dragoste.

Tabloul marcase începutul celui de-al doilea an în Geneva. Annabel a lăsat aniversarea să treacă fără să comenteze. În ultimele săptămâni se întreba din ce în ce mai des dacă nu cumva tabloul era o mită, un fel de plată. Pentru că aveau să mai rămână. Matthew începuse să spună că are nevoie de mai mult timp. Pentru ce, ea nu știa sigur. Erau atât de mulți bani! Nu suficienți cât să se retragă sau să cumpere casa de pe plaja din Montauk despre care vorbeau mereu, cea cu pridvoarele curbate și cu magazia din spate transformată într-un studio de artă. Dar aveau mai mult decât visaseră vreodată că ar fi posibil. Așadar, mai mult timp pentru ce? Cât ar fi fost de ajuns? Annabel își spunea că încă puțin timp în Geneva nu contează; pentru ea, acasă însemna locul unde se afla Matthew. Dar adevărul era că începea să conteze. Contase mereu. Geneva nu ar fi însemnat niciodată acasă. Annabel era plictisită, apatică. Îi era dor de serviciu. Voia copii. Își dorea viața înapoi. Nu putea trăi în această realitate suspendată pentru totdeauna. Cel puțin, nu fără să își piardă mințile.

∵

Pentru ca timpul să treacă mai ușor până ce Matthew avea să se întoarcă acasă, Annabel se prefăcea că citește un roman în lumina după-amiezii, dar ochii ei continuau să alunece peste cuvinte și să se fixeze pe telefon. Era un thriller despre o soție care dispărea pe drumul de la serviciu spre casă. Părea genul de carte pe care o citise de un milion de ori înainte, o carte având cuvântul „Fata” în titlu și un narator pe care nu te poți baza, iar ea tot uita numele personajelor. De ce nu a sunat Matthew? Nu-i stătea în fire. Dacă mai întârzia, va trebui să plece singură la petrecerea familiei Klauser. Annabel nu se simțise niciodată bine acasă la ei, cu personalul lor în uniformă și cu prietenii lor rigizi, majoritatea cu decenii mai bătrâni decât ea. Matthew știa asta și

avea grijă când se vorbea despre astfel de lucruri. Nu i-ar fi cerut să meargă singură la petrecere.

— Dacă Jonas nu ar fi fost șeful meu… obișnuia el să spună spășit.

Însă nu termina niciodată propoziția. Jonas Klauser nu era doar șeful lui Matthew. Era șeful Swiss United, cea mai mare bancă din Elveția. Era nașul lui Matthew. El era motivul pentru care ei doi se mutaseră în Geneva. Cât timp erau acolo, familia Werner trebuia să se poarte frumos cu familia Klauser.

— Sunt doar afaceri, spunea Matthew, dar totul devenise o afacere pentru el.

Se auziră clopotele bisericii. Annabel lăsă jos romanul. Soția lipsea de zece zile, dar lui Annabel nu îi păsa de ce i s-a întâmplat. Nici măcar nu se deranjă să marcheze pagina. Nu mai terminase o carte de mult. Verandele apartamentelor vecine erau goale; era mult prea frig acum ca oamenii să stea afară ca Annabel, chiar și cu lămpi de căldură. Ei îi plăcea frigul. O făcea să se simtă vie, trează. O lovi o rafală puternică de vânt, făcându-i ochii să lăcrimeze. Fulgi de zăpadă porniră să coboare din cerul întunecat, începea petrecerea. Dacă exista o eroare de comunicare și Annabel trebuia să se întâlnească cu Matthew la familia Klauser, l-ar face să se jeneze din cauză că întârzia. Annabel ura să îl facă pe Matthew să se simtă jenat. În Statele Unite, întârzierile ei i se păreau fermecătoare, parte a atracției boeme de a se întâlni cu o galeristă din centrul orașului în locul uneia dintre tipele simandicoase din Upper East Side cu care Matthew se vedea înainte de Annabel. Blonde focoase, obișnuia Annabel să le numească, după femeile cu picioare subțiri din *Rugul vanităților*. Matthew, care crescuse în nordul Upper West Side, părea că le cunoaște pe toate. Familiile Lindsey, Bitsie și Nick. Pe cele cu prenume prețioase: Lennox, Merrill și Kennedy. Fete crescute să scrie bilete de mulțumire pe hârtie ștanțată și care

ajungeau mereu cât de târziu era la modă, dar nu neglijent de târziu, așa cum Annabel o făcea adesea. Aici, în Geneva, întârzierile ei îl deranjau pe Matthew, mai ales când aveau întâlnire cu persoane de la bancă. Nu era ca și cum ar fi avut vreun motiv de întârziere. Nu avea slujbă. Nu avea copii. Nu avea prieteni, cu excepția lui Julian. Nu putea risca asta. Înapoi pe tocuri.

Familia Klauser locuia în Cologny, o suburbie din nord-estul orașului, cu drumuri încâlcite și câmpuri deschise. Își păstraseră și un apartament în oraș, pentru nopțile în care Jonas lucra până târziu (sau, suspecta Annabel, pentru a se întâlni cu amanta lui, o actriță franceză de mâna a doua, pe care Jonas o cunoscuse la Cannes și cu care se afișa, în timp ce soția lui era la cursuri de echitație sau la cumpărături la prezentările de modă din Paris), dar nu prea treceau pe acolo. De ce ar fi făcut-o, atunci când cabana lor – castel, mai degrabă – avea un teren de golf cu nouă găuri, un teren de tenis, o piscină, un garaj cu o capacitate de zece mașini pentru colecția de automobile a lui Jonas? Tablourile nu erau pe placul lui Annabel – totul era ostentativ, ușor de recunoscut, genul de colecție pe care un consilier de artă ar fi propus-o unui client fără gust și pe care nu îl interesau costurile –, dar erau scandalos, incredibil de scumpe. Mai impresionante decât cele mai bune galerii din New York, își spunea Annabel. Majoritatea camerelor din casa Klauser aveau cel puțin o piesă importantă: un Damien Flirst, un Jasper John's. O sculptură hidoasă, semnată de Botero, a unei femei obeze întinse pe un șezlong, trona în mijlocul camerei de zi.

— Mai bine și-ar tapeta casa cu bani, îi spusese Annabel lui Matthew în prima lor vizită acolo. Trebuie să fie mai bogați decât Dumnezeu ca să aibă o asemenea colecție.

Pentru Annabel mai impresionantă decât colecția de artă a familiei Klauser era panorama cu

vârful Mont Blanc. Fusese în casa lor de zeci de ori și de fiecare dată rămăsese mută de uimire la vederea munților acoperiți de zăpadă din fundal. Arătau ca o carte poștală, ca un basm. Pur și simplu nu putea crede că o asemenea priveliște era reală. Cerul era atât de albastru, zăpada atât de cristalină și liniile munților atât de precis trasate, încât totul părea că fusese cumva retușat digital. Totul în legătură cu familia Klauser părea a fi așa. Elsa Klauser, de exemplu. Pretindea că este fiica unui membru minor din familia regală austriacă, un viconte, poate, sau ceva asemănător. Annabel bănuia că povestea asta era inventată și că făcea parte dintr-o descendență atent creată de Elsa și adoptată odată ce Jonas Klauser îi devenise soț. Nu se potrivea cu sânii ei un pic prea mari, cu părul lung, alb-blond sau cu accentul care era greoi și imposibil de urmărit. Purta hainele potrivite – Loro Piana, Chanel și Brunello Cucinelli –, dar pantalonii ei de piele erau puțin prea strâmți, tivurile rochiilor, prea scurte, decolteurile, ademenitor de adânci pentru o femeie cu o presupusă origine nobilă. Se îmbrăca în blană tot anul, chiar și vara.

— Ca un personaj din *Urzeala Tronurilor*, glumise Matthew într-o seară, după prea mult vin.

Dar nu mai conta acum. Familia Klauser aparținea unui alt fel de neam regesc. În această lume a conturilor bancare secrete și a banilor ascunși, Jonas Klauser era rege.

Spre deosebire de soția sa, Jonas se purta ca un aristocrat veritabil. Își amintea numele copiilor tuturor, al părinților, al soțiilor și al amantelor, chiar dacă îi întâlnise o singură dată, cu mulți ani în urmă, în timpul unei petreceri unde se numărau printre cele mai puțin importante persoane din cameră. Putea vorbi despre artă, vin, parasailling sau despre filatelie – despre orice, practic – și încă în cinci limbi. Matthew spunea despre el că este un bancher adevărat. Ori de câte ori vorbea despre

Jonas, din vocea lui răzbătea admirația. În prima lor săptămână în Geneva, familia Klauser organizase o petrecere de bun venit pentru Matthew și Annabel în Skopia, o galerie cunoscută pentru promovarea artiștilor elvețieni. Jonas o luase pe Annabel de braț și îi făcuse cunoștință cu o serie de curatori, galeriști și artiști. Își dorea ca ea să se simtă bine-venită, spunea el. Matthew era ca un membru al familiei pentru el și acum, așa era și ea. Dacă putea face ceva pentru ca ea să se simtă la Geneva ca acasă, nu trebuia decât să îi ceară.

∵

Annabel îl sună pe Armand, șoferul. Scrise câteva cuvinte pe un șervețel și îl lăsă pe masa din hol, unde Matthew l-ar fi găsit cu siguranță. El păstra toate bilețelele lor într-o cutie din dulapul lui.

Chiar și pe cele care se aruncă, scrise pe bonuri de casă, pe șervețele sau pe biletele de film pe care Annabel le găsea în fundul genții ei. Annabel descoperise asta după ce se căsătoriseră și încă i se părea extrem de romantic. Era mai atentă la aspectul scrisului ei de mână acum, conștientă că notițele vor fi păstrate. Uneori îi desena mici schițe, știind că îl vor face să zâmbească. În ultimii ani, își dezvoltase un talent pentru desene obraznice.

Astăzi nu va fi nicio schiță. O semnă *x, A*. Mai puțin afectuos decât *Te iubesc*, *A*. pe care îl scria uneori, dar mai cald decât un *A*. simplu. *Ar fi bine să aibă o scuză,* se gândi Annabel. *Ar fi bine să nu fie cu Zoe.*

Annabel deschise ușa principală și inspiră adânc. Doi bărbați stăteau în vestibulul din fața apartamentului. Unul avea o servietă. Amândoi purtau costume, paltoane și aveau expresii sumbre. Obrajii le erau roșii din cauza frigului. Părul le era umed din pricina zăpezii.

— Annabel Werner? o întrebă cel cu servieta.

Îi pronunță numele *Verner,* cu o urmă de accent german. Ochii lui negri clipiră iute de câteva ori din spatele ochelarilor cu ramă transparentă.

— Da?

— Îmi cer scuze că v-am speriat.

Băgă mâna în buzunarul de la piept și scoase o insignă, pe care o ridică până la nivelul ochilor ei. Partenerul său făcu același lucru.

— Numele meu este Konrad Bloch, de la Poliția Federală. El este colegul meu, Phillip Vogel. Putem intra? Avem o chestiune personală pe care am dori să o discutăm cu dumneavoastră.

Telefonul lui Annabel sună înainte ca ea să le adreseze vreun cuvânt.

— Trebuie să răspund, spuse ea. Mă scuzați o clipă?

Bloch dădu din cap în semn de aprobare, dar nu se îndepărtă. Annabel simțea ochii ațintiți asupra ei, în timp ce își căuta telefonul în poșetă.

Nu era Matthew.

— Alo? Da, Armand. Sunt pe drum. Poți să aștepți o clipă…

Puse mâna peste telefon, apoi continuă:

— E șoferul. Tocmai mă pregăteam să cobor. Ați putea reveni în altă zi…

— Doamnă Werner, trebuie să vă vorbim urgent. V-aș sugera să lăsați mașina să plece.

∵

În apartament, Annabel le făcu semn domnilor să ia loc. Se gândi să le ofere apă sau cafea, dar nu o făcu; își dorea ca ei să plece cât mai repede. Cerul era întunecat. Zăpada se depusese pe pervazurile ferestrelor. Drumurile spre Cologny se puteau înzăpezi. Bărbații își scoaseră paltoanele. Annabel îl păstră pe al său și doar se rezemă de marginea canapelei. Era prea cald înăuntru ca să stai îmbrăcată într-o haină de blană și simțea cum începe să o ia amețeala.

— Doamnă Werner, începu Bloch. Avionul soțului dumneavoastră dinspre Londra nu a aterizat

cum era plănuit. Bănuim că s-a prăbușit în Alpi.

Annabel se holbă la el cu o privire goală.

— A început o căutare în munții Bauges, la est de Chambéry. E furtună acolo, ceea ce îngreunează căutările. Dar o epavă pe care noi o bănuim a fi a avionului a fost zărită pe vârful Mont Trélod.

Annabel se încruntă, procesând cele auzite.

— Nu, spuse ea după câteva momente, clătinând din cap. Ceva nu este în regulă. Soțul meu a fost la Zürich cu afaceri. E o greșeală.

— Soțul dumneavoastră este Matthew Steven Werner?

— Da.

— Angajat al Băncii Swiss United.

O sirenă urlă, străpungând aerul. Annabel așteptă să treacă înainte să răspundă. Era deranjată de sunetul sirenelor de aici. Nu erau precum cele din New York. Aici, erau stranii, în loc să fie doar zgomotoase. Ca un câine care urlă, ca un strigăt de ajutor.

— Da, acolo lucrează.

— Figurează ca al doilea pasager de la bordul unui avion privat care a plecat în această dimineață de pe aeroportul Northolt din Londra. Trebuia să aterizeze la Geneva la 8:20 dimineața. Celălalt pasager era o femeie pe nume Fatima Amir. Avionul îi aparținea ei.

Annabel clătină din cap. Nu auzise niciodată de Fatima Amir.

— Nu este posibil, replică ea. Matthew era în Zürich. Pentru o ședință în afara orașului. Ține astfel de ședințe o dată pe trimestru. Am vorbit cu el aseară.

După ce a spus asta, și-a dat seama că nu era adevărat. Acum două nopți vorbise cu Matthew. Era la birou. Trebuia să ia un tren către Zürich după o întâlnire, îi explicase el. Avea să fie acasă la timp pentru petrecerea familiei Klauser. Părea grăbit, chiar răstit. Ea auzise voci în fundal și știuse că nu se bucură de toată atenția lui. El fusese

reticent în a stabili o oră din după-amiaza acelei zile în care să poată vorbi sau să își spună noapte bună și asta o deranjase. Ea devenise destul de arțăgoasă, îi spusese ceva despre cum se simțea fiindcă el nu mai trecuse de mult pe acasă. El îi replicase că urăște să fie despărțit de ea, mai mult decât și-ar putea închipui. Că se va întoarce curând acasă, că întotdeauna se va întoarce acasă la ea. Obișnuia să îi repete asta: *Știi că am să mă întorc mereu, nu? Cât pot de repede. Spune-mi că știi.*

Da, sigur, îi răspunsese ea. Știu că ai să o faci mereu. Acest lucru diminua durerea, însă doar puțin. Nu mai auzise de Matthew de atunci.

Annabel nu îi mărturisi nimic din toate acestea lui Bloch. Nu greșise în legătură cu subiectul esențial, care era că Matthew se afla la Zürich, nu la Londra. Annabel era sigură de asta. Matthew avea defectele lui, dar lipsa de sinceritate nu se regăsea printre ele. Brusc simți nevoia să-și protejeze soțul. Nu își dorea ca acești oameni să îl creadă pe Matthew genul de persoană care nu își suna soția când era plecat în călătorii de afaceri. Un bancher tipic american, căruia îi păsa doar de bani și nu se sinchisea de familie. Matthew nu era așa.

— Poate a fost o neînțelegere la mijloc. Sau o schimbare de ultim moment. Îmi pare foarte rău, doamnă Werner.

Agentul Bloch vorbea cu siguranță, ca și cum nu ar fi existat vreo posibilitate de eroare. Annabel se uită la partenerul său, Vogel. Și el o privea cu simpatie. Pentru prima dată, Annabel înțelese ce se întâmplă. Acești oameni erau aici ca să îi spună că Matthew murise.

— E o greșeală, repetă Annabel.

Trebuia să își forțeze cuvintele să îi iasă din gură. I se pusese un nod în gât, împiedicând-o să vorbească și să respire.

— Nu-i așa? Ați făcut o greșeală?

— Doamnă Werner, probabilitatea de a supraviețui unui asemenea accident este extrem de scăzută. Nu avem mari speranțe în acest caz. Înțelegem că este un lucru extrem de dificil de auzit. Putem suna pe cineva pentru dumneavoastră? Un membru al familiei, poate?

— Matthew e familia mea. Nu am pe nimeni altcineva.

Mai târziu, Annabel nu își va aminti ce s-a întâmplat în continuare, în afară de faptul că a început să țipe în timp ce a căzut în genunchi pe podea.

MARINA

Se dovedi a fi surprinzător de ușor să scape de Grant. Marina simți o umbră de vinovăție când îl minți – la urma urmei, aveau să se căsătorească –, dar sentimentul a fost trecător. Își zise că nu era o minciună în adevăratul sens al cuvântului. Urma să iasă la alergat. Pur și simplu trebuia să se întâlnească cu sursa lui Duncan la jumătatea drumului. În timp ce își încălța tenișii, inima începuse să îi bată cu un entuziasm nervos. Niciun sentiment nu se compara cu cel pe care îl simțea când era pe urma unei povești bune.

Aerul de sfârșit de noiembrie îi atinse obrajii când porni pe strada Rivoli. Respirația i se cristaliza în față; soarele încă nu se ridicase deasupra copacilor. Regreta că nu își luase șapca de alergat sau jacheta căptușită. Alergarea nu era în plan. Intenționase să își petreacă vacanța mâncând brânză și bând vin. Și, cu toate astea, iat-o alergând și muncind ca de obicei.

Marina mări ritmul aproape de sprint pentru a se încălzi. De obicei alerga ascultând muzică la căști. Dar nu și astăzi. Trebuia să aibă mintea limpede. Schimbul se va întâmpla rapid și, dacă totul mergea bine, nu trebuia să atragă deloc atenția celorlalți trecători. Chiar și la prima oră, Marina era conștientă de oamenii din Tuileries. În dreapta ei, o femeie mai în vârstă își plimba câinii. Un bărbat în pardesiu și cu o eșarfă gri, groasă, mergea în fața ei, mult prea grăbit ca să încetinească pasul pentru un alergător. Doi adolescenți se sărutau rezemați de o poartă. Un gardian se îndrepta spre intrarea de la Luvru.

În timp ce se apropia de muzeul Orangerie, respirația Marinei devenea sacadată. Așa cum era planificat, un bărbat într-un hanorac negru și cu tenișii de alergat stătea lângă intrare, încălzindu-și mușchii. Era mai înalt decât s-ar fi așteptat și într-o

formă excelentă. Avea în jur de patruzeci de ani și, la fel ca ea, părea un alergător experimentat. Marina era conștientă că nu avea să afle nimic mai mult despre el. Îl bănuia ca fiind un intermediar, un interlocutor trimis de sursa reală. Sursa luase deja măsuri extreme în transmiterea în siguranță a acestor date, lucru pe care Marina îl găsi liniștitor și totodată palpitant. După nouă ani în domeniu, Marina își dezvoltase un simț fin pentru surse. Avea fler și presimțea când cineva avea planuri ascunse sau vindea informații false. Acum, nu simțea că ar fi ceva în neregulă. Potrivit lui Duncan, sursa nu ceruse bani. Insistase să transmită datele în persoană. Comunicase prin mesaje codate. Îi verificase în prealabil pe amândoi și părea la fel de precaut în legătură cu ei, pe cât erau și ei cu el. Cel mai interesant era faptul că le dăduse de înțeles că deține o multitudine de informații, dincolo de datele despre Morty Reiss, pe care promisese să le transmită mai târziu, dacă ei vor mai fi interesați. Până acum, totul era în regulă. Această sursă părea a fi una veritabilă.

Bărbatul se întoarse și stabiliră contactul vizual. Marina își încetini ritmul înaintând la pas, apoi se opri lângă el. A îndoit genunchiul și a apropiat glezna de coapsă, imitând mișcările de stretching ale bărbatului. Amândoi priviră în jur pentru a se asigura că sunt singuri.

— Marina?

Vorbea cu un accent pe care ea nu îl putea identifica.

— Și tu ești Mark.

Asta era numele pe care îl primise prin mesaj. El încuviință.

— Am ceva pentru dumneavoastră, îi spuse bărbatul, cu voce joasă. Cât timp mai sunteți în Paris?

— Încă trei zile. Dumneavoastră?

— Puțin mai mult. Puteți să mă contactați la numărul acesta, dacă întâmpinați probleme.

Scoase o carte de vizită din buzunarul hanoracului și, după ce mai aruncă o privire peste umăr, i-o întinse. Degetele Marinei se strânseră în jurul ei și al micului stick USB ascuns dedesubt.

Le puse pe amândouă în buzunarul cu fermoar al pantalonilor de alergat.

— E și o parolă, bănuiesc.

— Parola este numele de fată al mamei dumneavoastră, urmat de numărul 1: russell1. Fără litere mari.

— De unde ați știut numele de fată al mamei?

— Dacă sunteți reținută la aeroport, refuzați să dați parola. Spuneți că USB-ul conține date personale, fotografii și lucruri asemănătoare. Dar chiar dacă sunteți forțată să o faceți, totul va fi în regulă. Informația cu consecințe reale este ascunsă în spatele fotografiilor, într-o secțiune secretă a stick-ului. Parola pentru acea secțiune este lungă de patruzeci și opt de caractere. Pentru siguranța dumneavoastră, îi voi trimite parola lui Duncan Sander printr-un mesaj codat. În felul ăsta, chiar dacă ați vrea, nu veți putea acorda autorităților vamale din SUA sau altora accesul la date.

— Desigur, răspunse Marina, încercând să pară calmă.

De fapt, simțea cum o ia amețeala din pricina entuziasmului. Nu se gândise că ar putea fi reținută și că guvernul ar fi interesat de aceste informații.

— Ce fel de poze? În cazul în care întreabă cineva.

— Poze obișnuite ale Parisului. Poze pe care le poți face în vacanță.

Marina încuviință.

— Asta e tot?

— Asta nu e nimic. E vârful unui aisberg imens de date. Dar sunt datele pe care Duncan Sander era interesat să le primească, înțeleg că îl caută pe domnul Reiss de ceva timp.

— Așa e. Dar sunteți dispus să ne oferiți mai mult.

— Da. Suficiente date cât să vă țină ocupați pe dumneavoastră și pe echipa dumneavoastră de jurnaliști luni întregi. Ani întregi, chiar. Domnul Sander era interesat de povestea lui Reiss. Dar mai sunt și alții.

Marina dădu să răspundă. Avea atât de multe întrebări, încât nu știa de unde să înceapă.

— Știți câți bani sunt stocați în conturi offshore, doamnă Tourneau?

— Zeci de miliarde, îmi imaginez.

— Treizeci și două de trilioane. Mai mult decât PIB-ul combinat al Statelor Unite și al Japoniei.

— Isuse Hristoase!

— Există o întreagă lume în offshore-uri, doamnă Tourneau. O lume de bani murdari, ascunși în conturi secrete, care aparțin unor oameni foarte puternici și periculoși. Imaginați-vă că le-ați vedea situația bancară. Tranzacțiile. Rețeaua lor. Vorbesc de șefi de cartel. Teroriști. Lideri mondiali. Chiar și oameni pe care îi cunoașteți, oameni cu care ați mers la școală, oameni care trăiesc peste drum de dumneavoastră. Și da, Morty Reiss, de asemenea, care este viu și trăiește din cele aproape șaptezeci de milioane de dolari pe care le avea păstrate la banca Swiss United.

— Și aveți aceste date? Situația conturilor bancare? E-mailuri? Dovezi concrete ale existenței acestor bani și cui aparțin?

Mark dădu din cap și se uită către buzunarul ei.

— Acum, știți și dumneavoastră. Lumea trebuie să știe…

Sunetul unor voci le atraseră privirile. Doi alergători se îndreptau spre ei, vorbind în franceză.

— Ar trebui să plec.

Marina încuviință.

— Îi voi preda informațiile lui Duncan imediat ce mă voi întoarce în Statele Unite. Îmi imaginez că va păstra legătura.

Ochii întunecați ai lui Mark se îndreptară iute spre stânga, apoi spre dreapta, după care se întoarseră la ea.

— Doamnă Tourneau, îi zise, trebuie să înțelegeți: mulți oameni și-au riscat viața pentru a vă aduce aceste informații. Nu spuneți nimănui, nu aveți încredere în nimeni. Am încredere în dumneavoastră doar pentru că așa mi-a cerut Duncan Sander, iar timpul este esențial. Cu cât informațiile ajung mai rapid la publicul larg, cu atât mai bine. Vom fi cu toții mai în siguranță odată ce se întâmplă asta.

— Nu vă vom dezamăgi. Cu asta ne ocupăm eu și Duncan. Puteți avea încredere în noi.

— Ne-am pariat viețile pe asta.

O salută cu un gest. Marina îl privi dispărând printre copaci. Apoi se întoarse și ea și începu să alerge către hotelul Le Meurice.

∵

Grant stătea nemișcat în pat atunci când Marina reveni în cameră. Părul său bogat, șaten, era ciufulit, iar ochelarii îi stăteau strâmb pe nas. O ceașcă de cafea era pe noptiera de lângă pat; *New York Times*-ul zăcea răspândit pe cearșaf. Nu privi în sus atunci când ea deschise ușa. Marina se opri o clipă, admirându-și logodnicul. Șase ani de când plecase din marină și încă avea același corp suplu și bine clădit ca în ziua în care se cunoscuseră. Genele îi tremurau când dormea; sprâncenele groase, arcuite, îi dădeau un aer gânditor. Purta părul un pic mai lung acum, nu tunsoarea pe care o avusese în primii ani după plecarea din armată, dar încă filat aproape de urechi. La fiecare patru săptămâni se ducea la frizeria de la colț. Marina adora să își treacă degetele prin părul lui când se întorcea de la tuns. Avea un pragmatism care ei i se părea extrem de sexy, un dezinteres total față de propria înfățișare care îl făcea să pară și mai chipeș. Grant avea genul de aspect fizic care întorcea capul femeilor pe stradă, deși niciodată nu

părea conștient de acest lucru. De fapt, era timid în preajma femeilor. Marina făcuse prima mișcare și-l invitase în oraș. De două ori. Prima dată el refuzase, lucru cu care ei îi plăcea să îl tachineze ocazional.

— M-a refuzat o dată, declarase Marina în timpul toastului său de la petrecerea lor de logodnă. Când l-am văzut la Starbucks, șase ani mai târziu, i-am cerut o întâlnire. Nu acceptam să mă refuze din nou.

Declarația fusese întâmpinată cu aplauze sălbatice din partea prietenilor lor.

— M-am apropiat și m-am prezentat, iar el și-a adus aminte de mine. Prima noastră întâlnire a fost în acel weekend. Și când mi-a deschis ușa de la taxi la finalul serii, am știut că el e alesul. Nu eram dispusă să-i permit acestui domn să îmi scape a doua oară.

Era o poveste bună, una pe care știa că o vor spune iar și iar de-a lungul vieții lor împreună. Dar adevărul era că, dacă Grant ar fi spus da prima dată, relația lor nu ar fi funcționat. Marina era o jurnalistă tânără și ambițioasă, ce trăia pe picior mare în Manhattan. Grant era un pușcaș marin care urma să se întoarcă în Fallujah în cel de-al doilea stagiu de luptă. Scânteia inițială dintre ei fusese intensă, dar s-ar fi stins din pricina timpului și a distanței, precum și din pricina profundelor diferențe dintre viețile lor. Oricum, ea avea nevoie de timp ca să crească. La cea de-a doua lor întâlnire, era destul de matură încât să recunoască un lucru bun atunci când îl vedea.

∵

Nu pentru prima dată, Marina își dădea seama cât era de norocoasă să adoarmă lângă el în fiecare noapte și să se trezească alături de el dimineața. Simți un fior de regret că l-a lăsat singur, chiar și pentru o oră.

— Bună dimineața, viitorul meu soț!

Marina zâmbi când rosti cuvintele. Din reflex, se întinse după inelul de logodnă pe care îl lăsase pe noptieră. Era un diamant masiv de cinci carate, montat într-un smarald aflat între safire trapezoidale. Un inel care îți tăia răsuflarea, genul pe care sperase mereu să îl poarte. Dar, odată ce l-a avut, a aflat că îi era aproape frică de el. Nu își putea imagina să îl poarte în metrou, în drum spre serviciu, când intervieva o sursă sau chiar în timp ce stătea la biroul ei de la *Press.* Majoritatea dimineților, îl lăsa pe o farfurioară de pe noptieră. Știa că pe Grant îl deranjează că nu îl purta tot timpul, dar părea să îi înțeleagă dorința de a nu risca să piardă ceva atât de scump și de neînlocuit. Odată ce se vor căsători, ea își va părăsi slujba și promisese că îl va purta mereu.

— De cât timp ești treaz? întrebă ea.

Când Grant ridică privirea, zâmbetul ei păli.

— Ce s-a întâmplat?

Grant clătină din cap. Fără niciun cuvânt, îi întinse ziarul. Era îndoit la o pagină din secțiunea Metro. Marina luă ziarul și examină rapid pagina.

— „De la Penthouse, la Casa Albă".

Privi fotografia cu tatăl lui Grant. Aruncă un ochi peste articol – părea neutru, ridicând doar o întrebare vagă despre relația familiei Ellis cu banii din Orientul Mijlociu. Nu era ceva ce nu mai fusese publicat înainte.

— Nu e chiar așa de rău, spuse ea. Tatăl tău e chipeș în poza asta. Seamănă cu tine, de fapt. Doar că are mai puțin păr.

— Nu. Nu acolo.

Grant luă ziarul din mâinile ei și îl întoarse.

— Aici, zise el, atingând pagina cu degetul. Uită-te la asta! A fost coleg cu mine la Harvard. Matthew Werner. Doar treizeci și cinci de ani.

Marina studie pagina.

— O, ce trist! Era căsătorit?

— Da. L-ai cunoscut cândva.

— Nu mai țin minte.

— La o petrecere la Whitney. Soția lui lucra la o galerie din Chelsea.

Marina își aduse aminte de soție. Într-o cameră plină de femei frumoase, Annabel Werner se remarca. Nu era chiar frumoasă, dar era impresionantă. Purta ceva foarte avangardist, alb și asimetric, o rochie în care foarte puține femei ar fi arătat bine. Se citea calmul pe chipul ei. Pomeții înalți erau accentuați de tunsoarea scurtă, băiețească. În ochii albaștri strălucea o inteligență senină și atentă. Marinei îi plăcuse imediat. Vorbiseră puțin, în timp ce soții lor își bârfeau vechii colegi de clasă. Chiar schimbaseră și datele de contact, dar niciuna nu luase inițiativa. Câteva luni mai târziu, Marina auzise că soții Werner se mutaseră în Europa. Simțise un fior de dezamăgire. Nu erau multe femei cu care Marina credea că ar vrea să încerce să se împrietenească. Annabel Werner fusese una dintre ele.

— Era un tip de treabă. Plăcut de toată lumea. Prinsese un loc de muncă la Swiss United și lucra pentru…

Grant continuă să vorbească, dar Marina nu îl mai asculta. Ochii îi rămăseseră pe un articol din partea de jos a paginii, sub chipul lui Matthew Werner.

— „Jurnalist găsit mort în casa lui din Conneticut”, citi ea cu voce tare.

Sub titlu era fotografia unei case în stil colonial, de un alb pitoresc, cu obloane negre, cu ghivecele de la geam acoperite de zăpadă. Ușa din fața casei era deschisă; pe ea ieșea un paramedic care părea că trage după el o targă pe care zăcea un cadavru acoperit. Poliția încercuise o porțiune a verandei din față. Prin fereastră, Marina văzu un ceas antic care i se păru deodată familiar.

— Of, Doamne! șopti ea cu glas răgușit.

Știa casa aia, tocmai ce fusese acolo luna trecută.

— Ce s-a întâmplat?

— E Duncan. Duncan Sander. E mort.

ANNABEL

Timp de patruzeci și opt de ore, Annabel speră că Matthew va fi găsit în viață. Când nu vorbea la telefon cu oficialii aeroportului, cu echipele de căutare sau cu agenții Bloch și Vogel, cerceta frenetic statisticile avioanelor private prăbușite. Găsise un articol despre un Gulfstream G450 care se prăbușise în Munții Stâncoși din Canada, în timpul unei furtuni electrice. Trei dintre pasagerii aeronavei supraviețuiseră. Fuseseră găsiți la treizeci de ore după accident, la câțiva kilometri depărtare. Răniți și înfometați, dar în viață. Le memorase numele: Paul Gagnon, John Leblanc, Alee Roy. Noaptea, după un cocktail de somnifere, Annabel le repeta numele ca o incantație, ca o mantră. Supraviețuitorii îi dădeau speranță.

Găsi un articol despre un alt G450, un avion olandez, care se prăbușise în Alpi. Se întâmplase cu douăsprezece luni în urmă, tot în timpul unei furtuni. Datele nu erau îmbucurătoare. Nu existaseră supraviețuitori. Aproape nimic nu fusese recuperat; doar cutia neagră, mici fragmente din corpul avionului și bucăți de aripi. Annabel citi articolul iar și iar. În cele din urmă, șterse istoricul căutărilor, alungându-l în eterul internetului.

Annabel o căută și pe Fatima Amir. Cum putea să nu o facă? Matthew murise cu ea, la bordul avionului ei. O femeie de care nu auzise niciodată înainte ca poliția federală să îi bată la ușă.

Existau foarte puține informații în legătură cu Fatima Amir pe internet. Câteva articole comentau despre cât de timidă era public; un articol recent din *Financial Times* făcea referire la ea ca fiind „un singuratic copil-minune financiar”. Într-un fel, Annabel se simți ușurată că nu erau prea multe de citit. Fatima Amir fusese extrem de bogată, prosperă, bine educată, frumoasă. Căutarea pozelor cu ea părea un act de autoflagelare. Nu serveau

niciunui scop și o cufundau pe Annabel și mai adânc în disperare.

Cu o zi înainte, o echipă de căutare găsise cutia neagră a aeronavei pe vârful muntelui Trelod. Potrivit agentului Bloch, care venise să-i aducă personal vestea lui Annabel, sistemul de degivrare eșuase în timpul zborului. În consecință, gheața se acumulase pe aripile avionului, fără știrea pilotului. O problemă relativ obișnuită la aeronavele private, zisese Bloch de parcă ar fi vorbit de un defect de proiectare minor. Scaune care nu se întinseseră la maximum. Tăvițe strâmbe nestrânse.

— Un accident, concluzionă el. Un accident tragic.

— Sunteți sigur? Nu există nicio șansă ca…

Annabel se opri. Pe BBC, un prezentator se întreba cu voce tare despre o posibilă legătură teroristă între Fatima Amir și pilotul său, Omar Khoury. Annabel închise televizorul imediat, nedorind să ia în considerare această posibilitate. Totuși, suspiciunea continua să o chinuie. Îi era rușine să o recunoască, dar faptul că amândoi erau musulmani nu-i dădea pace.

— Să fi fost un act premeditat?

— Da.

— S-a luat în considerare și acest scenariu, desigur. Mai ales în climatul politic de astăzi, atunci când este implicată o familie ca familia Amir. Dar acum această teorie nu pare a fi cea predominantă. Cutiile negre conțin o mulțime de informații, doamnă Werner. Datele și înregistrările audio din cabina de pilotaj indică o defecțiune a sistemului.

— „O familie ca familia Amir”?

— Fatima Amir. Deținătoarea aeronavei. Ea era cel de-al doilea pasager.

— Da, știu, replică imediat Annabel.

O deranja că Bloch vorbea despre Fatima Amir la trecut, ca și cum ar fi presupus deja că a murit.

Era atât de rece, atât de cinic. Voia să îl corecteze, dar nu găsea curajul să o facă. Era prea obosită să se mai certe.

— După cum v-am mai spus, nu am auzit niciodată de ea înainte de… începu Annabel, apoi se opri. Înainte de asta.

Annabel se uită la Julian. Venise să o vadă în fiecare zi de la prăbușire. El fusese prima persoană pe care Annabel o sunase după ce agenții Bloch și Vogel părăsiseră apartamentul. Singura persoană. Își dădu seama că era singura persoană pe care o întâlniseră la Geneva de care îi păsa cu adevărat și care va avea grijă de ea.

Asemenea lui Matthew, Julian White era consilier juridic. Venise în Geneva în urmă cu șapte ani din același motiv ca Matthew: să facă bani, mulți bani. Când plecase din Londra, Julian era un agent suprasolicitat și prost plătit, care lucra pentru HMRC, echivalentul britanic al fiscului. Aici, în Geneva, era un bancher privat cu portofelul gros și o agendă și mai groasă. Annabel îl urâse pe Julian când îl cunoscuse. Îl crezuse pompos și extravagant, tot ceea ce se temea că ar putea deveni Matthew dacă rămânea mai mult timp la o bancă privată din Elveția. La trei luni după relocare, Annabel îl însoțise pe Matthew într-o călătorie de afaceri la Zürich. În timp ce Matthew era la întâlniri, Annabel luase trenul către Muzeul Oskar Reinhard, o vilă privată care găzduia una dintre cele mai rafinate colecții de artă franceză din secolul al XIX-lea.

Când ieși din gara din Winterthur, începuse să plouă. Annabel se așezase pe bancă și își legase șireturile strâns, pregătindu-se pentru o plimbare neplăcută spre muzeu. Nu avea umbrelă și nu se gândise să își ia o haină de ploaie. Când simțise că ploaia s-a oprit, își ridicase privirea. Julian stătea aplecat deasupra ei, adăpostind-o sub o umbrelă Swiss United.

— Îmi închipui că mergi în aceeași direcție ca mine, îi spusese el. Îmi permiți să te însoțesc?

— Nu trebuia să fii la sediu? Credeam că e o directivă clară.

— Este, îi zâmbise el. De aceea nu vor observa că unul dintre noi a decis să tragă chiulul.

— Și ai decis să îți petreci ziua liberă cu Renoir și Cézanne în loc de… iartă-mă, nu îmi amintesc numele tinerei domnișoare pe care ne-ai prezentat-o ultima dată când ne-am văzut.

Annabel știa că e sarcastică, dar nu se putu abține. Cu câteva săptămâni în urmă într-un restaurant, se întâlniseră cu Julian însoțit de o fată într-o rochie șocant de scurtă. Probabil abia devenise majoră.

Julian nu păruse deranjat.

— O, Natasha? O femeie foarte inteligentă. M-a scos din ecuație aproape instantaneu.

— Chiar pare inteligentă.

— Sunt mai degrabă un tip căruia îi place Daumier. Așa un simț al umorului! Îl știi? Pot să îți spun totul despre el dacă nu…

— Da, desigur! spusese Annabel surprinsă. Mi-am dat lucrarea de licență cu Daumier când am fost la Yale.

— Atunci, trebuie să știi ceva mai puține despre el decât mine. Haide! Să mergem să ne educăm unul pe altul.

Julian îi oferise brațul. Annabel îl apucase de cot și se apropiase de el în timp ce cerul se despica și tunetele răsunau furioase deasupra capetelor lor.

Când se întorseseră în Zürich, Julian și Annabel erau deja prieteni. Părea să simtă cât este de singură. O invita la deschiderea unor galerii. Îi făcea cunoștință cu artiști, colecționari și curatori. O încuraja să își găsească un loc de muncă. Avea legături cu clienți care erau în căutare de consilieri artistici, spunea el, și prieteni în casele de licitații care ar angaja cu cea mai mare bucurie un evaluator permanent. Matthew nu părea deranjat

de faptul că Annabel petrecea atât de mult timp împreună cu Julian. De fapt, se bucura că Annabel era mai împăcată cu mutarea lor în Geneva. Lui Matthew nu i se păruse niciodată amenințată relația lor. Annabel și-ar fi dorit să poată spune și ea același lucru. În New York, nu fusese geloasă. Sau poate, pur și simplu, nu avea timp. În Geneva, avea mult prea mult timp. Matthew era mereu plecat. Lua cina la birou. Călătorea în interes de serviciu. Avea o asistentă frumoasă și tânără, o franțuzoaică pe nume Zoe, care îl însoțea pretutindeni. Annabel își dădea seama că, atunci când era singură, imaginația ei prelua controlul. Începuse să aibă coșmaruri în care Matthew o înșela sau o părăsea. Cel puțin, când era cu Julian, nu se gândea la astfel de lucruri. Lângă el, se simțea o ființă umană înconjurată de prieteni cu interese comune. O persoană cu o identitate dincolo de cea a unui expat, a soției unui bancher.

Julian își drese glasul. Stătea lângă fereastră, cu mâinile în buzunar. Părea epuizat. Cearcănele îi scoteau în evidență ochii albaștri; riduri de îngrijorare îi brăzdau fruntea. Părul lui blond subțire, pieptănat de obicei cu atenție, arăta neîngrijit. Annabel își dădu seama că el nu își schimbase hainele de ieri. Oare fusese acasă să doarmă? Nu își amintea. Zilele începuseră să se amestece între ele. Dormea pe sponci. O oră acum, o oră mai târziu, cu un simț vag al zilei și al nopții. Pastilele pe care Julian i le dăduse nu o ajutau foarte mult. Le luase cu vin, sperând să se odihnească. Un sentiment de oboseală profundă îi pătrundea în oase. Era obosită mai tot timpul, dar o frică paralizantă îi menținea creierul și nervii în alertă.

Julian avea ceva de spus. Annabel simțea asta din felul în care își strângea buzele, ca și cum încerca să se abțină să dezvăluie ceva despre care știa că ea nu vrea să audă.

— Cine e ea, Julian? îl întrebase Annabel. Spune-mi. Trebuie să știu.

— Fatima e unul dintre clienții lui Matthew, răspunse Julien încet. Din câte știu, e o verișoară îndepărtată a lui Bashar al-Assad.

— Verișoară primară, îl corectă Bloch.

— Nu e o teroristă, adăugă Julian clătinând din cap. Este un investitor de fonduri speculative. Locuiește în Londra. S-a născut și a crescut acolo; tatăl ei este doctor. Nu au nicio relație cu partea siriană a familiei lor. Swiss United nu ar face afaceri cu ei, dacă ar avea. Vă asigur.

Annabel se încruntă, gânditoare.

— De unde îl cunoștea pe Matthew?

— Îmi imaginez că Jonas le-a făcut cunoștință. Fratele lui e client vechi al băncii.

— De asta era Matthew în Londra? Ca să se vadă cu ea?

Îi venea să spună *Ca să fie cu ea,* dar se abținu.

— Nu știu, Annabel. Chiar nu știu. Afacerea noastră e clădită pe confidențialitate. Matthew și cu mine nu vorbim niciodată de oamenii din registrele noastre. Nu se face chestia asta.

— Dar știi că e clienta lui.

— El nu mi-a spus-o niciodată. Pur și simplu, am presupus. I-am văzut împreună de câteva ori.

Annabel ridică din sprâncene.

— Într-un context profesional, vreau să zic, adăugă el în grabă. La bancă. Știi tu, intrând și ieșind din întâlniri.

— Nu înțeleg de ce m-ar fi mințit. Dacă mi-ar fi spus că se duce la Londra să se întâlnească cu un client, nu m-ar fi deranjat. Chiar dacă ar fi fost vorba de o femeie frumoasă ca Fatima Amir.

Bloch și Julian schimbară priviri. Annabel își dădu seama că pare geloasă. Era geloasă. Fatima Amir era superbă. Obiectiv vorbind, intimidantă. În cele câteva fotografii pe care Annabel le găsise, părea să aibă aproape patruzeci de ani. Avea trăsături izbitoare, fotogenice: nas drept, pomeți

înalți, buze cărnoase, senzuale. Pielea cafenie era luminoasă, iar părul des era atât de negru, încât strălucea cu nuanțe albăstrui în lumina soarelui. În fiecare fotografie, era îmbrăcată elegant, întotdeauna în pantaloni, pulovere pe gât și sacouri. Fatima Amir era genul de femeie care nu trebuia să se fălească cu aspectul ei excepțional. Era, în orice caz, o femeie de caracter. Asta era și mai rău. Zoe, asistenta lui Matthew, părea o potențială amantă, o aventură, o greșeală regretabilă pe care Matthew o putea face într-o călătorie de afaceri după un pahar de scotch. Dar Fatima nu era o greșeală. Nu era o aventură. Era genul de femeie pentru care un bărbat și-ar părăsi soția.

— Avea o aventură? Mi-ai fi spus dacă ar fi avut?

— Annabel, încetează! Te adora. Știi asta. Ești doar obosită.

— A murit cu soțul meu. Era într-o călătorie despre care nu știam nimic, într-o țară în care nici măcar nu știam că se află. Cum e posibil să nu fi știut aceste lucruri?

Vocea ei atingea un ton isteric. Știa că trebuie să se liniștească, să se controleze, dar nu putea. Voia să iasă pe verandă și să strige cât putea de tare, cât de mult putea, până când nu mai era în stare.

— Voi vedea ce pot afla. Sunt sigur că există o explicație perfect rezonabilă pentru călătoria sa la Londra.

Julien se apropie de ea și îi puse o mână pe umăr. Se uită la Bloch.

— Ar fi posibil ca Annabel să discute cu cel care conduce ancheta? Ar putea să o liniștească.

— Desigur. Mă poate suna oricând. Și poate veni să vorbească cu tehnicianul care a examinat cutia neagră. El îi poate spune mai multe despre defecțiunea sistemului aeronavei.

— Cred că asta ar fi de ajutor. Mulțumesc. Ce se aude de la echipele de căutare? Continuă să caute,

nu-i așa?

— Continuă, da, spuse Bloch. Protocolul standard impune o căutare de încă douăzeci și patru de ore.

Douăzeci și patru de ore. Inima lui Annabel tresări. Nu se gândise că se vor opri din căutări. Cel puțin, nu așa de repede.

— Pare un lucru pripit, spuse Julian încruntându-se. Voi vorbi cu Jonas. Cu o finanțare privată, am putea continua căutările.

— Poate că ar fi mai bine să mă întind puțin. Nu mă simt bine. Îmi cer scuze, zise Annabel.

Bloch se ridică, înțelegând că trebuie să plece.

— Cred că ți-ar face bine, draga mea, o încurajă Julien. Odihnește-te! Îl voi conduce eu pe agentul Bloch.

Annabel se opri lângă dormitorul său. Auzea vocile bărbaților din hol. Își roti gâtul ca să îi asculte.

— Căutarea se va încheia cel mai probabil mâine. Doamna Werner este pregătită pentru asta?

Era o urmă de îngrijorare în vocea lui Bloch. Annabel putea să își imagineze expresia lui dârză: fruntea brăzdată de riduri, brațele încrucișate. Observase că el își aranja ochelarii când era agitat. Își imagină că asta făcea acum.

— E cineva vreodată pregătit pentru genul ăsta de lucruri? replică Julian. Are treizeci de ani, pentru Dumnezeu!

— Desigur. Îmi cer scuze. Nu am vrut să fiu insensibil. Voiam doar să zic…

— Deci nu credeți că trupul lui va fi recuperat? Mă gândeam că poate asta i-ar oferi un fel de alinare.

— Nu ne așteptăm la asta. În mod obișnuit, în cazul unor astfel de accidente, avioanele sunt mistuite în mare parte de incendiu, cât sunt încă în aer.

— Dacă e o problemă de bani…

— Nu este. Personal, consider că e în interesul familiilor ca investigația să se încheie cât mai repede posibil. O investigație prelungită poate avea efecte foarte grave asupra lor. Plantează o sămânță de îndoială unde nu ar trebui să existe niciuna.

— Deci, biroul dumneavoastră este sigur că a fost doar o funcționare defectuoasă a sistemului de degivrare al aeronavei? Nicio altă suspiciune? Sunteți sigur?

— Da. Am avut norocul să recuperăm cutia neagră intactă. A fost un accident tragic, nimic mai mult. Știu că nu schimbă rezultatul pentru doamna Werner. Dar cel puțin se poate consola cu gândul că nimeni nu i-a făcut rău intenționat soțului dumneaei.

Julian spuse ceva ce Annabel nu putu auzi. Se apropie și mai mult pe hol, până ajunse la mai puțin de zece metri de Julian și de agentul Bloch.

— Familia Amir pregătește o ceremonie funerară. Știți dacă doamna Werner face același lucru?

— Voi vorbi cu Annabel despre asta după ce va avea parte de puțină odihnă.

— Mulțumesc. Ar mai fi ceva. E un subiect un pic mai delicat.

— Îmi puteți spune.

— Câteva obiecte personale ale domnului Werner au fost găsite la domiciliul doamnei Amir din Londra. Să aranjez să fie trimise aici? Nu aș dori să o supăr.

Annabel inspiră brusc. Simți cuvintele lui Bloch ca un pumn în stomac. Nu se gândise că Matthew stătuse în casa Fatimei Amir din Londra, și nu la un hotel. Părea atât de intim, atât de familiar. Indicii incontestabile ale unei aventuri.

— Mă ocup eu de asta, zise Julian. Spuneți-mi doar pe cine trebuie să contactez.

— Așa voi face. Vă mulțumesc pentru ajutor.

— Desigur. Dacă aflați mai multe informații, vă rog să nu ezitați să mă contactați. Annabel se află într-o stare foarte fragilă. Dacă descoperiți ceva suspect sau aveți vreun motiv să vă îndoiți că a fost mai mult decât un accident, spuneți-mi mie mai întâi. A fost un adevărat șoc pentru ea. Pentru toți, desigur, dar mai ales pentru Annabel. Îi era atât de devotată lui Matthew. Cred că va primi veștile mai bine dacă vor veni de la cineva în care are încredere.

— E norocoasă să aibă un prieten ca dumneavoastră, domnule White. Va avea nevoie de dumneavoastră.

Annabel auzi ușa de la intrare cum se închide. Se strecură pe hol și dispăru în dormitorul ei, înainte ca Julien să o zărească. Din interiorul dulapului său, Annabel scoase cutia cu bilețele. Le așeză în rânduri înguste pe pat, ca o păpușă din mici resturi de hârtie. Biletele de concert de la cea de-a treia lor întâlnire. O fotografie polaroid cu Matthew dormind, pe care el o așezase lângă ea într-o dimineață, înainte să plece cu un zbor timpuriu. O cutie de chibrituri din luna lor de miere. O pagină ruptă dintr-o agendă, în ziua în care Matthew o ceruse de soție. Le privi pe fiecare până când ochii i se umplură de lacrimi. Se așeză peste ele. Se holbă îndelung la tavanul alb. În cele din urmă, căzu într-un somn profund și lipsit de vise.

∵

Câteva ore mai târziu, Annabel se trezi brusc. Visase ceva teribil, iar inima îi bătea nebunește. Strada era liniștită și luna plină strălucea prin fereastră. Se uită în jurul ei prin dormitor, orientându-se în spațiu. Un pulover de-ale lui Matthew era atârnat pe spătarul scaunului de la birou. Romanul pe care îl citea zăcea pe taburet. O clipă, se întrebă dacă nu cumva ultimele zile fuseseră un fel de coșmar din care se trezise în sfârșit. Poate că Matthew era în Zürich. Poate era

în drum spre casă. Poate că totul fusese doar o greșeală oribilă.

Annabel se ridică din pat. Auzea un glas venind din camera de zi. O voce de bărbat. Era trează acum, atentă. Putea fi Matthew? Simți cum inima îi tresaltă. *E absurd,* își spuse. *Încetează!* Totuși, se dădu jos din pat și se îndreptă către ușa dormitorului.

Când o deschise, vocea deveni clară. Annabel se opri în hol, ascultând.

— Ceva nu este în regulă, șopti Julien. Am o presimțire rea.

Annabel se apropie tiptil și privi pe după colț. Julien stătea lângă rafturile din sufragerie, cu spatele la ea. Ținea mobilul lipit de urechea stângă cu umărul, iar în mână, o poză înrămată.

— Nu știu, spuse el. Mi se pare doar că ancheta este grăbită… da. Exact. Asta am simțit și eu. Adică, doi oameni sunt morți. Doi oameni importanți.

Julien se întoarse și puse fotografia la locul ei, pe raft. Când o zări, Annabel își mușcă buza. Era o fotografie cu ei trei. Se țineau de braț în fața unui telescaun din Zermatt. Matthew era în mijloc. Avea capul dat pe spate și un zâmbet luminos pe chip. Annabel iubea acea fotografie cu el. Unul dintre cele mai fericite momente de când plecaseră din New York. Rămăseseră la cabana lui Julian doar ei trei. Matthew era atât de lipsit de griji în acel weekend, atât de relaxat. În fotografie, râdea de ceva ce spusese Julian. O glumă referitoare la Jonas, își aminti Annabel. Julian îl imita perfect pe Jonas, mai ales după câteva pahare.

Annabel privi cum Julian ridică din nou fotografia și o mângâie cu degetul.

— Jonas e la fel de șocat ca mine, spuse el. Da, e de acord. Fă-mi o favoare! Interesează-te de agentul Bloch de la Poliția Federală. Află ce poți despre el și spune-mi.

Se opri și dădu din cap, ascultând cuvintele interlocutorului.

— Mulțumesc. Asta ar fi foarte util. Și, bineînțeles, rămâne între noi.

Annabel se aplecă înainte și podeaua scârțâi sub greutatea ei. Julian ridică privirea.

— Vorbim mai târziu, zise el.

Așeză fotografia înapoi și închise telefonul.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să trag cu urechea. Mă duceam să îmi iau un pahar cu apă.

— Nu vorbi prostii. Ăsta e apartamentul tău. Sper că nu te-am deranjat eu.

— Nu, oricum eram trează. Mă bucur că ești încă aici.

— Nu aveam de gând să te las singură. Mă gândeam să mă culc pe canapea într-un final.

— Nu cred că vreunul dintre noi va avea parte de odihnă în seara asta.

Annabel se așeză pe canapea și lovi perna de lângă ea.

— Ador poza aia, spuse ea.

— Și eu. Ce mai weekend!

— A fost pentru prima dată când m-am simțit ca acasă. De fapt, a fost una dintre puținele dăți în care m-am simțit ca acasă aici.

— Serios? Nu se vede.

— Când m-am mutat în Greenwich Village, m-am simțit ca acasă imediat. Dar aici…

Julian dădu din cap, de parcă ar fi înțeles. Apoi o mângâie pe genunchi.

— Nu e ușor să fii imigrant. Mai ales în Geneva. Dar tu te-ai descurcat bine.

— Nu știu. Nu m-am integrat printre celelalte soții de bancheri.

— Poate că ăsta e motivul pentru care te plac atât de mult, spuse Julian râzând. Pentru că ești deșteaptă, rezistentă și interesantă.

— Nu știu. În weekendul ăla în Zermatt m-am simțit pentru prima dată eu însămi. Ca și cum nu

trebuia să joc teatru. Sincer, mă simțeam pierdută înainte să te întâlnesc pe tine.

— Nu ai idee câte femei mi-au spus asta.

Annabel zâmbi.

— Cu cine vorbeai? îl întrebă apoi cu voce serioasă.

— Cu un prieten. Care are relații la Poliția Federală.

— De ce?

— Chiar vrei să știi?

— Da.

— Nu am încredere în agentul Bloch. Sau cel puțin nu sunt sigur că își face datoria.

— Nu crezi că prăbușirea a fost un accident.

— Cred că se grăbesc să-l catalogheze drept un accident. Nu voiam să te sperii, Annabel. Dar Matthew a fost prietenul meu. Și dacă cineva a cauzat asta, vreau să știu cine anume.

— Și eu. Și nici eu nu am încredere în el.

O clipă, tăcură amândoi. Apoi brațul lui Julian coborî pe umărul lui Annabel și ea își sprijini capul de el. Strânse din pleoape, dar lacrimile țâșniră oricum și începură să îi alunece pe obraji.

— Totul pare atât de greșit, șopti ea. De ce ar… se opri, incapabilă să termine propoziția.

— Nu știu, îi răspunse Julian, sărutând-o pe creștet. Dar ai încredere în mine. Dacă există un vinovat, voi afla cine este.

— Lasă-mă să te ajut!

— Nu. Ai destule pe cap. Te rog. Lasă-mă să fac niște investigații. Cunosc oamenii potriviți cu care să vorbesc. Dacă cineva poate da de capăt acestei probleme… Îți promit că te anunț imediat ce aflu ceva.

Annabel se încruntă. Nu îi plăcea tonul lui dezaprobator, dar simțea că nu este o discuție din care putea ieși învingătoare.

— Bine, rosti ea. Mulțumesc. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

— Tu doar odihnește-te, bine? spuse Julian, mângâind-o pe coapsă. Ai nevoie de odihnă.

— Amândoi avem. Te descurci pe canapea? Îți aduc niște așternuturi și o pernă.

— Mă descurc. Pot să dorm oriunde. Trebuie să dau niște telefoane.

Cuvintele lui Annabel se încheiară cu un căscat.

— Nu sta treaz toată noaptea, spuse ea și îl sărută pe tâmplă. Noapte bună.

Apoi se ridică și se îndreptă spre dormitor. Mult timp, rămase trează, ascultând murmurul vocii lui Julian care vorbea la telefon. Din dormitorul ei, Annabel nu auzea ce spune. Era în regulă.

Avea propria ei muncă de făcut. Stătu la computer până ce camera se lumină și pleoapele i se îngreunară. Dar continuă, chiar și după ce liniștea se lăsă în camera de zi. Când Julian adormi, Annabel se ridică, făcu un duș și ieși să prindă primul tren către Berna.

MARINA

Sander e mort. Avem o problemă serioasă acum.

Pe Marina o trezi sunetul ce anunța primirea unui e-mail. Nu dormea cu adevărat. Ațipise după ce aproape orbise holbându-se la telefon în întuneric, în timp ce Grant dormea lângă ea. După ce citi articolul despre moartea lui Duncan, le trimise e-mailuri tuturor jurnaliștilor pe care îi cunoștea în New York. Nimeni nu știa nimic. Unii spuneau că era vorba de un jaf care se terminase prost. Alții, că era vorba de un amant disprețuit. Se zvonea că existaseră o serie de spargeri în colțul liniștit al lui Duncan, din Connecticut. Unele rapoarte susțineau că fuseseră furate antichități valoroase și un tablou. Alții auziseră că nu lipsea nimic. Poliția credea că Duncan surprinsese un intrus care-l atacase și așa murise.

E-mailul era de la Mark Felt. Complet nedumerită, Marina își stoarse creierii în căutarea unui nume. Îi suna atât de familiar. Mark era numele pe care îl primise pentru a lua legătura cu informatorul din Tuileries. Să fi fost el?

Apoi îi pică fisa: Mark Felt fusese agentul FBI care îi ajutase pe Bob Woodward și pe Carl Bernstein să declanșeze scandalul Watergate în anii 1970.

Mark Felt era Deep Throat.

Marina simți cum i se ridică firele de păr de pe brat.

Această persoană, acești oameni – oricine ar fi fost ei – erau Deep Throatul lui Duncan. Acum erau ai ei.

Știu. Cum putem vorbi? le răspunse ea.

Doar pe canale codate.

Marina ezită. Voia să facă totul ca la carte. *La naiba, Duncan*! gândi ea. *Unde ești când am nevoie de tine?*

Putea să aștepte până când se întorcea la New York. Acolo, putea cel puțin să se consulte cu un alt jurnalist despre cel mai bun mod de a comunica în condiții de siguranță. Poate cu Owen Barry de la *Wall Street Journal.* Un alt protejat de-al lui Duncan și despre care se știa că e un fel de magician în tehnologie. Putea avea încredere în Owen. Dar nu își programase să se întoarcă la New York până săptămâna viitoare. Abia dacă putea aștepta atât. Ținând cont că avea un stick USB plin de date, îndesat în vârful pantofului ei de alergare, ascuns în spatele dulapului din hotel – un stick USB plin de informații atât de sensibile, încât șeful ei era acum mort –, Marina nu știa dacă putea aștepta până mâine, darămite până săptămâna viitoare. Trebuia să ajungă acasă cât mai curând posibil.

— La dracu'!

Notă datele de contact pentru corespondența ulterioară codată.

Apoi apăsă pe *Trimite.*

— Bună!

Marina se întoarse. Grant se ridicase în șezut și se uita la ea. Era la bustul gol, acoperit de cearșaf doar de la talie în jos. În semiîntuneric, îi zâmbi somnoros.

— Ești în regulă?

— Scuze, spuse ea. Nu voiam să te trezesc. Nu puteam dormi.

Grant se întinse și-i atinse fața cu mâna.

— Știu. E îngrozitor.

— Nu pot să cred că nu mai e.

— Ascultă, fac orice hotărăști tu. E decizia ta. Dar cred că ar trebui să ne întoarcem la New York. Dimineață, dacă e posibil.

Ea se strâmbă.

— Călătoria asta… Ai muncit atât de mult pentru ea și…

— Parisul va fi tot aici. Ne vom întoarce altă dată.

— Dar cheltuielile…

Grant ridică din umeri.

— Uită de cheltuieli!

Marina își acoperi fața cu palmele și suspină.

— O, nu face asta! zise Grant. Te rog, nu vreau să fii supărată.

— Ești un om atât de bun, spuse ea. Cum de sunt atât de norocoasă?

Fața lui Grant se relaxă.

— Eu sunt cel norocos.

— Chiar nu te superi dacă plecăm?

Grant clătină din cap.

— Aș prefera să o facem, spuse el cu un ton ferm. Duncan a fost ca o rudă pentru tine, Marina. Și familia e cel mai important lucru din lume. Restul sunt doar daune colaterale. Nu îți face griji legate de călătorie.

Marina îi trase brațul spre buze și-l sărută.

— Îți mulțumesc, șopti ea. Îți mulțumesc pentru înțelegere.

— Desigur.

Grant o trase mai aproape și o cuprinse în brațe. O ținu așa mult timp în liniște. Într-un final, se retrase, ridică telefonul și sună la compania aeriană.

ANNABEL

Ningea în Berna. Annabel se uita pe fereastra sălii de conferințe din sediul Poliției Federale, privind zăpada așternută pe pervaz. Un televizor cu ecran plat pâlpâi pe peretele de deasupra ei, cu sunetul oprit. Annabel se uită la el, apoi se întoarse către fereastră. Un jurnalist BBC mergea pe o stradă prăfuită din Alep, printre ruinele unor foste clădiri de apartamente bombardate. O batistă îi proteja nasul; o vestă antiglonț, trupul. La ce ar folosi, se întreba Annabel, dacă s-ar arunca iar o bombă în locul acela uitat de lume? Annabel își vedea reflexia în fereastră. Gândul la Alep o făcu și mai sensibilă.

În fața ei stătea o ceașcă rece de cafea slabă, preparată pentru ea de asistenta agentului Bloch. Nu avea nici lapte, nici zahăr. Annabel renunțase după prima înghițitură. Un ceas îi ticăia deasupra capului. Se afla acolo de mai bine de o oră. Era în regulă. Știa că o să aștepte; la urma urmei, nu telefonase să anunțe că vine.

— Agentul Bloch e într-o întâlnire, îi spusese secretara atunci când Annabel sosise la recepție.

— E în regulă, răspunsese Annabel.

Secretara părea iritată, dar nu spunea nimic. Dăduse politicos din cap și-i oferise cafeaua. Apoi ieșise din sala de conferințe, lăsând-o pe Annabel singură. Nu îi spusese cum să dea de ea, unde e toaleta ori cât timp trebuia să aștepte.

În cele din urmă, la prânz, se auzi o bătaie în ușă. Agentul Bloch intră, cu un dosar sub braț. Se tunsese, observă Annabel.

Se întrebă cum de a avut timp să facă asta în mijlocul unei anchete. Dar poate că s-a tuns singur. Părul îi era foarte scurt acum, o tunsoare militărească. Ar fi putut să o facă deasupra chiuvetei, cu o mașină de ras electrică. Părea genul care se tunde singur. Hainele, manierele, ochelarii

lui: toate erau practice. Se întrebă cum arăta apartamentul său. Pereți albi, bănuia ea. Nu un loc unde să te simți acasă.

Annabel se ridică în picioare. Încercă să zâmbească.

— Mulțumesc că m-ați primit, spuse ea. Poate că ar fi trebuit să sun înainte. Știam doar că, dacă nu vin astăzi, îmi pierd cumpătul.

Bloch încuviință. Îi făcu semn să ia loc.

— Îmi cer scuze că a trebuit să așteptați. Julian White a menționat faptul că ați avea niște întrebări referitoare la anchetă.

— Da.

Annabel se opri. Acum, că se afla aici, nu mai era sigură de ce venise. De dimineață părea urgent, atât de urgent încât trebuise să alerge prin stația trenului de la Geneva spre Cornavin, ca și cum viața ei ar fi depins de asta. Se holba la dosarul de sub brațul lui Bloch.

— Alea sunt fotografii? întrebă ea. Ale avionului?

— Fotografii, da. Înregistrările din cutia neagră. Interviuri cu personalul aeroportului și raportul de la producătorul aeronavei. Puteți să vă uitați la oricare dintre ele. Vrem să fiți convinsă că investigația a fost amănunțită.

— Sunt convinsă că a fost. Voiam doar…

— Nu trebuie să îmi explicați, doamnă Werner. E normal să aveți întrebări.

— Mulțumesc. Nu știu de ce vreau să văd fotografiile, sincer. Presupun că deocamdată nimic nu mi se pare real.

— Nu există o metodă corectă de a aborda genul ăsta de pierdere.

— Au încetat căutările? Echipele de căutări, mă refer.

— Da. Astăzi, de dimineață. Îmi pare rău.

Annabel reuși să dea din cap. Deși era ceva la care se aștepta, când auzi cuvintele rostite cu glas tare, simți că i se taie respirația.

— Căutările au fost ample. Jonas Klauser a insistat să fie așa. De fapt, s-a oferit să sponsorizeze el însuși continuarea căutărilor.

— Nu știam asta. Drăguț din partea lui.

— Am fi continuat dacă am fi crezut că mai este ceva de găsit.

— Îmi permiteți? întrebă Annabel arătând spre dosar.

— Da, desigur.

Bloch scoase un teanc subțire de fotografii. Le întinse pe masa de conferințe, cu fața spre Annabel.

Ea își trecu mâna pe deasupra primei imagini. Era o vedere aeriană a unui vârf montan, acoperit de zăpadă. Privi mai îndeaproape. Culmile erau resturi, își dădu ea seama. O aripă ruptă în jumătate. Cilindrul fuselajului aeronavei. Piese metalice răsucite, așezate pe zăpada albă precum niște sculpturi, ca o instalație artistică. Soarele licărea de pe margini. Era aproape frumos, se gândi ea. Dacă nu știai la ce te uiți. Ultimul loc de odihnă al soțului ei. Simțea fierea cum i se ridică în gât. Închise ochii o secundă, încercând să se liniștească.

Următoarele fotografii arătau resturile în detaliu. Un catalog cu bucăți avariate de aeronavă. Unele dintre imagini erau pixelate și întunecate, greu de interpretat. Precum petele de cerneală Rorschach. Annabel se uită la una, urmărind cu ochii curba a ceea ce începea să arate a craniu uman, un corp ghemuit în poziția fetală. Dar cu cât se uita mai mult, cu atât părea mai puțin umană.

— Este o fereastră, interveni Bloch. A avionului. Studiem locul unde s-au produs daunele în corpul aeronavei. Asta ne ajută să determinăm cauza prăbușirii.

— Ce e asta?

Annabel arătă spre o bucată de metal albă. Luă fotografia și își îngustă ochii. Literele abia dacă erau vizibile pe marginea de sus. Dispăreau pe

curba avionului, unde se reflecta zăpada. Ceva îi părea familiar.

— JKE, murmură ea cu voce tare.

— Aveți ochi buni. E greu de citit chiar și pentru mine.

— Sunt curator. Sau am fost într-o viață anterioară. Mi-am petrecut mult timp privind detalii din fotografii și picturi.

— Unde ați lucrat?

— La Christie's, pentru o vreme. În departamentul impresionist. Mai târziu, la o galerie. Mi-am luat masteratul la Yale.

Annabel roși. Nu știa de ce simțea nevoia de a-i da acestui bărbat CV-ul ei. Pentru a fi luată în serios, presupunea ea. Făcea asta mai des acum. În New York, nu simțea nevoia de a-i fi recunoscută pregătirea. Dar în New York avea un răspuns la întrebarea: cu ce te ocupi?

— Nu munciți aici, în Geneva?

— Nu.

Bloch dădu din cap.

— Majoritatea soțiilor expaților nu o fac.

Annabel încercă să nu interpreteze această afirmație.

— Aici este una dintre echipele de căutare.

Bloch împinse o altă fotografie în fața ei. Un grup de bărbați îmbrăcați în costume de un portocaliu strălucitor, care înconjurau o laterală a aeronavei. Câțiva erau dotați cu topoare pentru gheață, majoritatea purtau căști. Cerul din spate părea o cortină de fier.

— După cum puteți observa, este o zonă dificil de excavat. Avionul s-a prăbușit în partea vestică a versantului, sub care se află o prăpastie de câteva sute de metri. În special în condiții meteorologice nefavorabile, se poate dovedi dificil chiar și pentru cea mai experimentată echipă de căutare să ajungă acolo și să recupereze resturile.

— Au fost, totuși, capabili să găsească cutia neagră.

— Da. Aici, chiar sub aripă. Pot să vă explic conținutul ei, dacă doriți.

Annabel privi fotografia. Mintea i se învârtea, analizând informațiile. Ceva nu părea în regulă. Ochii îi căzură iarăși pe inscripția avionului. Apoi îi pică fisa.

Annabel se ridică.

— E în regulă. Pot să le păstrez? întrebă ea, ridicând fotografiile.

— Păi, tehnic nu sunt…

— Matthew a avut o poliță de asigurare de viață. Mi-au cerut un certificat de deces și alte documente și vreau doar să mă asigur că le dau tot ce au nevoie. Este copleșitoare toată birocrația asta.

Annabel mințea și spera ca agentul Bloch să nu își dea seama. Se holba agitată la masă, așteptând un răspuns. Nu știa de ce pomenise de asigurarea de viață. Fusese primul lucru la care se gândise. Și trebuia să părăsească încăperea cu acele imagini.

Agentul Bloch ezită.

— E în regulă.

— Vă mulțumesc din suflet.

Annabel puse fotografiile în geantă și dădu mâna cu Bloch. Se întoarse să plece, apoi se opri.

— Aș putea să vă mai întreb ceva?

— Da, desigur.

— Aveți cumva vreo fotografie a avionului? Înainte de accident.

Agentul Bloch se încruntă.

— Nu, nu cred. Vreți să încerc să fac rost de una?

— Nu, e în regulă. Eram doar curioasă. Vă mulțumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere, doamnă Werner. Se pare că vine o furtună dinspre nord. Zăpada deja începe să se adune. Nu ați condus până aici, nu?

— Am luat trenul. Voi fi în regulă, dar vă mulțumesc.

— Să ajungeți acasă în siguranță, doamnă Werner.

Annabel dădu din cap și mormăi ceva în semn de mulțumire. Își verifică ceasul în timp ce mergea pe hol. Dacă prindea următorul tren, putea să ajungă la biblioteca de la Geneva înainte ca aceasta să se închidă.

∵

Annabel stătea singură în camera cu microfilme. Doi studenți fuseseră acolo aproape întreaga după-amiază, dar plecaseră la ora cinei. Acum, capul îi zvâcnea de oboseală și de foame, iar ochii o dureau de la cât se holbase la ecran. Lui Annabel nu îi păsa. Era obișnuită să studieze imagini până la ultimul pixel. Avea ochiul format pentru asta, o abilitate naturală de a evalua detaliile minuscule, perfecționată în decursul anilor petrecuți în afacerile de artă.

Astăzi, totul dădea roade. După ore de căutări zadarnice, găsi ce căuta. Era acolo, în fața ei, în alb și negru.

Învârti butonul, mărind imaginea. Apoi luă una dintre fotografiile primite de la agentul Bloch. Nu era aceeași fotografie, așa cum bănuise inițial. Imaginea de pe ecran părea să fi fost făcută mai târziu, în decursul zilei. Fața muntelui era plină de umbre lungi și întunecate, iar în jurul locului erau mai puțini salvatori. În prima imagine, cea dată de agentul Bloch, Annabel număra douăzeci și trei de bărbați în uniforme portocalii. În imaginea de pe ecran, doar nouă. Dar era același avion. Era sigură de asta. Crăpătura de-a lungul mijlocului avionului avea aceeași muchie striată; o aripă dezmembrată zăcea pe zăpada strălucitoare, ruptă complet de corpul aeronavei. Unghiul camerei din cea de-a doua imagine arăta mai clar inscripția de pe marginea avionului: *JKE*.

Dintr-un act de voință pură, Annabel reuși să traducă articolul de ziar din limba germană. Versiunea pe care o citise pe internet, înainte de

întâlnirea cu agentul Bloch, fusese abreviată, tradusă în limba engleză pentru *Daily Mail.* Cunoștea deja statisticile deprimante: avionul era un Gulfstream G450 care plecase din Olanda și se prăbușise în Alpi, aproape cu un an înainte ca aeronava în care era Matthew să se prăbușească. Nu existaseră supraviețuitori. În momentul în care îl citise, Annabel nu voise să știe mai multe.

Dar acum dorea să știe totul. Avionul, citise ea, se prăbușise în munții Bauges, la est de Chambéry.

Epava fusese zărită pe vârful muntelui Trélod.

Avionul făcea parte din Forțele Aeriene Regale ale Olandei. Koninkijke Luchtmacht în olandeză. Asta explica *JKE*-ul inscripționat pe ceea ce mai rămăsese din corpul avionului. Ultimele trei litere din *KONINKLIJKE.*

După o căutare intensă, cutia neagră a aeronavei fusese recuperată. Aceasta indicase o eroare a sistemului de degivrare. O problemă recurentă, spunea articolul, întâlnită la aeronavele private de asemenea dimensiuni.

Annabel simțea cum îi tremură mâinile când apăsă pe buton să printeze. În colțul camerei cu microfilme, imprimanta se trezi la viață. Annabel se grăbi spre ea și smulse foile, în timp ce acestea ieșeau din imprimantă. Încă erau calde, când le ascunse în geantă.

— *Arrêtez ça, madame!*[1] zise o voce din spatele ei.

— Poftim?

Un bărbat cu mustață și cu degete pătate de cerneală o privea din tocul ușii.

— Nu puteți imprima elemente din microfilme fără permis de acces la bibliotecă sau fără permis universitar.

— Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama. Cum pot obține unul?

Bărbatul făcu un semn impacientat, arătând înspre ceasul de deasupra ei.

— E prea târziu acum. Biroul principal se închide la ora cinci. Va trebui să reveniți mâine.

— Nu, nu. Plătesc fără probleme, am nevoie de articol în seara asta.

Bărbatul își țuguie buzele. În cele din urmă, întinse mâna.

— Lăsați-mă să văd, vă rog.

Fără tragere de inimă, Annabel îi înmână articolul.

Bărbatul își linse vârful degetului și numără paginile.

— Cinci pagini. Cincizeci de cenți, vă rog.

Annabel căută prin poșetă, rugându-se la Dumnezeu să aibă cincizeci de cenți. În fundul genții, lângă balsamul de buze, găsi un singur euro. I-l întinse bărbatului.

— Păstrați restul, spuse ea și-i luă articolul din mână înainte ca bărbatul să poată protesta.

— Pe viitor, vă rog să vă faceți permis, strigă el, în timp ce Annabel se grăbea pe coridor.

Coti spre casa scării și se ciocni de un bărbat cu rucsac.

Annabel căzu pe spate, aterizând direct în fund. Cureaua genții îi alunecă de pe umăr, iar conținutul acesteia se împrăștie pe podea.

— *Je suis vraiment désolé*[2], spuse tânărul în timp ce îngenunche și începu să strângă fotografiile de pe jos.

— *C'est bien.*[3]

Chiar dacă o durea spatele din pricina căzăturii, Annabel se ridică rapid. Smulse pozele din mâinile bărbatului și le îndesă înapoi în geantă. El ridică privirea, cu ochii largi. Annabel se simți stânjenită din pricina tonului ei aspru.

— *Merci beaucoup,* spuse ea. *C'est ma faute.*[4]

— Nu, eu mă grăbeam, se scuză bărbatul în engleză, gesticulând spre hol. Aceea e camera cu microfilme?

— Da. Se închide acum.

— Ar trebui să mă grăbesc, atunci.

— Sper să găsiți ce căutați, spuse Annabel, coborând scările.

∵

Douăzeci de minute mai târziu, tânărul ieși pe treptele din față ale bibliotecii. Se lăsase întunericul, iar în jur era liniște. Privi în ambele sensuri. Nici urmă de Annabel Werner.

Când traversă strada Candolle, își scoase telefonul.

— A avut o zi destul de plină, îi spuse el interlocutorului. Mai întâi a fost la Berna, la agentul Bloch, la Poliția Federală. El i-a dat fotografii de la locul accidentului. Un teanc întreg. Le are în geantă. Apoi a petrecut câteva ore bune la bibliotecă.

— Căutând ce, mai exact?

— A plecat cu un articol tipărit. Despre un accident aviatic de anul trecut. Statistici similare. G450. Prăbușit în Alpi, niciun supraviețuitor.

— De ce crezi că a făcut asta?

— Poate bănuiește că agentul Bloch nu a fost total sincer referitor la detaliile accidentului.

— Ceva nu e în regulă cu agentul Bloch, zise Jonas Klauser. Voi vorbi cu cineva să arunce o privire. Ai o copie a articolului?

— Da, domnule.

— Adu-mi-l! Și continuă să o urmărești. Vreau să îi știu fiecare mișcare, unde se duce, cu cine vorbește. Vreau să știu ce gândește. Vreo noutate referitoare la computerul lui Matthew?

— Nu, domnule. Nu l-am găsit.

— Poate că era cu el în avion.

— Nu cred. Potrivit gărzilor lui Amir, nu l-a avut asupra lui când a plecat spre aeroport.

— În regulă. Continuă să cauți. Și stai cu ochii pe soție!

Jonas închise telefonul. André Lamont se sui pe mopedul său și acceleră în noapte.

MARINA

Era mai multă securitate la aeroportul Charles de Gaulle decât își putea aminti Marina că văzuse vreodată. Oriunde privea, vedea polițiști cu berete albastre. Erau și soldați în uniformă, care patrulau câte doi, înarmați.

— Ce crezi că se petrece? îi șopti Marina la ureche lui Grant, în timp ce așteptau la rând ca să li se verifice bagajele de mână. Locul ăsta arată ca o bază militară.

Grant ridică din umeri.

— Mi se pare liniștitor. Cel puțin iau siguranța în serios. Marina dădu din cap, dar nu putea scăpa de sentimentul că ceva nu era în regulă. Tensiunea din aer se răspândea precum electricitatea.

— Rândul ăsta nu s-a mișcat de zece minute, zise Marina, făcând un semn cu capul către oamenii din fața lor.

Se ridică pe vârfuri, încercând să identifice sursa blocajului.

— Trebuie să te relaxezi, spuse Grant, punându-i o mână pe umăr și apăsând cu degetul într-un punct de tensiune. Ești obosită. Îmi pare rău că zborul ăsta e atât de târziu. E tot ce am putut găsi. Marina gemu.

— Vai, Dumnezeule! Ce bine e!

— Ne programasem la masaj la hotel, pentru mâine. Dar, din moment ce vom rata asta, am vorbit cu Rachel să ne facă o rezervare la un restaurant în oraș. M-am gândit că ți-ar prinde foarte bine după zbor.

Marina își îngustă ochii cu falsă suspiciune.

— Ce nu e în regulă cu tine?

— Ce nu e în regulă cu mine?

— Vorbesc serios. Trebuie să fie ceva. Ești chipeș, deștept, amuzant și probabil cel mai grijuliu bărbat de pe pământ. Trebuie să fie o șmecherie la mijloc.

Grant chicoti.

— Am o grămadă de defecte.

— Numește unul.

— Sunt o persoană foarte păroasă.

— Cred că asta e drăguț. Ești ca un animal de companie.

— Mănânc câte o cutie de înghețată în fiecare noapte, practic.

— Tot drăguț.

— Lucrez prea mult.

— Îți bați gura degeaba.

— Ar trebui să merg mai des la antrenament.

Marina clătină din cap.

— Bărbații care se antrenează mereu sunt plictisitori. Ești într-o formă excelentă. Perfectă. Cel mai grozav fund pe care l-am văzut vreodată.

— Ar fi trebuit să îl vezi când eram în marină.

— L-am văzut. O dată. Te-am invitat în oraș. Mai știi?

— Hai, îi spuse Grant, împingând-o ușor din spate. Coada se mișcă. Tu urmezi.

Marina îl împinse înapoi și îi făcu un semn cu ochiul. Se simțea mai relaxată acum. Fericită chiar. Grant avea efectul ăsta asupra ei. Își dădu jos geanta de pe umăr și o așeză pe banda scanerului.

Geanta lui Grant trecu prima prin aparat. Marina îl privi cum se încălță și își puse laptopul înapoi în geantă. Cuplul din spatele lor își recuperă lucrurile și se îndreptă spre poarta de îmbarcare. Marina se încruntă. Rândul se mișca eficient, dar nu era nici urmă de geanta ei.

— *Excusez-moi,* strigă ea către agentul din spatele scanerului. *Où est mon sac?*[5]

— Sunt sigur că va apărea imediat, zise Grant, prinzând-o de talie.

Marina îl ignoră. Se apropie de scaner.

— *J'ai besoin de mon sac*[6]*,* rosti ea, mai tare de data asta.

Marina simți o bătaie pe umăr. Un ofițer de poliție stătea încruntat în spatele ei.

— Doamnă, spuse el, fluturând o insignă de poliție, vă rog să veniți cu mine.

Grant făcu un pas înainte.

— Care e problema?

Ofițerul privi direct către Marina.

— Va trebui să veniți cu mine.

Marina trase aer adânc în piept. Oamenii din jur se holbau la ei.

— E în regulă, îi spuse ea lui Grant. Sunt sigură că nu e nimic.

— Vin cu tine, hotărî Grant.

— Cum doriți, replică ofițerul de poliție.

Grant o apucă pe Marina de mână. Fără niciun cuvânt, îl urmară pe ofițer printr-o ușă albă, discretă. Bărbatul arătă spre o bancă.

— Puteți aștepta aici, îi spuse lui Grant, apoi se adresă Marinei: Urmați-mă, vă rog!

Grant îi strânse mâna Marinei de trei ori: *Te iubesc.*

Ea îl strânse de două ori: *Foarte mult.*

— Nu îți face griji, îi spuse ea.

— Zborul nostru are îmbarcarea în patruzeci de minute, rosti Grant, mai mult pentru ofițer decât pentru Marina.

Ea îi zâmbi, încercând să pară cât mai calmă. În timp ce îl urma pe ofițer într-o încăpere mică, îi treceau prin cap toate scenariile posibile. Putea fi o greșeală sau poate că fusese aleasă în mod aleatoriu pentru un soi de examinare suplimentară de securitate. Poate că pusese din greșeală ceva în geantă care alertase securitatea. O unghieră. Un spray.

Cea mai alarmantă posibilitate era ca totul să aibă legătură cu USB-ul. Marina încerca să își aducă aminte ce îi spusese contactul ei. Parola era russell1. USB-ul conținea informații personale. Fotografii. Nimic legat de muncă.

— Vă rog, luați loc, o pofti ofițerul de poliție, arătând spre o masă mică, cu scaune de metal. Va veni cineva în scurt timp.

Apoi părăsi camera. Marina se așeză pe un scaun și își încrucișă mâinile în fața ei, pe masă. Deasupra capului, un ceas marca secundele. *Treizeci și șapte de minute până la îmbarcare,* se gândi Marina. Închise ochii și inspiră adânc, încercând să se relaxeze.

— *Bonsoir,* doamnă Tourneau.

Marina deschise ochii. Un bărbat slab, cu ochelari cu ramă subțire și cu sacou nepotrivit, intrase în încăpere. Ținea un carnet sub braț și, în mână, geanta ei. O puse pe masă, între ei, și îi întinse mâna.

— Antoine Fournier. Poliția Națională.

Marina îi zâmbi și dădu mâna cu el.

— Sunt sigur că vă întrebați de ce sunteți aici.

— Da.

— Doamnă Tourneau, care a fost scopul vizitei dumneavoastră la Paris?

— Îmi sărbătoresc logodna.

— Nimic în interes de serviciu?

— Nu.

— Când ați vorbit ultima dată cu Duncan Sander, doamnă?

— M-a sunat acum câteva zile, dar am vorbit doar câteva minute.

— Despre ce?

— Voia să îmi ureze sejur plăcut.

— Nu ați vorbit despre lucru?

— Nu. Sunt în vacanță. Iar Duncan era în concediu sabatic.

— Știți, desigur, că domnul Sander a fost ucis la scurt timp după acea convorbire.

— Da. De asta mă întorc acasă. Pentru înmormântare. Investigați uciderea domnului Sander?

— Nu, doamnă. E cetățean american. Cu toate acestea, avem motive să bănuim că domnul Sander plănuia o călătorie la Geneva, în încercarea de a obține în mod ilegal informații din interiorul unei bănci elvețiene.

Marina se încruntă.

— Nu are sens pentru mine. Duncan nu muncea. Și, după cum am spus, era în concediu sabatic.

— Oamenii muncesc în concediul sabatic, doamnă Tourneau.

— Poate. Nu înțeleg ce are asta de-a face cu mine. Sau cu dumneavoastră, în acest caz.

— Are de-a face cu furtul de informații confidențiale ale cetățenilor francezi. Deci, mă preocupă.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Nu am vorbit cu Duncan despre serviciu de săptămâni.

— V-ați întâlnit cu cineva cât timp ați stat în Paris, doamnă Tourneau?

— Am luat cina cu un prieten din liceu al logodnicului meu.

— Nimeni altcineva?

— Nu.

— V-a lăsat cineva ceva la hotel sau v-a rugat să îi duceți ceva domnului Sander?

— Nu. V-aș fi spus să-mi controlați geanta, dar îmi imaginez că ați făcut-o deja.

Fournier zâmbi și notă ceva în carnet.

— Ați cumpărat ceva de la Paris?

— Am făcut niște poze. Și i-am cumpărat mamei o eșarfă Hermès, răspunse Marina aruncând o privire înspre ceas. Curând va începe îmbarcarea pentru zborul meu.

— Sunt conștient.

Fournier nu își ridică privirea din carnet. Marina îl privi cum scrie. Își dădu seama că nu se legitimase. Se întreba cine este și pentru cine lucrează. *Duncan*, *în ce te-ai băgat?* se gândi ea, în timp ce se foia pe scaun.

— În regulă, doamnă Tourneau. Vă mulțumesc pentru ajutor. Mai am doar o ultimă întrebare.

— Da.

— A vorbit domnul Sander vreodată cu dumneavoastră despre banca Swiss United?

— Nu, din ce îmi aduc aminte.

— Nu credeți că lucra la un articol?

— Astea sunt două întrebări.

Fournier îi zâmbi iarăși.

— Nu, nu cred, răspunse ea. Ca să fiu sinceră cu dumneavoastră, Duncan avea o problemă cu alcoolul. Devenise destul de severă. Era în concediu medical de la revistă. Sincer, nu cred că Duncan avea nici timpul, nici capacitatea să muncească.

Fournier dădu din cap, apoi se ridică în picioare. Marina făcu la fel.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Tourneau, zise el, întinzându-i mâna.

— Cu plăcere. Îmi pot lua geanta?

— Da, desigur.

Marina își luă geanta și o puse pe umăr. Nu putea să nu observe că fermoarul era închis complet. Nu era așa atunci când o pusese pe banda scanerului cu raze X. Cât de discret putu, o deschise și își strecură mâna înăuntru. Căută în buzunarul interior, care ascundea USB-ul. Când degetele i se strânseră în jurul lui, scoase un mic suspin de ușurare.

Pe hol, Grant pășea nervos încoace și-ncolo.

— Aici erai, zise când Marina ieși. Începeam să îmi fac griji.

— Nu e nevoie, replică Marina, forțându-se să zâmbească, deși inima îi bătea cu putere. Îmi pare rău că m-au reținut atât.

— Suntem în regulă. O să ajungem la timp.

În timp ce se grăbeau spre poartă, Marina îl luă de mână.

— Ce voiau? o întrebă el.

— Chiar nu știu. Cred că a fost o încurcătură.

— Ce ciudat!

— Chiar așa.

La poartă, îmbarcarea nu începuse încă. De fapt, în spatele biroului nu era nimeni din personalul companiei aeriene. Marina se uită în jur. O mulțime se adunase lângă un televizor din colț.

— Ce se petrece? îi șopti Marina lui Grant. Ceva nu e în regulă.

— A fost un atac terorist la Stade de France, îi explică o doamnă de lângă ei. Sinucigași cu bombe, se pare. La un meci de fotbal. Președintele Hollande e acolo.

— Dumnezeule mare! exclamă Marina. E cineva rănit?

— Nu se știe încă, răspunse femeia, făcând un semn către televizor. Se transmite în direct.

— Asta explică securitatea, conchise Grant.

O cuprinse pe Marina de talie și o trase mai aproape.

Marina dădu din cap, incapabilă să vorbească. Nu putea să își dezlipească ochii de ecran. Era prea mic și mult prea departe ca să înțeleagă mare lucru, cu excepția fumului și a ceea ce păreau a fi oameni care fugeau în toate direcțiile.

— În ce lume trăim! rosti Grant încet, clătinând din cap.

— Oribil!

Marina își lăsă capul pe pieptul lui Grant. La dreapta, observă un grup de soldați în uniformă care înconjurau perimetrul porții. Deși acum înțelegea de ce erau acolo, nu putea să scape de sentimentul că interogarea ei nu avea nicio legătură cu atacul terorist. Antoine Fournier, sau oricine ar fi fost el, o aștepta. El bănuia, în mod corect, că ea încerca să părăsească țara cu informații extrem de valoroase. Ori nu se gândise să verifice USB-ul, ori o făcuse, dar nu descoperise datele ascunse. Marina paria pe a doua variantă. Dacă ar fi făcut asta, ea ar fi fost încă în camera mică și albă, cu scaune de metal. Poate i-ar fi pus cătușe și ar fi sfătuit-o să contacteze un avocat. La gândul ăsta tot corpul începu să-i tremure de frică. Grant simți și își strânse brațele în jurul ei. O sărută pe creștet.

— Sunt aici, îi șopti. Sunt cu tine.

— Știu, îi răspunse Marina.

Mințea, desigur. Grant nu o mai putea proteja acum. Poate că nimeni nu mai putea. Dacă Antoine Fournier reușise să o găsească atât de rapid, o vor face și alții. Și o vor interoga mult mai agresiv decât el.

ANNABEL

La șapte zile după accident, avu loc ceremonia în memoria lui Matthew Werner la casa familiei Klauser din Cologny. Nu Annabel se ocupase de organizare, ci Julian. Jonas Klauser se asigurase că sunt invitați toți angajații firmei și cei mai importanți clienți. Elsa Klauser se îngrijise de flori, programe și cateringul pentru reuniunea de după. În dimineața serviciului funerar, ninsese din nou, iar moșia Klauser era acoperită de alb. Cerul era gri și senin, dar o altă furtună urma să sosească după-amiază. Nori întunecați dădeau târcoale munților din depărtare. Annabel se uita la ei în timp ce părintele Moreau, un preot pe care îl întâlnise pentru prima dată cu doar o zi înainte, ținea o cuvântare pentru Matthew. Vorbea mai mult despre Dumnezeu și foarte puțin despre Matthew. Annabel încetase să îl asculte. Totul i se părea atât de suprarealist, ca și cum ar fi urmărit un film despre o ceremonie funerară, nu una reală, ținută pentru bărbatul cu care ea se căsătorise în urmă cu doar patru ani. În jurul ei lumea plângea, dar ea se simțea surprinzător, tulburător de amorțită.

La recepția care urmase, toată lumea căzuse de acord că ceremonia fusese frumoasă, elegantă și organizată fără cusur. Un omagiu potrivit adus lui Matthew Werner. Când spuneau asta, Annabel îi aproba cu o mișcare de cap, dar abia putea vorbi. Pentru ea, totul era un coșmar.

— Abia dacă a scos vreun cuvânt, auzi pe cineva spunându-i altcuiva.

— Nici nu îmi pot imagina, venise răspunsul.

— E singură aici?

— Așa am impresia. Sunt sigură că se va întoarce la New York cât de curând.

Femeile trecuseră pe lângă ea în drumul lor spre masa unde erau servite băuturile. Nu o văzuseră.

Oricum nu-i cunoștea pe cei mai mulți dintre acești oameni. Aproape toți erau angajați sau clienți ai Swiss United. Câteva cunoștințe din Geneva. Mătușa și verișoarele lui Matthew, care veniseră de la New York, dar pe care Annabel le întâlnise doar de câteva ori până acum. Sora lui Annabel, Jeannie, încă locuia în New York. Mamă singură cu doi copii mici, Jeannie nu își putuse permite să ia avionul până la Geneva și Annabel nici nu dorea să facă asta. Nu fusese niciodată apropiată de sora ei. Distanța dintre ele se transformase într-o prăpastie după ce Annabel se stabilise în New York și se căsătorise cu un avocat. Dacă Jeannie era indignată de viața lui Annabel din Manhattan, nici nu își putea imagina ce ar crede despre viața ei în Geneva. Simțise doar ușurare atunci când Jeannie își ceruse scuze că nu poate ajunge și simțise și ușurarea lui Jeannie atunci când Annabel îi spusese că înțelege.

Soții Klauser nu ceruseră datele de contact ale prietenilor lor din New York, iar Annabel nu le oferise din proprie inițiativă, își dorea doar ca întregul calvar să se termine odată, cât mai repede și mai puțin dureros posibil. Nu se putea obișnui cu ideea de a sta cu musafirii. Sau cu oamenii cazați la un hotel de cinci stele din Geneva care se așteptau să o scoată la cină în seara imediat următoare, să o privească în ochi și să îi spună că îi poate deranja pentru orice. Îi cunoștea pe oamenii ăia. Genul care plătesc nota de plată și dispar din nou. Vor lua legătura cu ea o dată pe lună sau așa ceva, apoi din ce în ce mai rar, doar ca să ofere senzația cum că au făcut ceva pentru ea, că au fost acolo cu adevărat. Și acasă vor vorbi despre cât de trist a fost totul, dar cum ei se bucură că au mers pentru că așa era corect să procedeze.

— Cine sunt oamenii ăștia? îl întrebă Annabel pe Julian. De ce nu îi cunosc?

— Mulți sunt clienți ai băncii. Sincer, e chiar uimitor cât de multe persoane au venit să își

prezinte condoleanțele, răspunse Julian, arătând spre un grup de bărbați de lângă bar. Acela e Vitali Abramovici. Deține cea mai mare companie petrolieră din Rusia. Vorbește cu Clive Currie, deținătorul casei de discuri. Clive și-a vândut recent proprietatea din Chelsea lui Vitali.

— Localul?

— Echipa de fotbal.

— Și ăla cine e? întrebă Annabel, arătând spre un bărbat pe care îl mai văzuse o singură dată, dar care nu era sigură că își amintește de ea și, cu toate astea, voia ca Julian să i-l prezinte.

— Bărbatul de lângă Jonas? E Rohan Agarwal. Magnat al oțelului. Trăiește în Monaco.

— Nu. Cel de acolo. Care vorbește cu Zoe.

— A, Lorenzo Mora. Un client al băncii. Moștenitorul celei mai mari afaceri cu zahăr din lume.

— Client de-ai lui Matthew?

— De-ai lui Jonas. Cred.

— Fă-ne cunoștință!

Julian ridică din sprâncene, dar nu comentă. Annabel știa la ce se gândea. Lorenzo Mora era șocant de chipeș. Cu un fizic ca al lui Matthew, era înalt și lat în umeri și avea părul des și negru. Avea genul de zâmbet care era perfect de imperfect. Cei doi dinți din față se suprapuneau ușor și avea o gropiță doar într-un obraz. Chiar dacă ziua era înnorată, purta ochelari de soare întunecați și o eșarfă înfășurată până la bărbie, ca și cum ar fi preferat să nu fie recunoscut, chiar și la o întâlnire privată, de mare anvergură, cum era aceasta. Fiind moștenitorul afacerii cu zahăr a familiei Mora, Annabel nu avea niciun dubiu că multe femei visau să îi fie prezentate lui Lorenzo Mora. Dar ea nu era interesată de aspectul sau de banii lui. Voia să vorbească cu el despre Matthew.

Julian dădu din cap și o conduse pe Annabel spre locul în care Zoe și Lorenzo stăteau la o țigară. Nu pentru prima dată, Annabel se gândi cât

de frumoasă și de tânără era Zoe. Pielea ei palidă și ochii albaștri translucizi păreau și mai diafani în contrast cu cerul întunecat. Părul ei blond era dat pe spate și prins într-un coc din care scăpau câteva șuvițe, încadrându-i fața. Nu părea machiată, dar nici nu avea nevoie. Annabel știa că e tânără, poate douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani, părăsise băncile facultății doar de un an sau chiar mai puțin. Toate asistentele de la Swiss United arătau precum Zoe. Elegante, tinere, suficient de subțiri încât să se poată strecura pe ușa sălilor de conferințe pline de bărbați. Annabel îi spusese acest lucru lui Matthew în prima ei vizită la biroul lui. El ridicase din umeri și o catalogase ca fiind „optică". Optică. Un cuvânt la care Annabel se gândise mult în ultimele șase zile. Un cuvânt la care ar fi trebuit să se gândească mai mult în ultimii doi ani. Cât de mult din ceea ce se întâmpla la Swiss United era doar optică?

— Bună, Zoe!

Annabel se aplecă să o sărute pe Zoe pe obraz și se pomeni prinsă într-o îmbrățișare neașteptată.

— O, Annabel, am fost atât de îngrijorată pentru tine!

Zoe îi sufla în ureche. Annabel simț trupul firav al lui Zoe lovindu-se de al ei. Când se retrase, Zoe o ținea de mână. După expresia ei îngrijorată, Annabel vedea limpede că preocuparea lui Zoe era autentică. Simți un val de regret. Întotdeauna se purtase cam rece cu Zoe. Chiar dacă fata părea profesionistă și amabilă, Annabel nu putea să nu se simtă deranjată de ideea că soțul ei își petrecea ore întregi cu o asistentă atât de atrăgătoare. Chiar călătoreau împreună și asta o deranja cel mai mult pe Annabel.

— Presupun că stați în camere diferite, glumea uneori Annabel, sau recepționera crede că Zoe e fiica ta?

Dar glumele ei sunau nesigure și copilărești, în loc să pară lipsite de griji, iar ulterior Annabel

regreta că le făcuse.

Matthew afirmase în câteva ocazii că Zoe avea iubit, un avocat francez despre care pretindea că este „strălucit” și „fermecător”, dar care e posibil sau nu să-și părăsească soția pentru Zoe. Spunea că era îngrijorat că Zoe se va alege cu inima frântă. Ea își petrecea fiecare weekend călătorind prin Europa împreună cu el, uneori chiar ștergând-o mai devreme vinerea de la muncă, pentru a prinde un zbor, gândindu-se că Matthew nu va observa. Dar Matthew susținea că ceilalți de la bancă observaseră, iar performanța ei profesională avea de suferit și era îngrijorat că va fi concediată. Chiar și Jonas îi spusese ceva despre această chestiune.

Annabel bănuia că lui Matthew nu îi păsa cu adevărat de absențele lui Zoe. Vorbea despre iubitul lui Zoe pentru ca Annabel să se simtă mai bine în prezența ei. Nu funcționa. Oare funcționase vreodată? Exista vreo soție oriunde în lume care se simțea mai bine atunci când soțul ei vorbea frecvent despre o colegă de muncă atrăgătoare? De fapt, în opinia lui Annabel, iubitul era o lovitură împotriva lui Zoe. O făcea pe Annabel să fie neliniștită, știind că Zoe se întâlnește cu cineva pe care îl cunoscuse datorită locului de muncă, cineva care părea să fi fost căsătorit până nu de mult. Nu așa încep majoritatea aventurilor? Annabel bănuia că genul ăsta de lucruri se întâmplă mereu la Swiss United. Bărbații ăștia lucrau atât de mult. Majoritatea luau cina la birou. Erau prinși în apeluri tot weekendul și, atunci când nu erau, erau cu mintea aiurea, nefiind în stare să poarte o conversație despre altceva decât despre rate de schimb, lacune fiscale și prețul mondial al aurului. Săreau peste zile de naștere și alte întâlniri sociale. Se spălau și se îmbrăcau pe întuneric și ieșeau din casă înainte ca soarele să se ridice pe cer, fără să își ia rămas-bun de la soțiile lor. Asistentele drăguțe de la Swiss United erau mai mult decât

„optică”. Erau un beneficiu al muncii, un îndemn, un balsam pentru cele șaisprezece ore pe care bărbații le petreceau îngrămădiți în sălile de conferințe pentru o grămadă de contracte și de formulare fiscale. Bărbații precum avocatul francez al lui Zoe își părăsesc nevestele în fiecare zi. Matthew ar fi putut fi unul dintre ei la fel de ușor. Poate că fusese. Annabel era hotărâtă să afle.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat, îi spuse Annabel lui Zoe.

— Te rog, nu e nevoie să te justifici. Nici nu îmi pot imagina ce simți. Voiam doar să știi că sunt aici pentru tine, că mă gândesc la tine.

— Desigur. Drăguț din partea ta.

— Aș vrea să te vizitez, dacă ești de acord.

Zoe se uita la ea cu o asemenea intensitate, încât Annabel simți nevoia să privească în altă direcție. Murmură ceva afirmativ pentru Zoe și se întoarse către Lorenzo.

— Mă numesc Annabel Werner, spuse ea, soția lui Matthew.

— Da, desigur, răspunse Lorenzo și întinse mâna. Lorenzo Mora. Condoleanțe pentru pierderea suferită, doamnă Werner.

— Ne-am mai întâlnit o dată, domnule Mora. Probabil că nu vă amintiți.

— Desigur, da. Și spuneți-mi Lorenzo, vă rog.

Își scoase ochelarii de soare și începu să clipească incontrolabil în lumina după-amiezii. Annabel se întreba dacă își amintea cu adevărat de întâlnirea lor sau dacă era, pur și simplu, politicos. Durase doar cinci minute, poate mai puțin. Se întâlnise cu Matthew, care era cu Mora, pe bulevardul Helvétique într-o seară, în jurul orei nouă. Se mirase când îl zărise pe Matthew vizavi. Ieșise dintr-un cinematograf, unde se dusese singură la un film. Matthew era împreună cu un bărbat și cu o femeie și râdeau. Omul deschidea ușa clubului Griffin, un restaurant și club de noapte elitist, unde celebritățile și cei ultrabogați

se tutuiau pe ritmurile unor DJ cunoscuți. O clipă, Annabel crezuse că Matthew voia să intre în club și să pretindă că nu o văzuse. În schimb, el îi făcuse semn cu mâna. Ea traversase strada, inima bătându-i cu putere în piept în timp ce se îmbărbăta pentru o confruntare conjugală neplăcută.

Matthew zâmbise ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Fie era un mincinos foarte bun, fie nu își dădea seama că o informase greșit. Muncea până târziu? Munca asta se desfășura la clubul Griffin?

— Ce surpriză! spusese el. Ea e soția mea, Annabel. Annabel, ei sunt niște clienți de-ai lui Jonas. Nu se simt bine din cauza vremii și m-au rugat să-i fac să se simtă bine.

Annabel zâmbise, un zâmbet strâmb, cel mai bun pe care reușise să îl afișeze, date fiind circumstanțele. Observase că Matthew nu îi ceruse să li se alăture, așa că toți patru stăteau stânjeniți în fața clubului, ascultând reverberația basului ce răzbătea din interior.

— Ar trebui să merg acasă, zisese ea, dând din cap rapid. A fost o zi lungă și sunt obosită.

I se păruse că îi vede pe invitații lui Matthew schimbând priviri de ușurare atunci când o auziseră, dar poate că era, pur și simplu, paranoică.

— Vin și eu acasă curând, replicase Matthew, apoi o sărutase pe obraz – un sărut absent, indiferent – înainte de a le deschide ușa însoțitorilor săi.

Annabel își dădu seama că Matthew nu le menționase numele. Dar acum îi recunoștea pe amândoi: Lorenzo Mora și Fatima Amir.

— Aș putea discuta cu tine, Lorenzo? În particular, te rog.

— Să vă duc acasă cu mașina? Când sunteți gata să plecați, desigur.

— Mulțumesc, încuviință Annabel. De fapt, sunt extenuată. Cred că aș vrea să plec acum, dacă e în

regulă.

— Annabel, sunt atât de multe persoane aici care vor să vorbească cu tine, protestă Julian, punându-i o mână pe umăr. Și soții Klauser…

— Jonas și Elsa vor înțelege. A fost o zi lungă pentru mine.

— Sigur că vor înțelege, interveni Zoe. Mergi și odihnește-te, Annabel! Îi voi anunța eu că ai plecat.

— Te rog să le mulțumești pentru tot.

— Așa voi face, spuse Zoe îmbrățișând-o. Te voi vizita curând, șopti ea înainte de a-i da drumul.

Annabel îl sărută pe Julian pe ambii obraji și îl urmă pe Lorenzo spre parcare. Un Mercedes argintiu opri și Lorenzo îi deschise portiera. Annabel se simțea agitată; nu voia ca o altă persoană – nici măcar șoferul – să le audă conversația. Dar după ce îi spuse adresa șoferului, Lorenzo apăsă pe un buton și un geam de sticlă colorată se ridică, separându-i. În cele din urmă, erau singuri.

— Mulțumesc, zise ea. Nu ai idee cât de mult voiam să plec de acolo.

— Plăcerea e de partea mea. Vă amintiți de mine, nu-i așa? Din seara din fața clubului Griffin. Eram cu soțul dumneavoastră și cu Fatima Amir.

— Da.

— Și vreți să știți despre Fatima, nu? De asta ați venit să vorbiți cu mine.

— Eu…

Annabel ezită.

— V-am recunoscut și nu știam de unde.

— Știți cine este familia mea, doamnă Werner?

— Spune-mi Annabel, te rog. Și nu. Adică, da. Doar din ce mi-a spus Julian, atunci când l-am întrebat cine ești.

— Ți-a spus că unchiul meu este capul cartelului Mora?

Annabel făcu ochii mari, surprinsă.

— Nu! exclamă ea. Nu, nu. Nimic de genul ăsta. Mi-a spus că familia ta conduce cea mai mare afacere cu zahăr din lume.

Lorenzo râse.

— Facem și asta.

Annabel nu își dădea seama dacă glumește sau nu. Se forță să zâmbească. Aici, în Geneva, învățase să fie discretă când venea vorba de bani. Erau atât de mulți aici, și nu toți curați. Era mai bine să nu întrebi.

— Familia mea face multe lucruri. Mora International a devenit o bestie cu multe capete. Eu conduc Mora Crystals, afacerea cu zahăr. Ai fost în Republica Dominicană?

— Nu, nu am fost.

— Eu locuiesc pe o insulă foarte mică de pe coasta de sud. Isla Alma. Este cel mai frumos loc de pe pământ. Avem un club privat acolo, Cane Bay. Majoritatea timpului sunt plecat. Miami, New York, Paris, Panama. Dar acela e locul la care mă gândesc ca fiindu-mi casă. Plantațiile noastre de trestie-de-zahăr sunt pe insula principală.

— Sună minunat.

— Ei bine, Isla Alma chiar este minunată. Câmpurile de trestie-de-zahăr sunt niște locuri dure. E nevoie de un anumit tip de persoană ca să lucreze în industria zahărului. Cineva care poate conduce lucrurile cu o mână de fier.

Annabel nu știa ce să spună, așa că doar încuviință. Își dădu seama că probabil făcuse o greșeală. Era singură într-o mașină cu un bărbat periculos, și pentru ce? Ca să îl întrebe despre o întâlnire întâmplătoare pe stradă?

— Ești bine-venită să îmi vizitezi insula oricând. Ușa mea îți este mereu deschisă. Am venit la Geneva ca să îți spun asta. Voiam să te asigur că ai un prieten în mine.

— E foarte drăguț din partea ta. Unde trăiește restul familiei tale?

— Fratele meu conduce o altă filială a afacerii familiale în Miami. Sora mea este în New York. Tata trăiește mai mult în Palm Beach. Am un unchi în Paris și altul în Venezuela. Nu ne este ușor niciunuia dintre noi să cădem de acord atunci când e vorba de condus diversele afaceri. De asta venim la Swiss United. Jonas este cunoscut ca fiind un bun navigator printre structurile familiale complicate. Și Jonas avea încredere în judecata lui Matthew, mai ales când venea vorba de chestiuni fiscale.

— Matthew era consilier juridic în New York. Unul dintre cei mai buni.

— Am ajuns să mă bazez foarte mult pe consilierea lui Matthew. Avea un mod foarte calm de abordare. Mai ales când se iscau conflicte între generațiile din familia mea.

— Mereu am spus că Matthew ar fi trebuit să fie psiholog. Oamenii îi împărtășesc lucruri lui Matthew, chestiuni personale. Se întâmplă tot timpul. La prima noastră întâlnire, i-am mărturisit că părinții mei au murit când eram mică. Are – avea – un mod foarte cald de a fi. Îmi pare rău. Tot vorbesc la prezent. Încă nu m-am obișnuit cu ideea. Continui să cred că va intra pur și simplu pe ușă.

Lorenzo o mângâie pe mână.

— Știu exact la ce te referi.

Tăcură un minut. Annabel credea că va începe să plângă, dar ochii îi rămaseră uscați. Nu mai avea lacrimi. Plânsese până secaseră. În schimb, privea pe geam și se simțea de-a dreptul pustiită.

— Nu știu de ce am venit aici, recunoscu ea. Parcă totul ar fi un coșmar.

— Ați venit să faceți bani. Matthew voia să cumpere o casă mare în Londra sau Paris ori poate o pensiune pe o plajă din Malibu, să se pensioneze la patruzeci și cinci de ani și să își petreacă restul zilelor cu tine. Nu?

— Presupun că ăsta era planul. Dar nimic atât de grandios precum o casă în Londra. Poate o căsuță cu verandă de jur-împrejur și cu vedere la ocean.

Annabel privea în zare, înfiorată. Ce altceva mai putea spune? Că atunci când fusese însărcinată în cinci luni, pierduse sarcina? Și că după două săptămâni tatăl lui Matthew a murit în urma unui infarct? Fuseseră devastați de două ori. Aveau nevoie de un nou început.

După un apel telefonic de la vechiul prieten din copilărie al tatălui său, Jonas Klauser, Matthew decisese că munca la o bancă privată e mai potrivită pentru el. Cu experiența sa în legislația fiscală, cu descendența sa din Ivy League, cu legăturile pe care și le stabilise în școala pregătitoare și cu farmecul său imens, jobul i s-ar fi potrivit mănușă. Jonas i-a promis că își va petrece mare parte a timpului zburând la clasa întâi către New York, Londra, Paris, Madrid, Hong Kong, unde va sta lângă directori executivi și sultani. Gata cu mesele triste de la biroul său; la Swiss United, va fi fost așteptat la o cină cu vin de către clienții săi, la restaurante premiate cu stele Michelin din întreaga lume. Va schia cu ei în Gstaad, va face plajă cu ei pe iahturile lor de pe coasta Franței. Serviciile bancare private erau o afacere construită pe încredere, afirmase Jonas. Era vorba despre câștigarea încrederii clienților. Era vorba despre a-i face să simtă că tu ești cel mai bun prieten al lor din întreaga lume și că, orice s-ar întâmpla, vei avea grijă de ei – și mai ales de banii lor. Toate astea, pentru un salariu de trei ori mai mare decât cel pe care îl încasa de la Skadden, plus un bonus sănătos de fiecare dată când aducea un client propriu. Și avantajele, care includeau închirierea unui Mercedes seria 500, un apartament de 2.000 de metri pătrați în Orașul Vechi, acces la cabana de schi a firmei din Zermatt și un Corporate Amex fără limită fixă de cheltuieli.

Totul părea atât de romantic, atât de exotic, atât de nou. Matthew ezitase, dar Annabel insistase să accepte. Era exact ce le trebuia, susținuse ea.

Încercați asta câțiva ani, spusese Jonas. *Dacă nu vă place, îți găsim ceva în New York. Și, între timp, vei face bani buni. Îți vei limpezi mintea. Veți cunoaște Europa. Ce ar putea fi mai bun de atât?*

— Matthew vorbea cu tine despre munca lui? Despre clienți? o întrebă Lorenzo.

— Niciodată. Muncea tot timpul. Abia dacă îl vedeam. Și mi-a spus că tot ce face e confidențial, deci mă abțineam să îl întreb ceva.

— Ai mai văzut-o pe Fatima Amir după seara aceea?

— Nu. Atunci a fost singura dată. Nu a pomenit niciodată numele ei.

— Era o clientă de-ale lui.

— Mi-am dat seama.

— Nu ți-a spus că merge la Londra să se vadă cu ea?

— Mi-a spus că era la Zürich.

— Nu aveau o aventură, dacă asta bănuiești.

Annabel se încruntă.

— De unde știi?

— I-am cunoscut pe amândoi destul de bine. În seara aia de la clubul Griffin, nu era prima dată când ne vedeam. Matthew ne făcuse cunoștință cu ani în urmă. Fatima și cu mine aveam multe în comun. Matthew credea că o pot ajuta. Și am făcut-o. Sau cel puțin am încercat.

— Îmi pare rău. Nu înțeleg.

— Familia Fatimei se ocupă cu afaceri petroliere în același mod în care familia mea se ocupă cu afacerea cu zahăr. Familia Amir are afaceri legale și altele nu atât de legale. Înțelegi?

— Da.

— Fatima avea propriul fond de investiții. Nu voia să aibă nimic de-a face cu activitățile ilegale ale familiei sale. Dar e greu să îți păstrezi mâinile curate atunci când vasul este murdar.

— A, înțeleg.

— Matthew o ajuta să facă asta. Dar era complicat. Și periculos. Între noi fie vorba, al doilea văr al Fatimei este Assad. Fratele ei lucrează pentru el. Sunt oameni periculoși, cu mulți, mulți inamici. Și iau loialitatea față de familie foarte în serios. Nu le place să suspecteze că sunt trădați, chiar și în cel mai infim mod. Mai ales de o femeie.

Annabel simți un fior rece. Se înfășură strâns în haină. De ce se încurcase Matthew cu oamenii ăștia?

— Julian mi-a spus că familia Amir nu este una de teroriști. Că Swiss United nu ar face afaceri cu ei dacă ar fi teroriști.

— Ei nu sunt teroriști. Ei spală bani. Verii lor sunt teroriștii.

Annabel îl privi pe Lorenzo cu o expresie de exasperare.

— Mă rog, Swiss United acceptă banii oricui. Teroriști. Dictatori. Traficanți de droguri. Dacă nu ar face asta, ar da faliment. Cine crezi că își ține banii în conturi bancare elvețiene? Contabilii? Soțiile din Tulsa?

Lorenzo râse. Annabel își simți obrajii arzând. Desigur că auzise povești despre băncile elvețiene. Chiar îi întâlnise pe câțiva dintre clienții lui Matthew pe ici, pe colo – majoritatea prieteni vechi de liceu care făceau bani în New York sau în Londra și care voiau să pună la păstrare câțiva dolari într-un cont secret. Annabel știa că fac asta pentru a evita impozitele sau poate o soție care ar putea încerca, într-o bună zi, să pună mâna pe ei în urma unui divorț. Știa că e o zonă gri din punct de vedere juridic. Dar, de asemenea, părea o acțiune oarecum inofensivă. Și Matthew era avocat. Consilier juridic! Nu ăsta era motivul pentru care îl angajaseră? Să se asigure că totul se desfășoară în limitele legale? Nu asta făcea toată ziua? Găsea

lacune și mecanisme care salvau banii fără a declanșa implicații fiscale?

— Dacă prietenul tău Julian ți-a spus asta, atunci minte. Știe mai mult de-atât. Ai grijă în cine te încrezi, Annabel. Ești în Țara Minunilor. Aici, în Geneva, infractorii îți pot fi prieteni, iar prietenii tăi pot fi infractori. Mă înțelegi?

Annabel încuviință.

— Tu din care categorie faci parte?

Mașina dădu într-o groapă de pe drum, iar Annabel scăpă un mic țipăt. Mâna lui Lorenzo țâșni, așezându-se protector pe scaun. Șoferul coborî geamul.

— *Lo siento, señor Mora,* spuse el. *Hay hielo en la carretera.*[7]

— *Es el plano de los neumáticos?*[8]

— *No, no.*[9]

Lorenzo încuviință din cap. Se aplecă în față și apăsă pe buton pentru a ridica geamul la loc. Când se aplecă, Annabel zări o curea neagră sub sacoul său. La început crezu că este o bretea. Apoi își dădu seama ce era cu adevărat. Lorenzo Mora era înarmat.

— Doar gheața de pe drum, îi spuse el. Roata e în regulă.

— Vorbesc spaniola, șopti Annabel.

Lorenzo ridică din sprâncene.

— O femeie inteligentă. Alte limbi?

— Franceză. Un pic de germană. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Lorenzo dădu din cap.

— Annabel, spuse el cu un zâmbet enigmatic. În momentul ăsta, sunt cel mai bun prieten pe care îl ai. Așa că ascultă-mă când îți spun să nu te încrezi în niciun suflet de la Swiss United. Nu te încrede în Julian White. Nu te încrede în Jonas Klauser. Nu îți sunt prieteni. Nu ai prieteni aici, în Geneva. Ar trebui să te întorci în New York. Sau să îți vizitezi sora. Poți veni în Isla Alma, dacă dorești.

Nu contează unde. Dar, dacă aș fi în locul tău, aș pleca imediat și nu aș mai privi niciodată în urmă.

MARINA

Slujba de înmormântare a lui Duncan Sander se desfășură la Biserica Episcopală Sfântul James din Upper Est Side, o alegere neobișnuită dat fiind că Duncan nu era nici episcopalian, nici nu locuia în Upper East Side. Dar Sf. James era o casă de rugăciune la modă printre femeile care îi țineau companie lui Duncan și locul pentru slujbe funerare al înaltei societăți din Manhattan. Chiar dacă și-ar fi găsit sfârșitul mâncând un sandvici singur la birou, împușcat în cap de la mică distanță cu un pistol de calibrul 45, Duncan Sander s-ar fi asigurat că va avea un final demn și elegant. Aparent, îi lăsase avocatului său o listă extinsă de cereri și îndrumări pentru înmormântarea sa, precizând totul, de la muzica ce urma a fi cântată până la culoarea urnei care îi va găzdui cenușa. Era exact așa cum și-ar fi dorit. Marina găsi o oarecare consolare în asta.

Când ajunse Marina, stranele erau aproape pline, așa că se așeză pe unul dintre ultimele rânduri. În față, în stânga amvonului, Marina văzu personalul revistei *Press,* toți salutându-se unul pe altul cu mare solemnitate, pe măsură ce se poziționau subtil lângă Philip Brancusi sau, cel puțin, pe culoarul central pentru a fi văzuți. Pe partea dreaptă a bisericii, persoanele importante făceau același lucru. Marina zâmbi. Lui Duncan i-ar fi plăcut la nebunie. Toată lumea bună era aici. Erau oamenii cel mai bine îmbrăcați din câți văzuse vreodată în afara Săptămânii Modei. Toți în negru, desigur, dar în creații abia ieșite de pe podiumurile din Paris. Marina nu văzuse niciodată atât de multe genți negre Birkin într-o singură cameră. Altarul fusese decorat cu crini, trandafiri albi și lalele olandeze uriașe în ghivece, care își plecau petalele spre pământ, ca și cum înseși florile erau în doliu. Marina se întrebă dacă

aranjamentele fuseseră realizate de Jerome Cotillard, cu care Duncan avusese odată un scurt conflict. Ea așa spera. Era, la urma urmei, cel mai bun.

Marina însăși era îmbrăcată simplu, într-o rochie neagră cu mâneci trei sferturi și, peste ea, o haină Lanvin vintage despre care Duncan spusese cândva că e „perfectă". Era lejer machiată și fără nicio bijuterie, cu excepția inelului de logodnă. Părul ei negru era dat pe spate și prins în coadă. Pielea ei de porțelan era aproape translucidă din pricina lipsei somnului, iar cearcănele adânci păreau niște vânătăi. Arăta ca dracu', dar nu îi păsa. Spre deosebire de ceilalți angajați de la *Press,* Marina era acolo să jelească, nu să fie văzută că jelește. Cu toate astea, avea probleme de concentrare; ochii îi fugeau în toate direcțiile, se întreba dacă e urmărită sau privită. Își ținea brațele strânse în jurul poșetei sale mici și negre, în care avea ochelarii de soare, un pachet de șervețele și un breloc în formă de inimă, pe care Grant i-l dăruise atunci când se mutaseră împreună. Pe inelul cheilor era cheia de la casă și, mai important, USB-ul.

Marina nu se despărțise de USB de la aeroport. Era îngrozită să îl poarte la ea, dar și mai înspăimântată să nu îl piardă. Nu îndrăznise să îl deschidă pe computerul ei, cu toate că își dorea cu disperare să o facă. Dacă cineva i-ar fi accesat laptopul? Știa că orice dispozitiv cu conexiune la internet este vulnerabil. În ziua de azi, hackerii pot să spioneze pe oricine prin telefoane sau prin camerele de la laptopuri. Trebuia să fie sigură că informațiile vor rămâne în siguranță. Avea nevoie de ajutorul cuiva cu mai multe cunoștințe despre tehnologie decât ea, dar trebuia să fie cineva în care să aibă încredere. Nu exista decât un singur bărbat la care se putea gândi pentru această sarcină și, cu puțin noroc, avea să îl găsească acolo.

— E ocupat?

Marina auzi o voce cunoscută și ridică privirea. Bărbatul se afla în fața ei.

Se trase mai încolo pe bancă, făcându-i loc lui Owen Barry. În mare, arăta la fel, cu toate că trecuse cel puțin un an de când se văzuseră ultima oară. Era la fel de înalt și deșirat cum și-l amintea, silueta subțire fiindu-i accentuată de un costum prost croit. Părul de un blond-roșcat avea o tentă grizonantă în jurul urechilor, iar acum îl purta scurt, lucru care, credea ea, îl făcea să pară mai sofisticat decât de obicei. Cu toate că trecuse de cincizeci de ani, Owen avea un farmec copilăresc. Când i-a zâmbit, Marina nu s-a putut abține să nu îi întoarcă zâmbetul.

— Speram să te văd aici, spuse ea.

— Ce mai faci, frumoaso? o întrebă el, sărutând-o pe ambii obraji. Arăți trăsnet de sexy, ca întotdeauna.

O femeie în vârstă aflată pe banca din fața lor se întoarse și îi privi.

— Scuze. Totuși, arăți incredibil, șopti Owen.

Marina își înăbuși râsul. Duncan îl simpatizase mereu pe Owen și se vedea de ce. Când Owen nu îi făcea avansuri – și chiar și atunci când o făcea – era groaznic de cuceritor. Era și un jurnalist al naibii de bun. Unul dintre puținii pe care Duncan îi considera egalii lui. El îi ajutase să publice povestea cu Morty Reiss cu ani în urmă; de atunci, câștigase două premii *Pulitzer* – unul pentru un articol despre traficanții de arme din Orientul Mijlociu; celălalt, despre criza apei din Flint, Michigan. Marina auzise un zvon că el ar fi plecat de la *Wall Street Jurnal* ca să devină șeful unui site numit *Deliverable,* dar nu primise confirmarea de la însuși Owen. Au păstrat vag legătura în decursul anilor, ocazional făcând schimb de e-mailuri, întâlnindu-se întâmplător la evenimente sau la petrecerea anuală de Crăciun a lui Duncan. Cu toate că îi plăcea compania lui, Marina se gândise să-i păstreze o distanță între ea și Owen, mai ales

după ce se logodise. Flirta îndeajuns încât să o facă să se simtă stânjenită.

— Mulțumesc, mormăi ea și apoi arătă din cap spre un organist care începuse să cânte o melodie sumbră.

— Trebuie să vorbim ceva după asta, șopti Owen, umărul său lovindu-se de al ei. Undeva, într-un loc retras.

Marina încuviință în tăcere, uitându-se în jur să vadă dacă îi aude cineva.

— Mă gândeam la același lucru.

— La mine sau la tine?

Marina îl fulgeră cu privirea.

— Care-i problema? întrebă Owen clipind inocent. Amândoi stăm în centru acum. La asta mă refeream.

— Owen, sunt logodită! Nu pot veni acasă la tine în mijlocul zilei.

— Ce ar trebui să sugerez? Să ne ducem la Carlyle? Nu putem merge într-o cafenea, pur și simplu. Iar biroul meu este în Tribeca. Pot veni la tine acasă.

— Logodnicul meu nu ar fi încântat.

— O, logodnicul! replică Owen dându-și ochii peste cap. Unde este acum? Face ture într-un bazin plin cu bani?

Marina se întoarse și privi în partea din spate a bisericii.

— Uite-l acolo!

Grant era înapoia unui grup de oameni îndoliați, în spatele băncilor. Când o zări pe Marina, zâmbi, îi făcu cu mâna și arătă cu un gest că încerca din răsputeri să își croiască drum către ea.

— Puteți, *vă rog,* să păstrați liniștea? șuieră femeia din fața lor. Asta este o înmormântare.

Owen și Marina își plecară capetele în semn de rugăciune.

— Vorbim după, îi șopti Marina pe cel mai slab ton posibil. Găsim noi unde.

— Bine. Pentru că e ceva ce trebuie să îți arăt. E de la el.

— De la *el*? întrebă Marina făcând un semn din cap spre altar.

— Da.

— Pentru noi.

— Da.

— Isuse Hristoase!

— Isuse Hristoase, într-adevăr! spuse Owen făcându-și cruce în timp ce adunarea se ridica în picioare, iar ceremonia începea.

După înmormântare, Grant se întoarse la birou. Marina îi făcu un semn de rămas-bun, în timp ce mașina lui se îndepărta de bordură. Când ajunse la colț, ea și Owen conveniră în șoaptă să se întâlnească în apartamentul lui. Marina își salută colegii, iar Owen dispăru. Dacă cineva i-ar fi văzut plecând împreună, probabil nu le-ar fi dat prea multă atenție. Totuși, era mai bine să fie precauți.

Owen Barry locuia la ultimul etaj al unei case vechi din oraș, pe 69th Street. În timp ce urcau cu liftul șubred către apartamentul lui, Marina se întreba cum de nu se întâlniseră niciodată fie și întâmplător. Ea și Grant locuiau la doar un bloc distanță. Apartamentul lor cu trei dormitoare, aflat într-o clădire cochetă de pe Park Avenue era mult mai mare decât al lui Owen. Dar asta era amuzant la New York. Studiouri înghesuite erau disponibile pentru închiriere peste drum de un penthouse de cincizeci de milioane de dolari. Era posibil ca Marina și Grant să trăiască într-o lume diferită de a lui Owen Barry, dar să folosească aceeași spălătorie. Luau metroul din aceeași stație. Își făceau cumpărăturile de la același magazin aflat la intersecția dintre Lexington și 68th Street.

— Îmi cer scuze pentru dezordine, zise Owen, în timp ce deschidea ușa.

Întinse mâna s-o sprijine pe Marina când ea păși peste o grămadă de ziare vechi.

— Nu mă așteptam să am musafiri.

Marina cercetă apartamentul. Ei i se părea că Owen avusese musafiri recent. Azi-noapte chiar. O sticlă goală de vin stătea pe măsuța de cafea. Două pahare – unul pătat de ruj pe margine – își găsiseră drumul până la podeaua din fața șemineului. Marina se prefăcu că nu observă. O clipă, se întrebă dacă Owen locuiește cu cineva. Dar respinse rapid ideea. Owen Barry pe care îl știa ea nu era adeptul angajamentelor. Și nicio femeie pe care și-ar fi putut-o imagina nu ar fi fost în stare să trăiască într-o asemenea cocină.

— Vrei o bere? Sau o cafea?

— O cafea ar fi perfectă, răspunse ea. Mersi.

Owen dădu din cap și dispăru în bucătărie.

— Ia loc unde vrei, strigă el. Sau, dacă preferi, urcă pe scări către acoperiș. Ne vedem acolo.

Marina alese acoperișul. O luă pe treptele metalice răsucite către ceea ce părea a fi o trapă în tavan. Când o împinse, simți o pală de aer rece și auzi sunetele traficului de pe stradă. După ce văzuse apartamentul lui Owen, nu se aștepta ca terasa de pe acoperiș să fie cine știe ce. Dar se trezi într-o grădină secretă, plină de plante în ghiveci și de mobilier din fier forjat, pregătit să găzduiască o masă festivă. O vedere panoramică spre Central Park se desfășura în fața ei.

— Uau! făcu Marina pentru sine.

Frunzele căzuseră din copaci; exista o anumită eleganță în paleta nuanțelor de maro și de cenușiu care completa orizontul din West Side și acoperișurile celorlalte case din oraș răsfirate de-a lungul 69th Street. Nu era tocmai priveliștea din balconul hotelului Le Meurice, dar nu era departe.

— E plăcut aici, nu? spuse Owen.

Ținea un laptop sub braț și două căni de cafea în cealaltă mână.

— Apartamentul e un rahat, dar merită pentru priveliștea asta. Lucrez aici sus cât de des pot. E locul în care pot gândi cel mai bine.

— Toată asta e a ta?

— Da. Singura cale de acces e prin apartamentul meu. Frumos compromis pentru aerul condiționat mizerabil și proprietara leneșă care stă la primul etaj! E o mare figură. Are un shin-tzu pe nume Zsa Zsa Gabor.

Marina chicoti.

— Mereu e supărată pe mine dintr-un motiv sau altul. Cred că sunt locatarul-problemă din această clădire.

— Prea mulți musafiri noaptea?

Owen râse.

— Ceva de genul ăsta, spuse, apoi se așeză la masă și deschise laptopul.

— Bine, uite aici. Cu aproximativ o lună în urmă, Duncan m-a sunat din senin. Spunea că are nevoie de ajutorul meu pentru un articol. M-a făcut să merg până în Connecticut ca să discut cu el. Era ascuns acolo și spunea că nu știe sigur când va reveni în oraș. Credea că este urmărit sau o nebunie de genul ăsta. Sincer, știi că îmi era drag, dar era cam melodramatic uneori.

— Mie-mi spui!

— Când am ajuns acolo, primul meu gând a fost că a luat-o razna. Jaluzelele erau toate trase, casa era un dezastru. El arăta ca dracu'. Nebărbierit, obosit. Gras.

Marina se încruntă.

— Asta nu-i bine. De obicei, renunța la băutură când lucra la un articol.

— Nu era băut cât am fost la el. Doar că arăta ca dracu'. Spunea că lucrează la marea sa lovitură. Zicea că are o sursă într-o instituție financiară cu acces la munți de date confidențiale. Voia să îi arăt cum se configurează canalele codate ca să poată comunica.

— Și ai făcut-o?

— Da, dar sursa s-a speriat. Zicea că nu crede că e o cale sigură. Voia să îi înmâneze informațiile personal lui Duncan.

Marina încuviință.

— Cred că aici intru eu în peisaj. M-am întâlnit cu o sursă cât am stat la Paris. Mi-a dat un USB pe care să i-l aduc lui Duncan.

— Ce conține?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Mi-a fost prea frică să-l deschid. Oricum, nu am parola.

— Atunci, eu am cheia pentru încuietoarea ta, iubito!

— Dumnezeule, ești atât de copil!

— Vorbesc serios.

Marina ridică o sprânceană.

— Chiar ai parola? Cum?

— Cu o zi înainte să moară, Duncan m-a sunat. Mi-a spus că urmează să îmi trimită ceva, că tu ai cealaltă jumătate și că, dacă e să i se întâmple ceva, trebuie să te găsesc și să îți dau asta. Câteva minute mai târziu, mi-a trimis un șir de numere și litere prin Blackberry Messenger. Sincer, atunci nu știam dacă tipul își pierde mințile sau ce problemă are. Dar peste nici douăzeci și patru de ore era mort.

Pe Marina o apucă tremuratul.

— Ar putea fi o coincidență, spuse ea, trăgându-și haina mai strâns pe ea. *Este* posibil să fi fost o spargere. Corect?

Owen îi aruncă o privire.

— Corect, continuă ea, căutând prin geantă. Uite, adăugă ea, ridicând USB-ul. Hai s-o facem!

— Ești sigură? Îți pot da parola dacă vrei. E articolul tău.

— Ți-e frică?

Owen râse.

— Eu cred că, dacă viața nu-ți este pusă în pericol, nu lucrezi la articolul care trebuie.

Marina înfipse USB-ul în computerul lui Owen și tastă parola pe care Mark i-o dăduse. Câteva fișiere greu de descris apărură pe ecran.

— În regulă, spuse ea. Să vedem. A zis că e mai multă informație ascunsă undeva. Dar să fiu a naibii dacă știu cum să o găsesc.

— Ești unde trebuie.

Owen trase laptopul mai aproape de el și, după câteva manevre, apăru o a doua fereastră, cerându-i să introducă încă o parolă. Tastă seria de litere și numere de pe Blackberry-ul său.

Ecranul se făcu negru.

— Hopa! exclamă Marina, mușcându-și buza.

— Așteaptă! Procesează.

Brusc, apăru un fișier. Era etichetat „Morton Reiss”.

Owen îl deschise. Primul document era o declarație de la Banca Internațională din Caraibe.

Marina rămase uimită când văzu soldul: 73.542.980,11 dolari.

Owen fluieră uimit.

— Nu știu cine e clientul 437–65–9881, dar să fiu al naibii! zise el. S-a descurcat binișor.

Marina se încruntă în fața ecranului.

— Ciudat! Nu este niciun nume atașat. E doar o declarație a unui cont secret. Trebuie să fie altceva aici care să dovedească faptul că Reiss e clientul 437–65–9881. Poate că ăsta e numărul lui de asigurări sociale?

Owen clătină din cap.

— Nu are cum. Conturile astea sunt create astfel încât nimeni să nu poată da de urma proprietarului propriu-zis. Ce știi despre conturile offshore?

— Nu prea multe.

— Ei bine, uite cum funcționează, mai mult sau mai puțin. Morton Reiss își duce banii la un birou dubios de avocatură. Biroul dubios de avocatură joacă rolul de intermediar între el și o bancă globală. Pune bazele unei companii-fantomă – să îi spunem Dinero&Co. Apoi, biroul dubios de avocatură se asigură că există un paravan în jurul patronului real al Dinero&Co. Numesc directori pentru Dinero&Co, în fapt, doar marionete ale cabinetului de avocatură care semnează orice li se pune în față. Aceștia merg la bancă – în cazul ăsta, BIC – și spun „noi reprezentăm Dinero&Co,

aceștia sunt directorii companiei și ar dori să deschidă un cont numeric". Așadar, acest cont figurează în sistemul BIC, dar nu există nicio legătură cu Morty Reiss.

— Păi, și atunci cum are acces Morty Reiss la banii săi? Trebuie să facă retrageri periodice, nu?

— De obicei, adevăratul proprietar primește împuternicire de la acești directori ca să poată accesa contul sau economiile create de Dinero&Co. Fie o face biroul de avocatură pentru el.

— Și asta e legal?

— E o situație neclară. În cazul cuiva ca Reiss, nu. E ilegal pentru un cabinet de avocatură să aibă de-a face cu Reiss. Nu pot ajuta cu bună știință un infractor să își ascundă bunurile. Dar în cazul directorului tău executiv obișnuit? Nu e tocmai OK, dar nici ilegal nu e.

— Și băncile? Le convine să facă afaceri cu companii care au directori falși? Nu sunt obligați să știe cine le sunt clienții?

— Ba da. Teoretic. Dar băncile precum BIC fac mereu afaceri cu infractorii. Nu îi deranjează cu nimic, cât timp obțin un profit sănătos. Vor doar să existe un paravan de protecție, astfel încât, în cazul în care autoritățile vin să le bată la ușă, ei să se poată preface că nu știu cine era la celălalt capăt al companiei-fantomă.

— Dar *cineva* de la bancă trebuie să știe. Când Morty Reiss apare cu o împuternicire ca să acceseze contul bancar al Dinero&Co, cineva de la BIC trebuie să țină legătura cu el, corect?

— Corect. Da. De obicei, un director privat.

— Deci Duncan trebuie să fi găsit un director de la BIC dornic să vorbească.

— Dacă a făcut-o, jos pălăria pentru el! Încerc să intru pe sub pielea unei bănci offshore sau a unui bancher de ani buni. Până acum, n-am avut noroc.

Owen se lăsă cu scaunul pe spate, destul de mult încât să o neliniștească pe Marina.

— Hei! făcu el, pocnind brusc din degete. BIC l-a dat în judecată pe Duncan, corect? Pentru că a afirmat că adăpostește banii lui Reiss?

— Cred că doar au amenințat cu datul în judecată. El a scris o dezmințire și ei au renunțat.

— Îți amintești când a fost asta?

— Acum șase luni? se încruntă Marina, gândindu-se un pic, apoi dădu din cap. Da, sună corect. Duncan a petrecut câteva săptămâni la Silver Hill. Știi tu, centrul de reabilitare din Connecticut. Făcea parte din *mea culpa* lui. Trebuia să se întoarcă acolo, dar acum mă întreb dacă a făcut-o vreodată sau dacă se folosea de vacanța sabatică pentru a lucra la articol.

— Uită-te la asta!

Owen atinse colțul documentului. Marina privi data: 1 aprilie 2015.

— Deci, dacă ăsta *este* contul lui Morty Reiss, Duncan a avut dreptate. Își ascundea banii la BIC.

Închise documentul cu un clic și-l deschise pe următorul.

— Uite un lanț de e-mailuri din interiorul firmei Schmit&Muller. Ai idee cine sunt?

Marina clătină din cap.

— Sună a cabinet de avocatură. Dar nu am auzit niciodată de ei.

Amândoi se uitară la ecran, citind e-mailurile în liniște.

> 2 aprilie 2015
> De la: Peter Weber
> Către: Hans Hoffman
> Subiect: CONFIDENȚIAL: Doar pentru uz intern
>
> BIC nu se mai simte confortabil cu deținerea activelor pentru domnul Reiss. Trebuie să găsim o altă bancă pentru dumnealui. BIC i-a solicitat să își transfere bunurile din bancă până la finalul lunii.

2 aprilie 2015

De la: Hans Hoffman

Către: Peter Weber

Subiect: Re: CONFIDENȚIAL: Doar pentru uz intern

Am înțeles. Voi vorbi cu contactul meu de la Swiss United. Cred că e mai bine să nu folosim numele domnului Reiss în comunicațiile externe. Informați Swiss United că acesta este un client valoros de-ai noștri care va face afaceri cu ei doar sub anonimat complet. Când vor vedea mărimea contului său, cred că vor fi flexibili.

4 aprilie 2015

De la: Peter Weber

Către: Hans Hoffman

Subiect: Re: CONFIDENȚIAL: Doar pentru uz intern

Am vorbit cu Julian White de la Swiss United. Este destul de încântat să primească un nou client. Înțelege condițiile de anonimat și este de acord cu ele. L-am asigurat că ne-am luat precauțiile necesare. A deschis un cont numeric la Swiss United și va fi gata să primească un transfer de la BIC joi, până la sfârșitul programului de lucru. Vă rog să îl informați pe domnul Reiss despre tarifele Swiss United pentru mărimea contului dumnealui, precum și comisionul nostru pentru efectuarea transferului. Dacă îi convine, ar trebui să începem imediat.

4 aprilie 2015

De la: Hans Hoffman

Către: Peter Weber

Subiect: Re: CONFIDENȚIAL: Doar pentru uz intern

Am discutat cu domnul Reiss. Este de acord cu ambele costuri, precum și cu comisionul.

Un jurnalist american, pe nume Duncan Sander, a ajuns în Insulele Cayman aseară. Se pare că încearcă

să dea de urma domnului Reiss de câțiva ani. Ne temem că o sursă din interiorul BIC îi furnizează informații referitoare la domnul Reiss și la alți posibili clienți ai băncii.

Domnul Reiss solicită ca transferul fondurilor să fie efectuat mâine. L-am asigurat că acest lucru se va rezolva și, odată efectuat, nu va exista nicio înregistrare că el ar fi folosit serviciile bancare ale BIC. În ceea ce privește BIC-ul, clientul 437–65–9881 este o văduvă panameză, pe nume Alicia Marcos. Începând de mâine, contul dumneaei va fi închis.

5 aprilie 2015
De la: Hans Hoffman
Către: Peter Weber
Subiect: Re: CONFIDENȚIAL: Doar pentru uz intern

S-au luat măsuri referitoare la această scurgere de informații din interiorul BIC? Ar fi rău pentru afaceri, atât pentru ei, cât și pentru noi.

6 aprilie 2015
De la: Peter Weber
Către: Hans Hoffman
Subiect: Re: CONFIDENȚIAL: Doar pentru uz intern

Scurgerea de informații a fost oprită.

— La dracu'! murmură Owen când ajunse la finalul e-mailului.

Închise fișierul și accesă următorul document. Acolo apărea un cont numeric de la Swiss United, cu același sold: 73.542.980,11 dolari.

Owen arătă spre ecran.

— La câteva săptămâni după asta, Duncan a dat interviul în care a afirmat că Morty Reiss își ținea banii la BIC. Dar între timp Reiss își transferase deja banii la Swiss United.

— Corect. Așadar, banca a amenințat că îl dă în judecată pe Duncan, iar el a ajuns să fie privit ca

un nebun cu teorii ale conspirației. La ce crezi că se referă când spune că „scurgerea de informații a fost oprită”? E de rău augur.

— Nu știu, dar bănuiesc că, dacă ne apucăm de săpat, o să aflăm că un director BIC a murit în circumstanțe misterioase chiar în perioada aia.

Marina se ridică și începu să se plimbe. Prietenul lui Grant, Matthew Werner, murise într-un accident de avion în aceeași zi cu Duncan. Lucra la o bancă privată, nu? Dar nu la BIC. La o bancă elvețiană. Să fi fost Swiss United? Nu își aducea aminte. Se opri și privi în sus.

— Crezi că bancherii se omoară între ei cu sânge-rece?

— Bankingul offshore e o treabă murdară. Tipii ăștia nu sunt bancheri, sunt cowboy. Acționează după un set complet diferit de reguli.

— Deci crezi că e posibil ca ei să îl și ucis pe Duncan? Oamenii ăștia de la BIC?

— Nu știu cine l-a ucis pe Duncan. Poate BIC. Poate Schmit&Muller. Poate vreo maimuță care lucrează pentru Morty Reiss. Nu știu mai multe decât tine. Dar o să ne dăm silința să aflăm.

— Cred că suntem depășiți de situație, zise Marina, așezându-se înapoi pe scaun.

— Dragă, ești depășită de situație din ziua în care ai acceptat acest USB.

— Dar dacă nu fac nimic cu el…

— Cine l-a ucis pe Duncan te va găsi și pe tine. Dacă au fost dispuși să îl ucidă pe el ca să se asigure că aceste informații nu vor fi divulgate, ai face bine să crezi că te vor ucide și pe tine.

— Și ce să fac?

— Îi găsești tu prima.

— Și apoi ce? izbucni Marina exasperată. Le dau USB-ul și le spun că îmi pare rău și că vreau doar să devin o mamă casnică, așadar, îi scutesc de griji? Nu cred că asta le va domoli preocupările.

— Vrei să fii o mamă casnică acum? Pe bune? Să-mi bag… Nu-mi spune că ești însărcinată.

— Dumnezeule, Owen! Concentrează-te! Îmi pierd mințile.

— Știu, știu. Îmi cer scuze. Glumesc când sunt agitat.

— Atunci, încetează! Cred că ar trebui să merg la poliție.

— Cred că ar trebui să găsim sursa lui Duncan și să primim cât mai multe informații. Apoi le publicăm cât mai repede pe site-ul *Deliverable.* Nu îți pot face rău odată ce totul devine public.

Marina miji ochii.

— Ție îți pasă doar că asta e povestea anului.

— Ei bine, da. Nu pot să neg. Dar, totodată, cred că asta îi depășește pe polițiști. Poliția nu te poate proteja de cea mai mare bancă din lume. Poliția nu te poate proteja de toți conducătorii de stat care își țin banii acolo și de liderii de cartel, de teroriști și de dictatori. Toți oamenii ăștia au un interes întemeiat să se asigure că nu există nicio scurgere de informații. Așa că, atâta timp cât ai USB-ul și informațiile nu sunt publice, cred că viața ta este în pericol. Și tu știi că am dreptate.

Marina își mușcă buza. Era posesoarea unor informații periculoase și de o imensă valoare. Informații care îl uciseseră pe Duncan. Cât timp le deținea, era foarte probabil că vor dori s-o ucidă și pe ea. Poate că ar fi mai bine să se ducă acasă și să fie doamna Grant Ellis pentru tot restul vieții. Să își dea demisia, să se alăture comitetului de Crăciun de la clubul Colony, să se dedice organizării de mese caritabile pentru Crucea Roșie și să redecoreze casa din Southampton. Ar putea să distrugă USB-ul și conținutul lui și să pretindă că excursia de la Paris nu a fost mai mult decât o vacanță superbă, scurtată de moartea unui vechi prieten și coleg.

Dar ar putea fi atât de simplu? Marina se îndoia. Cineva o va căuta mereu, fiind pe urmele informației dispărute undeva între Paris și New York. Chiar dacă ei nu ar fi făcut-o, ea s-ar fi

întrebat mereu unde sunt ei. Ar fi privit mereu peste umăr, observând mașinile negre care staționau prea mult în fața apartamentului său sau străinii care se apropiau prea mult de ea pe stradă.

— Dacă facem asta, zise Marina, trebuie să acționăm rapid.

— Clar. Timpul trece deja.

— Și dacă se întâmplă ceva, iar eu decid că e prea periculos, mergem direct la poliție.

— Destul de corect.

— Și semnăturile. Eu le stabilesc, zise Marina, gândindu-se la Duncan.

Își dorea ca meritele lui pentru găsirea lui Reiss să fie recunoscute, dacă ea și Owen îl vor găsi vreodată.

— Tu ești șefa. E povestea ta.

— Ei bine, e povestea lui Duncan. Eu doar mă asigur că e publicată.

Va fi ultimul lor articol împreună, se gândi ea. Se va asigura că e cel mai bun.

— Deci te bagi?

— Mă bag, zise ea și se întoarse către tastatură.

ANNABEL

Când sună telefonul, Annabel dormea. Se ridică și rămase nemișcată o clipă, întrebându-se dacă visează, își trecu mâna peste partea de pat a lui Matthew. Era rece și goală. Răspunse la telefon exact înainte să intre mesageria vocală.

— Îmi pare rău ca te sun așa de târziu, zise persoana care sunase. Voiam să te prind când ești singură.

— Cine e? întrebă Annabel, înăbușindu-și un căscat.

Ceasul de pe noptiera de lângă pat arăta ora 23:45.

— Scuze, sunt Zoe. Pot să urc?

— Unde ești?

— În fața blocului. Voiam să mă asigur că ești singură înainte să sun la sonerie.

— Sunt singură. Îți deschid imediat.

Annabel era complet trează când deschise ușa principală. Era îmbrăcată cu halatul de baie al lui Matthew peste cămașa de noapte și, dintr-un orgoliu de ultim moment, își trecuse peria prin păr. Chiar și în toiul nopții, Zoe arăta proaspătă și șic, în blugii negri, tenișii cu talpă înaltă și vesta de blană. Pielea îi radia pe holul slab iluminat, iar lumina lunii îi strălucea pe pomeți. Annabel își dorea să nu fi răspuns la telefon.

La picioarele lui Zoe era o cutie maro de carton. Tânăra o ridică, o urmă pe Annabel în camera de zi și i-o înmâna.

— Ce-i asta? întrebă Annabel.

— E laptopul lui Matthew. De la muncă. I-au luat deja calculatorul de la birou. Vor veni după laptop. Are totul în el. Toți clienții. Toate datele lor fiscale. Tot.

Annabel se holbă la ea.

— De ce e la tine?

— El mi l-a dat. Înainte ca avionul să se prăbușească. Mi-a cerut să îl ascund. E doar o chestiune de timp până își vor da seama că e la mine.

— Cine sunt ei?

— Banca. Oamenii de la securitate m-au întrebat ieri despre el. Îl ascundeam la mine în apartament, dar nu o mai pot face acum. Trebuie să plec, Annabel. Lucrurile nu sunt sigure pentru mine.

— Cine de la bancă? De ce nu trebuie să pună mâna pe fișierele lui Matthew?

— Pentru că fura informații. Și ei știu că există această scurgere. Doar că nu știu cine o face. Sau o făcea. Dacă pun mâna pe asta…

— Stai! zise Annabel, apucând-o de umăr pe Zoe. Despre ce vorbești?

Zoe oftă.

— Chiar nu ți-a spus nimic, nu-i așa?

— Matthew era soțul meu, replică Annabel pe un ton aspru, îmi spunea totul.

— Îmi pare rău. Nu voiam să sune așa. Voiam să spun că nu ți-a zis nimic despre muncă. E mai bine. Te proteja. Cu cât știi mai puține, cu atât ești mai în siguranță.

— Cu cât știu mai puține despre ce?

Zoe oftă iar.

— E mai sigur pentru tine dacă pur și simplu predai laptopul când vor veni după el. Pune-l în biroul lui Matthew de acasă. Spune-le că nu știi parola. Apoi pleacă. Du-te înapoi la New York! Pleacă de aici!

— Nu știu parola.

— Perfect! Atunci te vor crede, zise Zoe, neputând să-și ascundă exasperarea. Dacă nu știi nimic, nu îți vor face rău.

— Dar crezi că i-au făcut rău lui Matthew?

— Cred că cineva a făcut-o, da. Prăbușirea avionului nu a fost un accident.

Annabel se încruntă. Zoe părea atât de convinsă. Senzația neplăcută că Matthew și Zoe fuseseră mai apropiați decât lăsase el să se înțeleagă apăru iar. Nu era prima dată.

— Ce știi, Zoe? întrebă Annabel. Dacă știi ce s-a întâmplat cu soțul meu, trebuie să îmi spui. Acum.

Zoe se ridică, se duse la fereastră și privi jos, spre stradă. Trase draperiile și se întoarse.

— Ești sigură că vrei să auzi asta?

— De ce nu iei loc? o întrebă Annabel, lăsând cutia pe măsuță. Vrei să îți aduc o cafea sau un ceai? Sau poate ceva de mâncare?

— Poate niște apă. O aduc eu.

Annabel îi făcu un semn din mână.

— Te rog. Ia loc! Mă întorc imediat. Apoi vorbim.

În bucătărie, Annabel așeză ceainicul pe foc. O senzație de leșin puse stăpânire pe ea. Se prinse de masă, apucând cu mâinile marmura rece. Închise ochii și își impuse să respire. O clipă, se gândi la opțiunile pe care le avea. Dacă Zoe nu se înșela și Matthew era implicat în niște jocuri ilegale sau periculoase ale băncii, chiar își dorea să afle aceste lucruri? Ar pune-o în pericol să le știe? Poate că ar fi mai bine să predea laptopul la Swiss United și să plece cu următorul avion înapoi, la New York. Ar putea lăsa întregul coșmar în urmă.

Dar ar fi în stare să o ia de la capăt? Sau s-ar întreba mereu ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Matthew? Ar bântui-o gândul că nu va ști niciodată pentru ce informații a fost dispus să își rișteviața ca să le dezvăluie lumii? Ar studia dovezile așa cum le știa, iar și iar, căutând semnale sau indicii pe care le-ar fi ignorat înainte?

Zoe avea informații. Trebuia, cel puțin, să le asculte. Nu și-ar ierta-o niciodată dacă nu ar face-o.

Ceainicul începu să șuiere. Annabel ridică privirea. Inspiră o ultimă dată adânc, hotărât,

înainte de a turna apa clocotită în două cești. Așeză cestile pe o tavă, lângă plicurile de ceai și o cutie de fursecuri pe care le primise cu o zi în urmă de la un vicepreședinte de la Swiss United pe care nu-l întâlnise până atunci.

Zoe zâmbi recunoscătoare când văzu tava. Se întinse după fursecuri imediat ce Annabel le puse pe măsuța de cafea.

— Mulțumesc, spuse ea. Nu am prea mâncat, sincer. Nu-mi dădusem seama cât îmi este de foame.

Annabel dădu aprobator din cap.

— Nici eu, recunoscu ea și, cu toate că nu plănuise asta, luă un fursec. Servește-te!

Zoe mâncă fursecul și mai luă unul. Apoi se șterse la gură și începu să vorbească.

— Matthew și cu mine am început să muncim la Swiss United în aceeași lună. Mi-a plăcut imediat de el. Era amabil cu toată lumea, chiar și cu secretarele. Și te iubea atât de mult. Tot timpul vorbea despre tine. Era unul dintre puținii bărbați care aveau o poză cu soția pe birou, unde toți o puteau vedea. Nu ca alții care se holbau la orice fustă care trecea pe lângă ei. Știam că era pregătit de Jonas pentru o funcție de conducere la bancă. Toată lumea spunea asta. Matthew era inteligent și muncitor. Și Jonas avea încredere în el. Îi ia mult timp lui Jonas să aibă încredere în cineva, dar Matthew era diferit, pentru că Jonas a avut o relație foarte strânsă cu tatăl lui Matthew. M-am bucurat când am fost repartizată la Matthew. Știam că se va purta frumos și că, dacă sunt destul de bună, steaua mea avea să se ridice odată cu a lui. Asistenta lui Jonas, Therese, este cu el de șaptesprezece ani. Câștigă mai mulți bani decât unii dintre bancherii seniori. Credeam că pot ajunge și eu așa dacă muncesc destul pentru Matthew. Am avut grijă mereu să fiu la dispoziția lui și am făcut tot posibilul să îndeplinesc tot ce îmi cerea. La început, Swiss United semăna a vis

pentru mine. Câștigam mai mult decât oricare dintre prietenii mei de la universitate. Și beneficiile erau bune. Când călătoream, stăteam mereu la cele mai bune hoteluri și mâncam la cele mai cochete restaurante. Am copilărit într-un orășel din sudul Franței. Nimeni nu pleca nicăieri. Majoritatea prietenilor mei sunt încă acolo. Deci, pentru mine, să zbor la Monaco, New York și Paris era palpitant. Toate astea poate îți sună stupid.

— Deloc. Și eu am copilărit într-un orășel. Am fost de acord să vin în Geneva cu Matthew și pentru a călători. E o viață romantică. Cel puțin, suna romantic.

Zoe încuviință. Părea ușurată că Annabel nu o judeca.

— Programul era crunt, desigur. Munceam tot timpul. Știi. Și Matthew o făcea. Și nimeni aflat în poziția mea nu își ia vreodată concediu. Trebuie să fim disponibili ori de câte ori este nevoie de noi. Nopți, weekenduri, oricând. Dar nu mă deranja. Știam că de asta eram plătiți atât de bine. Acum câteva luni, am intrat în biroul lui Matthew și Jonas era acolo. Erau supărați unul pe celălalt. Au tăcut când am intrat, așa că am ieșit cât de repede am putut. Atunci mi-am dat seama că ceva nu este în regulă.

Annabel își schimbă poziția, încrucișându-și și întinzându-și picioarele. Nu îi plăcea ideea că Matthew i se confesa lui Zoe la un pahar. Dar dădu din cap aprobator și nu zise nimic.

— Mi-a spus că e îngrijorat în legătură cu câțiva clienți de-ai lui Jonas. Uite, mulți dintre clienții noștri nu sunt exact… cum spui asta în engleza? Îmi cer scuze, engleza mea mă trădează când sunt obosită. Ca la carte? Adică, vin la noi ca să își ascundă banii. De guvern, de soții, mă rog. Asta facem noi. Ascundem bani în conturi numerice, astfel încât nimeni să nu știe cui aparțin. Înțelegi?

— Cred că da, răspunse Annabel încet. Vrei să spui că ceea ce faceți voi e ilegal?

Zoe ridică din umeri.

— Nu încălcăm legislația elvețiană. Dacă un client din Statele Unite vine la noi, de exemplu, și depune zece milioane într-unul dintre conturile noastre numerice și nu plătește taxele pentru acei bani, el e infractorul, nu noi.

— În regulă. Deci e posibil să ajutați pe cineva să încalce normele fiscale în alte părți, dar aici, în Geneva, ceea ce faceți e legal?

— Teoretic, da. Dar sunt și excepții. Și aici a început Matthew să se contrazică cu Jonas.

— Care sunt excepțiile?

— Sunt oameni cu care banca nu ar trebui să facă deloc afaceri. Oameni aflați pe liste de sancțiuni. Teroriști. Traficanți de arme. Dictatori. Swiss United nu poate face afaceri cu genul ăsta de oameni. Nicio bancă nu poate. La firmă e un întreg departament pentru conformitate care trebuie să se asigure de acest lucru.

— Dar Jonas ar ignora aceste reguli?

— Da. Dacă e destul de profitabil să o facă. Bashar al-Assad, de exemplu.

— Dictatorul sirian?

— Da. Assad, toată lumea din familia lui, miniștrii și oficialii săi, toți sunt pe liste de sancțiuni. Listele de sancțiuni reprezintă o modalitate prin care ONU, UE și SUA ar putea combate astfel de oameni. Ei îți spun: dacă faci afaceri cu oricine de pe acea listă, vei avea probleme.

— Deci, dacă Swiss United face afaceri cu ei, încalcă legile internaționale.

— Da. Dar Swiss United o face oricum. Nu oficial. Neoficial, Jonas este bancherul personal al familiei Assad.

Annabel se cutremură. Videoclipurile și fotografiile din Siria erau îngrozitoare. Atacuri chimice. Orașe reduse la ruină. Mormane de trupuri înfometate, arse, spânzurate, îngrămădite în

închisori. Cum ar putea face cineva afaceri cu Assad? Cum putea dormi Jonas noaptea?

— Matthew a… începu ea, dar vocea i se stinse. Era Matthew…

Zoe clătină din cap.

— Nu. Nu se dau asemenea clienți pe mâna bancherilor juniori. Dar Jonas îl pregătea pentru asta. Îl trăgea spre asta. Pentru început, voia ca Matthew să se ocupe de Fatima Amir, o vară de-a lui Assad. Conduce o afacere legală. Dar când Matthew a aflat cine este, nu s-a simțit bine. Și nu îi plăcea modul în care Jonas se ocupa de conformitate. Era stresat că Jonas încălca sancțiunile. E ilegal și Jonas știe asta.

— Atunci, de ce Matthew a acceptat-o pe Fatima?

Zoe zâmbi forțat.

— Dacă Jonas îți spune să faci ceva, faci.

— Putea să renunțe.

— Putea. Dar nu este atât de simplu. Jonas are metodele lui. S-ar fi asigurat că Matthew nu va mai profesa niciodată în SUA.

— Nu poți vorbi serios. Jonas îl trata pe Matthew ca pe un fiu.

Zoe se încruntă.

— Știi cum a murit tatăl lui Matthew?

— A avut un atac de inimă, răspunse Annabel tăios.

— S-a sinucis.

— De unde știi asta? izbucni Annabel.

Matthew vorbea foarte rar despre tatăl lui. Până acum, Annabel credea că este singura persoană care știe că Tom Werner s-a sinucis. Pentru restul lumii, Tom fusese un filantrop plăcut și de succes. Avea case în Manhattan, Southampton și Palm Beach. Făcea parte din comitetul mai multor corporații și fusese la un moment dat președinte al Clubului Knickerbocker din New York. Numai Matthew știa că tatăl său avusese probleme financiare. Ideea de a muri fără niciun ban a fost,

se pare, prea mult pentru el. Așa că s-a spânzurat în apartamentul său de pe Fifth Avenue. Matthew a găsit cadavrul. I-a mărturisit lui Annabel ce se întâmplase, dar tuturor celorlalți Matthew le-a spus că tatăl lui a decedat în urma unui infarct. Era o poveste repetată atât de des, încât Annabel uita uneori că era o minciună.

— Jonas mi-a spus.

— Jonas?! întrebă Annabel uluită. De unde știe Jonas?

— Tom Werner era unul dintre clienții lui Jonas. A furat milioane de dolari sustrăgându-i din fondul de investiții. Apoi îi dădea lui Jonas să îi ascundă la Swiss United. S-a sinucis după ce fiscul l-a investigat pentru fraudă fiscală.

— Doamne Dumnezeule! șopti Annabel. Știam că a avut probleme financiare, dar nimic de genul ăsta.

— Nimeni din SUA nu a aflat vreodată. Toată lumea a crezut că a murit din pricina unui infarct. Jonas s-a asigurat de asta. Altfel, Swiss United ar fi devenit ținta unei investigații. Iar familia lui Matthew ar fi fost pusă într-o lumină jalnică. Așa că Matthew îi era dator lui Jonas.

— Știam doar că Tom și Jonas erau prieteni. Atât.

— Când Matthew și Jonas s-au certat din cauza familiei Assad, Jonas s-a înfuriat. Îi auzeam țipând unul la celălalt, chiar și de pe hol. Jonas a spus că îl va distruge pe Matthew și moștenirea tatălui său. L-a amenințat că va face publice detaliile despre sinuciderea bătrânului.

— E oribil!

— Da. Dar așa acționează Jonas. Are o echipă de detectivi particulari care caută secretele murdare ale fiecărui bancher care lucrează pentru el. Detectivii îi urmăresc peste tot la început. Nimic din ce fac nu e privat. Jonas le află secretele. Le folosește în propriul avantaj. Așa că

ei îi rămân mereu loiali. Și dacă nu există niciun secret…

— Dacă nu sunt secrete?

— Le înscenează lucruri. Le găsește slăbiciunile și le exploatează.

— Ce vrei să spui?

Zoe închise ochii și se strâmbă.

— Îi tentează. E ca diavolul, Annabel. Sincer.

— Știi asta sigur?

— L-am ajutat să o facă.

— Cum?

Zoe începu să se agite incontrolabil și își pleca întruna privirea în podea.

— Nu sunt mândră de asta. Dar, când am început să lucrez la firmă, Jonas ne-a dus pe câțiva în Monte Carlo pentru o escapadă. Am băut cu toții mult prea mult. Unii dintre bancheri prizau cocaină. Jonas știa asta. El le-a adus-o, cred. Eram nouă și nu voiam să pară că nu mă distrez. În clipa următoare, nu mai vedeam bine. Abia dacă mai puteam sta în picioare. M-au drogat. Și Jonas a insistat ca unul dintre bancheri să mă ajute să urc în cameră. Îmi amintesc doar fragmente, dar am ajuns amândoi în pat. El nu voia să fie acolo. Era căsătorit. Dar era la fel de amețit ca mine. L-au drogat și pe el, cred. Nu îmi amintesc exact ce s-a întâmplat. Dar cineva ne făcea poze…

— Doamne! Îmi pare foarte rău.

— Nu e vina ta. E a mea. Trebuia să renunț după asta. Nu știu de ce nu am făcut-o. E un loc oribil.

Zoe își înghiți lacrimile.

— Știi cine îți făcea poze?

Zoe clătină din cap.

— Nu îmi amintesc multe. Eu doar… mi-am dorit întotdeauna să îi cer scuze soției acelui bărbat. Niciodată nu am avut curaj să o fac.

Annabel încuviință.

— Poate că e mai bine așa. I-ar face rău. Ar avea bănuieli.

— Da. Și nu ar trebui să aibă niciuna. Nu a însemnat nimic pentru niciunul dintre noi. Era o situație creată de Jonas. A folosit mulți asistenți în modul ăsta. Câtorva dintre noi ni s-a cerut să ne culcăm cu clienții.

— Pur și simplu nu pot să cred că Matthew ar lucra pentru un astfel de om. Nu este Matthew pe care îl cunosc eu.

— Ei bine, nu voia să o facă. I-am spus să se adreseze autorităților, dar mi-a răspuns că Jonas are guvernul elvețian în buzunar. Ceea ce îmi imaginez că este adevărat. Swiss United e cea mai mare bancă din Elveția, știi.

Annabel începu să tremure, gândindu-se la agenții Bloch și Vogel și la viteza cu care au încheiat investigația. Se gândi la fotografiile pe care i le-au dat și la explicația referitoare la sistemul de protecție împotriva înghețului. O mușamalizare, dar până acum nu știa sigur pe cine încercau să protejeze.

— M-am gândit că ar trebui să vorbim cu presa. Dar Matthew susținea că e mult prea riscant. Jurnaliștii nu te pot păzi de oameni ca Assad. Cel puțin, așa credeam.

— S-a răzgândit? Cineva l-a ucis, Zoe. Sunt convinsă.

Zoe dădu din cap.

— Acum câteva săptămâni, mi-a povestit că cineva de la Departamentul de Justiție din SUA a luat legătura cu el. Cred că numele lui era Morse. Investiga Swiss United de ani buni, căutând o modalitate de a intra în bancă. Matthew s-a întâlnit cu el la New York. Nu mi-a spus clar, dar cred că a fost de acord să coopereze cu el.

— De ce crezi asta?

— Pentru că, după ce ne-am întors de la New York, se comporta ca și cum ar fi fost altcineva. I-a cerut scuze lui Jonas. A început să muncească de două ori mai mult. Brusc, participa la întâlniri cu familia Assad. Jonas era mulțumit. Părea să creadă

că Matthew a ajuns să vadă lucrurile din punctul lui de vedere. Dar eu aveam îndoielile mele. Refuza să discute cu mine despre orice. Era foarte tăcut, făcea toată munca de unul singur. Nu mai semăna câtuși de puțin cu Matthew.

— Știu la ce te referi, replică Annabel. Abia dacă mai vorbea cu mine. Muncea tot timpul, niciodată nu îmi spunea exact ce face. Sincer, începusem să mă întreb dacă are o aventură.

Zoe clătină din cap.

— Nu. Te iubea atât de mult. Să fii convinsă de asta.

Annabel încuviință, dar nu răspunse.

— Uneori îmi făceam griji că îți imaginezi că e ceva între mine și el. Îmi era atât de frică de tine atunci când ne-am întâlnit prima oară.

Annabel ridică privirea surprinsă.

— Nu, nu, începu ea, dar se opri. Ei bine, fie. Da. Mi-a trecut prin cap. Dar nu din cauză că ai fi făcut tu ceva. Doar că e greu – poate într-o bună zi vei înțelege asta! – să îți vezi soțul muncind alături de o persoană atât de frumoasă și de tânără…

— Înțeleg.

— Matthew spunea că ai o relație cu cineva, totuși.

— Am. Un avocat din Luxemburg. Ne-am întâlnit prin intermediul Swiss United, de fapt. E iubirea vieții mele.

— Matthew mi-a spus că e căsătorit.

Chipul lui Zoe se întunecă, iar pe Annabel o copleși regretul.

— Îmi pare rău, zise ea, punând mâna peste mâna lui Zoe. Nu știu de ce am spus asta. Nu contează.

— E divorțat. Era dinainte să ne cunoaștem.

— Chiar nu contează.

— Și el urăște ce facem. Amândoi vrem să ne retragem, să dispărem din lumea asta. Am fost tentată de bani la început, dar acum nu îi mai

suport. Îi face pe oameni să comită lucruri oribile. Îi face pe oameni oribili.

— Și crezi că Matthew era la fel? Voia să plece?

Zoe dădu aprobator din cap.

— Uneori îl găseam la birou la ore târzii, după ce îmi spunea să plec acasă. Închidea ușa și se prefăcea că nu mă vede. Și avea mereu laptopul în față, la el pe birou. Lucra la ceva. Cred că strângea dovezi pentru agentul Morse.

— Și atunci, de ce nu iei legătura cu agentul Morse? Să îi dai lui laptopul?

— Pentru că nu vreau să sfârșesc ca Matthew.

Annabel inspiră adânc.

— Unde vei merge?

Zoe nu răspunse.

— Annabel, și tu trebuie să pleci. E periculos pentru amândouă aici. Dacă banca are impresia că oricare dintre noi știe ceva, o să ne omoare, îți garantez.

— Ce să fac?

— Cineva de la bancă va veni după laptopul lui Matthew. Dă-i-l! Prefă-te că nu știi nimic, că nu ai auzit nimic, că nu ai văzut nimic. Fă-i să creadă că nu ești un factor de risc. Nu trebuie să te implici în asta. Matthew nu voia să fii implicată. Întoarce-te la New York și nu privi înapoi.

— Și tu?

— Eu o să am grijă de mine. Dar fă-mi o favoare. Dacă te întreabă de mine, spune-le că am vorbit după înmormântare. Spune-le că mama e bolnavă și că m-am întors acasă, în Franța, să am grijă de ea. Sper că nu vor veni să mă caute. Dacă o vor face… ei bine, nu mă pot gândi la asta.

— În regulă. Nu te teme. Voi avea grijă să afle asta. Poți să ai încredere în mine.

— Ar trebui să plec.

Amândouă tăcură și se îmbrățișară.

— Zoe, ești sigură că vei fi în siguranță? o întrebă Annabel în timp ce se îndreptau spre ușă.

Zoe se opri și îi zâmbi.

— Nu. Sunt sigură că nu voi fi niciodată în siguranță. Nici tu. Așa că ai grijă de tine, Annabel. Amândouă avem inamici foarte puternici acum.

Annabel zăbovea la ușă, nedorind să o lase pe Zoe să plece. Dar Zoe trebuia să părăsească Geneva. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Riscase enorm venind aici și Annabel știa. Îi era recunoscătoare. Până astă-seară, Annabel parcă se holbase la un amestec de piese de puzzle fără legătură între ele.

După ce Zoe plecă, Annabel ieși pe terasă. Se uită peste balcon la strada de dedesubt. O văzu pe Zoe ieșind din clădire și grăbindu-se pe drum. Era îmbrăcată toată în negru, iar forma ei subțire abia se zărea strecurându-se printre umbre.

Zoe traversă strada și se urcă într-un SUV negru, parcat la colț. După o clipă, aprinse farurile și plecă. Annabel era gata să intre în apartament când observă aprinzându-se farurile unei a doua mașini, la câțiva metri în spate. Annabel văzu cum mașina pornește în urmărirea SUV-ului, furișându-se pe strada goală, ca un prădător care își pândește victima.

MARINA

Nu mai avem mult timp. Compania pentru care muncesc e conștientă de existența unei scurgeri de informații.

Marina tocmai parca în fața casei lui Duncan când e-mailul îi aprinse ecranul telefonului. Opri motorul și își mușcă buza, gândindu-se cum să răspundă. Pe de o parte, voia ca sursa ei să știe că lucrează cu Owen, care era mult mai priceput în ale tehnologiei și care avea experiență cu investigațiile la scară mare, de nivel global. Crease deja un canal sigur pe care să primească mai multe date. Avea acces la un computer capabil să manipuleze un flux vast de informații. Fără ajutorul lui, Marina nu ar fi avut nicio șansă să sorteze eficient datele la care sursa ei pretindea că are acces.

Totuși își făcea griji că, dacă ar pomeni de colegul ei, sursa s-ar speria. Era o îngrijorare de înțeles. Cu cât erau implicate mai puține persoane, cu atât vor fi mai în siguranță. În mod clar, Duncan nu putuse ține investigația secretă; altfel ar fi fost încă în viață. Fiecare persoană nouă care obținea acces la informațiile sale era o potențială scurgere de informații. Și o potențială scurgere într-o astfel de anchetă era un risc pe care ei nu își permiteau să și-l asume.

Marina nu avea nicio modalitate prin care să-i demonstreze sursei sale că Owen Barry era de încredere. Nu știa sigur de ce se bizuia pe el. Nu era chiar tipul de persoană pe care ar numi-o prieten. Nu avusese niciodată o relație stabilă cu nicio femeie, din câte își putuse da seama Marina, și cunoștea câteva care îl urau din tot sufletul. Era un adevărat dependent de adrenalină, genul de tip care credea că ar fi distractiv să se strecoare în Coreea de Nord doar pentru că putea, ceea ce îl

făcea foarte imprevizibil. Încălcase atâtea reguli și reglementări, încât fusese concediat și arestat de mai multe ori. De fapt, Marina auzise zvonuri că fusese concediat de la *Wall Street Journal*, în ciuda tuturor premiilor pe care le câștigase cât timp lucrase acolo. Redactorul-șef nu mai avea încredere în el, spuneau oamenii. Îl acoperise de prea multe ori pe Owen Barry. Provoca mai multe necazuri decât valora.

Dar Marina lucrase destul cu Owen în decursul anilor încât să știe că integritatea lui era ireproșabilă atunci când era vorba despre un articol. Nu putea fi cumpărat, influențat ori corupt și mai degrabă ar fi murit decât să dezvăluie identitatea unei surse. Era jurnalistul jurnaliștilor. Pentru Owen Barry, adevărul însemna totul.

Am un coleg care nepoate ajuta, scrise Marina.

Poate crea o bază de date cu niveluri multiple de securitate și are abilitățile tehnice de a sorta rapid cantități impresionante de date.

A mai făcut asta și pentru alte investigații de asemenea calibru. Numele lui e Owen Barry; a lucrat pentru Wall Street Journal *mai mulți ani și acum este șeful unui site numit* Deliverable. *Am lucrat cu el înainte și garantez pentru el.*

Marina trimise e-mailul și așteptă. În mașină se făcuse frig, iar respirația ei era vizibilă. Își frecă mâinile ca să le încălzească. Trecură secunde, apoi minute. Dacă sursa se speriase, se putea evapora, dispărând precum o fantomă. Se putea duce la un alt jurnalist, se putea ascunde. Spera că nu făcuse o greșeală vitală.

Cu viața ta?

Da, răspunse ea. *Garantez pentru Owen cu viața mea.*

În regulă. Sunteți gata să primiți datele? Sunt multe. Mai mult de un terabyte.

Suntem gata.

Veți începe să primiți datele în următoarele câteva ore. Ați reușit să aflați cu cine a vorbit Duncan Sander înainte de a muri? Trebuie să avem mare grijă să nu facem aceeași greșeală pe care a făcut-o el.

Lucrăm la asta, scrise Marina. *Și ai încredere în mine că nu vom face aceeași greșeală. Amândoi cunoaștem riscurile.*

Se gândi la Matthew Werner. Nu putea scăpa de sentimentul că avea, într-un fel, legătură cu toate astea. Era prea mare coincidența: murise în aceeași zi cu Duncan, într-un accident de avion, împreună cu unul dintre cei mai importanți clienți ai celei mai mari bănci din Elveția și ai Schmit&Muller. Cineva de la Schmit&Muller căuta un informator. Dacă crezuseră că e Matthew Werner?

Marina se gândi că e mai bine să nu își întrebe sursa. Nu voia ca aceasta să creadă că încerca să îi afle identitatea sau locul în care se afla. Trebuia să investigheze moartea lui Matthew pe cont propriu. Plănui să se ocupe de asta mai târziu, în aceeași seară.

Cu cât mai repede ajung informațiile astea publice, cu atât ne va fi mai ușor.

De acord. Ne ocupăm de asta.

Aveți grijă de voi.

Și tu, de tine.

O sperie un ciocănit brusc în geamul mașinii. Marina privi în sus; un tânăr îmbrăcat cu o jachetă

de la Departamentul de Poliție din Somerset se uita prin geam la ea.

Marina coborî geamul mașinii.

— Marina? întrebă el cu un zâmbet timid.

Marina zâmbi la rândul ei. Cu toate că nu-l mai văzuse pe Miles Leonard din școala generală, îl recunoscu imediat. Părul lui roșcat căpătase o nuanță blondă odată cu trecerea anilor, iar puștiul slab și deșirat devenise un bărbat impunător, cu umeri lați și cu un pic de burtă. Avea același zâmbet cald și aceiași ochi albaștri pe care Marina și-i amintea de pe vremea când învățau la Lakeville Elementary. O perioadă, Miles și Marina locuiseră peste drum unul de altul. Mama lui, Sandra Leonard, o ducea și o aducea pe Marina de la școală de două ori pe săptămână, când mama Marinei era la serviciu. În timp ce îl privea pe Miles, Marina își aminti mireasma de vanilie a parfumului mamei lui și gustul fursecurilor cu unt de arahide pe care le mâncau pe bancheta din spate a mașinii, pe drumul înapoi de la școală. În vara în care ei trebuiau să intre în clasa a șasea, Sandra a depus cererea de divorț de tatăl lui Miles. Miles s-a mutat cu ea în Somerset, unde Sandra a ocupat un post de secretară la poliția locală. Mulțumită Facebook-ului, Marina știa că Miles e proaspăt detectiv în Somerset. Dar nu se gândise că se vor mai vedea vreodată sau că, într-o bună zi, o va ajuta așa cum urma să o facă acum.

— Miles Leonard! spuse ea. Dumnezeule mare! Ce-au trecut anii!

— Vreo douăzeci, răspunse Miles râzând.

Deschise ușa mașinii și Marina coborî. Miles îi întinse mâna, dar Marina îl îmbrățișă.

— Îți mulțumesc că m-ai sunat înapoi, zise ea. Și pentru că te-ai întâlnit cu mine aici. Știu că nu ăsta e protocolul.

Miles ridică din umeri.

— Cred că tu m-ai putea ajuta pe mine. Sunt singurul de aici care pare să creadă că asta nu a

fost doar o spargere aleatorie care s-a sfârșit prost.

— Asta pare a fi teoria câștigătoare.

Miles își drese glasul.

— Ascultă, Marina, spuse el pe un ton grav. Tot ce vorbim acum e neoficial.

— Desigur. Ai cuvântul meu.

Miles dădu din cap.

— Comisarul-șef Dobbs vrea cazul închis. Asta nu e genul de comunitate în care oamenii sunt uciși, înțelegi? La naiba, înainte să înceapă jafurile, nimeni nu își încuia ușa. Oamenii își lasă cheile în mașină când merg în oraș. Îți amintești. Ai crescut pe aici.

— Somerset e un loc liniștit, recunoscu Marina. E unul din lucrurile care îi plăceau mult lui Duncan. Vreun indiciu referitor la spargeri?

— Nu. Cazul ăsta nu se potrivește cu profilul celorlalte, dar Dobbs insistă că sunt aceiași țipi.

— De ce crezi că face asta?

Miles clătină din cap.

— Nu sunt sigur. Poate că nu vrea ca orașul să o ia razna știind că un ucigaș e în libertate. Oamenii sunt și așa destul de agitați.

— Atunci, de ce nu se potrivește cu profilul celorlalte?

— O să îți arăt.

Miles îi făcu semn să-l urmeze în casă. Ușa din față era încă sigilată cu bandă galbenă pe care scria „Scena crimei – nu treceți”. Miles urcă treptele către ușa laterală și o pofti pe Marina în bucătărie.

Marina păși înăuntru. Totul era așa cum își aducea aminte: chiuveta mare, încă plină de vase, bordura albastru cu alb din spatele aragazului, colțarul mic și grinzile ciudate, expuse pe toată lungimea tavanului. Casa asta fusese sanctuarul lui Duncan. O restaurase cu iubire, făcând-o atât elegantă, cât și familiară. În lunile dinainte de moartea sa, mai că se mutase aici, întorcându-se în oraș doar atunci când era absolut necesar.

O grămadă de scrisori stăteau pe tejghea, iar ibricul de cafea era pe jumătate plin. Parcă Duncan tocmai ieșise să rezolve ceva. Numai aerul părea ciudat. Era rece în casă, prea frig pentru a locui acolo. Marina tremură. Își încheie nasturii hainei până la guler.

Mai văzuse scene ale crimelor, unele destul de înspăimântătoare. Dar asta era prima în care era implicat un prieten. Owen se oferise să se ocupe el însuși de investigarea morții lui Duncan, dar Marina refuzase. Nu îi plăcuse insinuarea că nu ar fi reușit să își controleze emoțiile. La urma urmei, amândoi fuseseră destul de apropiați de Duncan. Doar pentru că era femeie nu însemna că e mai puțin capabilă să studieze o scenă violentă a crimei, spunea ea. Oricum, ea avea o cunoștință la Departamentul de Poliție din Somerset. Timpul lui Owen putea fi folosit mai bine ca să pună pe picioare baza de date securizată. Ceva ce Marina nu putea face. Așa că ea plecă în Connecticut, în timp ce el se concentra asupra datelor pe care deja le primiseră. Aveau de gând să se reîntâlnească în dimineața următoare ca să își compare notițele.

— Te simți bine? o întrebă Miles.

— Da, răspunse Marina. Scuze. Doar că… am fost aici luna trecută.

Miles dădu din cap. Înțelegea.

— Unde era? Când a murit, vreau să spun.

— În biroul lui. Îți arăt. Nu atinge nimic.

Merseră de-a lungul holului, prin camera de zi. Miles se aplecă și trecu pe sub banda galbenă care marca locul faptei, apoi o ridică pentru ca Marina să facă același lucru. Marina se uita la biroul lui Duncan și la scaunul lui.

— Se pare că ucigașul a intrat pe ușile alea.

Miles arătă către ușile franțuzești care dădeau afară, în curte.

— Erau încuiate, dar le-a forțat încuietoarea, explică Miles. Cu foarte mare îndemânare, aș putea adăuga. Apoi a mers până aici, la panoul de

control al alarmei. Și a tastat codul. Sau cel puțin așa presupun eu că a făcut, pentru că sistemul de alarmă era dezactivat când am găsit cadavrul. Vecina a spus că victi… iartă-mă, domnul Sander era un pic paranoic în legătură cu siguranța. A spus că îl pornea de fiecare dată când pleca de acasă. Menajera a confirmat și ea.

Marina aprobă din cap.

— Era, confirmă ea. Mai ales în ultimul timp.

— Așadar, criminalul sau criminalii au dezactivat sistemul de siguranță și au așteptat ca domnul Sander să revină acasă. Au avut răbdare, deoarece Duncan a intrat în bucătărie cu cumpărăturile, le-a despachetat și și-a făcut un sandvici. Apoi a venit aici și s-a așezat la birou.

Marina nu îl asculta. Se uita la o pată de un roșu-închis împroșcată pe peretele din spatele biroului. Își dădu seama că era sângele lui Duncan. Era împrăștiat pe tot peretele, pe podea, pe scaun și pe birou. Corpul dispăruse, desigur, și părea că cineva curățase o parte din mizerie: bucăți de creier, craniu și piele care, fără îndoială, explodaseră la impact. Dar petele rămăseseră, precum și gaura îngustă în care glonțul se oprise după ce sfredelise capul lui Duncan. Marina avea un nod în gât.

— Glonțul a fost scos din perete, zise Miles. A fost o împușcătură curată, judecând după înălțimea ei, fix între ochi. Calibru 45 bănuiesc.

— Profesionist?

— Asta ar fi bănuiala mea. Presupun că s-a ascuns aici – arătă spre ușa deschisă a dulapului – și, atunci când Duncan a luat loc la birou, a ieșit și l-a împușcat. Sunt aproximativ doi metri jumătate până la birou, iar un trăgător fără experiență ar fi tras mai întâi în corp, apoi ar fi tras în cap. Dar aici a fost numai o împușcătură și a fost trasă direct la țintă.

Marina făcu o grimasă.

— Vecina era acasă și nu a auzit nimic, deci bănuiesc că a folosit un amortizor, adăugă Miles.

— A observat ceva neobișnuit? Vreo mașină parcată în fața casei, orice de genul ăsta?

Miles negă cu o mișcare din cap.

— Nu în seara aia. Dar spune că a văzut un sedan albastru dând târcoale prin cartier de câteva ori în ziua aia. Vecina pretinde că e ornitolog, dar eu cred că îi place să își spioneze vecinii. E mai în vârstă. Bănuiesc că nu poate părăsi casa.

— A văzut din întâmplare marca sau modelul?

— Zice că era o mașină destul de pătrățoasă, poate o Kia. A reținut o parte din numărul de înmatriculare.

— L-ai verificat?

— A reținut numai ultimele trei cifre: *434*. Susține că era o plăcuță galbenă de înmatriculare. New York, poate.

— Sau Mâine. Lipsește ceva?

— Nu sunt sigur. Îl cunoșteai pe Duncan. Ție ți se pare că a dispărut ceva?

Marina studie încăperea. Rafturile de bibliotecă găzduiau o colecție de cărți rare, unele destul de valoroase. Pe șemineu era un ceas vechi auriu și câteva hărți rare pe pereți. Se apropie de birou.

— Îmi permiți? întrebă ea.

Miles se căută în buzunare și scoase o pereche de mănuși de cauciuc.

— Pune-ți astea.

Marina își puse mănușile și se îndreptă spre birou, ocolind cu grijă petele de sânge de pe covor.

— I-ați găsit computerul? întrebă ea, examinând suprafața biroului pe care nu era nimic, cu excepția unui pahar îmbrăcat în piele, plin de pixuri, precum și o cutie de agrafe.

— Nu.

— Avea un computer aici. De asemenea, îi plăcea să ia notițe pe carnețele.

— Sunt câteva nefolosite în sertarul de sus.

Marina clătină din cap.

— Uite aici, zise ea, arătând spre o pată mică, dar proaspătă de sânge, în formă de L, de pe birou, iar Miles se apropie, oprindu-se să arunce o privire mai atentă. Vezi asta? Se pare că sângele s-a împrăștiat pe un carnet. Sau ceva cu colț, oricum. O carte, poate.

Marina se ghemui lângă scaun. Arătă spre un stilou de pe podea.

— Poate că l-a scăpat când a fost împușcat. Asta înseamnă că își nota ceva. Dar carnetul de pe birou a dispărut.

— Putea să fie acolo dinainte.

— Nu. Duncan era obsedat de curățenie când venea vorba de biroul lui, afirmă ea, arătând spre o pereche de papuci, aliniați perfect pe podea. Nu intra încălțat aici. Și uită-te la cărți! Organizate după gen, apoi alfabetic. Nu ar fi lăsat un stilou rătăcit pe podea, mai ales pe un covor atât de scump. Scria atunci când a murit.

— Ai fi un detectiv foarte bun, o aprobă Miles.

— Știu doar foarte multe despre această victimă.

Marina deschise sertarul de sus al biroului. În spatele unui teanc de carnete, găsi ce căuta. Un jurnal învelit în piele albastră, îl scoase și îl ridică. În colțul din dreapta jos, monograma lui Duncan, *DST,* era ștanțată cu auriu.

— Folosea ăsta pentru orice. Toate întâlnirile sale. Notițe referitoare la interviuri, spuse ea. Obișnuiam să îi cumpăr câte unul în fiecare an. Cadoul lui de Crăciun.

Ochii lui Miles se luminară. Se întinse către planificator.

— Am bănuit că în computer era agenda lui.

— Nu. Duncan era un soi de tehnofob. Credea că i se va fura identitatea sau ceva.

Sau că va fi atacat cibernetic, se gândi ea. Acum, că știa la ce muncea Duncan, grija lui obsesivă legată de telefoane și e-mailuri părea justificată.

— Cunoști un anume Hunter Morse? întrebă Miles, arătând cu degetul o pagină din jurnalul lui Duncan. A vorbit cu el la telefon chiar înainte să moară și trebuia să se întâlnească în Washington, în ziua următoare. Uite, i-a subliniat numele de două ori.

Marina se încruntă.

— Nu îmi sună cunoscut.

— Lucra la un articol? Credeam că e în concediu sabatic. Cel puțin asta mi-a spus vecina.

— Tehnic vorbind, era în concediu de la *Press*. Dar Duncan mereu lucra la un articol.

— Ai idee despre ce era ăsta?

Marina ezită. Pe de o parte, Miles fusese complet sincer cu ea. Îi permisese să vadă scena crimei. Și, cu cât mai mulți oameni începeau să îl caute pe asasinul lui Duncan, cu atât era mai probabil să reușească.

Dar Marinei nu îi plăcea ce auzise despre comisarul-șef Dobbs, șeful lui Miles. Nu avea sens pentru ea felul în care pusese uciderea lui Duncan pe seama recentelor spargeri, decât dacă era excesiv de leneș sau dacă încerca să ascundă ceva. Poate că Miles avea încredere în el, dar ea una nu.

Oricum, Marina nu voia ca Miles să pățească ceva. Era doar un detectiv local. Această investigație era cu mult peste nivelul său. Dacă Miles ar fi început să dea târcoale unei bănci offshore precum BIC sau Swiss United, era foarte probabil să se aleagă cu un glonț între ochi, la fel ca Duncan.

— Nu știu. Pot să întreb în stânga și-n dreapta. Dar ascultă. Duncan a avut o grămadă de inamici. A scris articole care a supărat mulți oameni. Fără să mă gândesc mult, pot să îți fac o listă de-o pagină cu oameni care îl voiau mort.

Miles oftă.

— Mda, mă gândeam eu. Până și vecina indiscretă îl ura, apropo. Spunea că în zilele

însorite îi plăcea să citească ziarul pe verandă, în chiloți.

— De unde știe ea? râse Marina.

— Ți-am spus. Este „ornitolog”, replică Miles, desenând ghilimele în aer cu degetele.

— Vorbește din nou cu ea. Poate că își amintește detalii despre seara aia. Sau despre acea Kia.

Miles încuviință din cap.

— E pe listă.

— Și lasă-mă să văd ce pot să aflu despre Hunter Morse.

— Sună bine. Anunță-mă și pe mine, zise el, verificându-și ceasul. Ascultă, eu ar trebui să mă întorc la secție.

— Mulțumesc, Miles. Apreciez ajutorul tău.

— Idem. Păstrăm legătura, în regulă?

Marina îl urmă pe Miles afară, apoi pe alee. Temperatura scăzuse, iar cerul era de un gri amenințător. Miles o conduse pe Marina până la mașina ei.

— Salut-o pe mama ta din partea mea, îi spuse Marina și se întinse să îl îmbrățișeze.

— Așa voi face. Părinții tăi cum o mai duc?

— Bine. Îmbătrânesc.

Miles zâmbi.

— Transmite-le toate cele bune! Sunt oameni buni.

— Cei mai buni… răspunse ea.

Îl privi pe Miles cum se urcă în camioneta lui. Îl lăsă să plece primul. Se întoarse să îi facă cu mâna ultima dată înainte ca el să cotească la stânga, pe strada Walnut.

Apoi Marina ieși ușor de pe alee. Vizavi, trei case mai încolo, observă un sedan negru parcat pe marginea drumului. Viră la dreapta, conducând cât de încet putea ca să arunce un ochi pe proprietatea vecină. Era o casă veche, în stil victorian, cu mansardă și verandă pe toate laturile. La fereastra principală, i se păru că zărește silueta unei femei printre draperiile albe străvezii.

Acceleră după ce trecu de casă. Aruncă o privire spre sedan. Pe scaunul din față, un bărbat cu șapcă Red Sox citea un ziar. Când ajunse la capătul străzii Walnut, Marina semnaliză. Sedanul, observă ea, dispăruse.

Abia după ce ajunse la ieșirea de pe autostradă, văzu Marina din nou sedanul. Era la două mașini distanță de a ei, așteptând la un semafor. Șapca șoferului era inconfundabilă, la fel ca rama aurie a numărului de înmatriculare. Marina se ridică un pic în scaun, încercând să citească numărul de înmatriculare în oglinda retrovizoare. O plăcuță de New York, începând cu *FBY.* Marina se întoarse, încercând să vadă ultimele cifre, dar semaforul se făcu verde și șoferul din spatele ei începu să claxoneze.

În timp ce vira pe Route 44, sedanul o urmă rapid. Rămase la două-trei mașini în spatele ei, dar Marina înțelese că este urmărită. Inima începu să îi bată cu putere. Când văzu că ieșirea către Lakerville se apropia pe stânga, schimbă banda pe dreapta. Sedanul procedă la fel. Ambală motorul ca și cum avea să treacă de ieșire, apoi viră brusc stânga, tăind cele două benzi de trafic. Un SUV o claxonă agresiv și frână brusc. Marina trecu razant pe lângă el, evitând accidentul ca prin urechile acului, în timp ce sedanul își continuă drumul pe autostradă. Când se opri la semaforul de la capătul bifurcației, închise ochii și inspiră adânc. Nu era nimeni în spatele ei. Sedanul dispăruse.

Zece minute mai târziu, Marina parcă în fața casei părinților ei. Nu plănuise să le facă o vizită și nici nu avea timp de așa ceva. Dar, cel puțin pentru moment, scăpase de urmăritor.

Marina nu îi mai văzuse pe Richard și pe Alice de la petrecerea ei de logodnă. Își tot propunea să îi viziteze, dar, prinsă între planurile de nuntă, slujbă și obligațiile familiei Ellis, Marina simțea că nu se putea odihni nici măcar un minut. Îi invitase fără tragere de inimă în oraș pentru câteva

evenimente – gala anuală a Fundației Ellis, spectacolul *Spărgătorul de nuci* al Baletului din New York –, dar știa că nu vor veni niciodată. Părinții ei urau orașul. De la infarctul tatălui său, deveniseră mai puțin activi. În timp ce se apropia de ușa principală, observă cu tristețe cum gardul lor viu, de obicei îngrijit cu meticulozitate, arăta veștejit, iar vopseaua albastru-persan, pe care mama ei o îndrăgea atât de mult, se cojea acum pe ușa din față. Richard Tourneau era un bărbat care se mândrea că poate face orice singur. Rar angaja un meseriaș. Garajul era plin de scule și echipamente de vopsit, de unelte pentru grădină și de îngrășământ. Marina știa cât de mult trebuie să-l fi deranjat să vadă marginile zdrențuite ale gardurilor vii și peticele goale de pământ de la marginea peluzei. Probabil că sănătatea lui se deteriorase de la ultima lor întâlnire.

Lătratul voios al câinelui părinților ei o înveseli totuși, iar mama ei deschise ușa, cu o privire plină de bucurie.

— Richard! țipă mama ei. Ghici cine a venit!

Zâmbetul Marinei păli atunci când tatăl ei apăru în cadrul ușii. Era într-un scaun cu rotile, avea piciorul stâng în ghips, iar pe obraz, o tăietură urâtă, acoperită cu bandaj.

— Tată, zise Marina uimită. Ce s-a întâmplat?

Tatăl ei făcu un semn cu mâna.

— Ei, nimic. Am fost neîndemânatic. Vino-ncoace! Tare mă bucur să te văd.

— A căzut în baie, explică Alice. Slavă Cerului că eram acasă!

— Piciorul e rupt? Of, tată! Cum urci în dormitor?

— Dormim în sufragerie momentan. E în regulă. Sincer, e chiar confortabil. Iar lumina dimineții e superbă.

— De ce nu m-ați sunat?

— Pentru că erai la Paris, draga mea. Nu aveam de gând să îți întrerupem călătoria. Și apoi tot ce s-

a întâmplat cu Duncan…

— Se putea lovi la cap sau…

— Ei bine, n-a făcut-o. Uită-te la Henry! E atât de fericit să te vadă. E un câine atât de bun, Marina. După ce Tucler a murit, nu credeam că vom mai adopta vreun câine, dar ăsta ne-a furat inimile. Îți este foame? Pot să-ți pregătesc prânzul. Sau rămâi la cină?

— Nu pot să rămân. Eram în Somerset și am zis să trec să vă salut.

Marina observă schimbul de priviri dezamăgite dintre părinții ei. În mașină, se gândise că o vizită scurtă e mai bună decât niciuna. Poate că a fost o greșeală. Cel puțin, a scăpat de sedanul care o urmărea. Măcar pentru atât, vizita acasă a meritat osteneala.

— Ei bine, ești aici acum, zise Alice. Spune-ne… ce făceai în Somerset? Cauți locație pentru nuntă? E domeniul ăla vechi și frumos acolo… cum se numește, Richard? Moșia Snowden?

— De ce s-ar căsători în Somerset? întrebă Richard, foindu-se incontrolabil în scaunul cu rotile. Lakerville e mai frumos. Dacă ai de gând să faci o nuntă în Connecticut, de ce nu o faci aici, acasă?

— La noi acasă?! exclamă Alice. Of, Richard, nu putem face față unui asemenea eveniment aici. Familia Ellis trebuie să aibă milioane de prieteni! Sunt sigură că nu la asta se gândesc pentru nunta celui mai mare fiu al lor.

— Nu *aici,* Alice. Doar în Lakerville. Hanul Interlochen e drăguț. Sau ce zici de Hotchkiss? Ar fi minunat. Aș putea vorbi chiar mâine cu preotul.

— Capela *este* superbă, încuviință Alice. Dar recepția unde ar putea avea loc? La Boarhouse, poate? Sau…

— Oameni buni, îi întrerupse Marina, iar părinții ei ridicară privirile ca și cum ar fi uitat de prezența ei. Totul e deja hotărât. Ne căsătorim la casa familiei Ellis din Southampton.

Liniștea a fost scurtă, dar mormântală.

— Înțeleg, rosti Alice într-un final, pe un ton afectat.

Marina știa exact la ce se gândea: *Pe vremea mea, familia miresei era cea care găzduia nunta.*

— Ați ales data?

— Ei bine, ne gândeam la vara asta, dar cred că vara următoare e un termen mai realist.

— Poftim?! exclamară părinții ei simultan.

— Marina! Sunt aproape doi ani!

— O logodnă lungă nu este sănătoasă, Marina, îi reproșă Alice. Tatăl tău și cu mine am fost logodiți opt luni și a fost mult prea mult, în opinia mea.

— Are vreunul dintre voi îndoieli? Despre ce e vorba?

Richard o privea pe deasupra ochelarilor lui de citit.

— E încă destul timp să vă căsătoriți vara asta, dragă. Ar trebui să începem să ne ocupăm de pe acum, desigur, dar…

— Opriți-vă! spuse Marina, inspirând adânc. Nu are niciunul dintre noi dubii sau ceva de genul ăsta. Doar că…

Stătu pe gânduri o clipă. Nu voia să aibă această discuție cu părinții ei, dar părea inevitabil acum.

— Tatăl lui Grant va candida pentru o funcție publică, mărturisi ea într-un târziu. O să-și anunțe candidatura în curând. Și dacă va câștiga nominalizarea democraților…

— Pentru *președinție*? întrebă Alice înspăimântată.

— Da, mamă. Pentru președinție.

— Dar, dar… e un dezvoltator! E milionar! Am auzit zvonuri, desigur, dar nu credeam că va merge până la capăt cu treaba asta. De ce Dumnezeu…

— Pentru că este un bărbat deștept și pentru că nu depinde de grupurile de interese. S-a consultat cu un număr de consilieri și a generat un impuls destul de puternic. Sincer, toți cei cu care a vorbit consideră că are șanse să câștige.

Un moment, toți se uitară la podea. Marina știa că părinții ei îl iubeau pe Grant. Cum puteau să nu o facă? Vorbea frumos, era atent, bine-crescut. Îi era devotat în totalitate. Era tot ce puteau spera de la un ginere. Părinții lui, în schimb, erau cu totul altă poveste. Părinții ei nu spuseseră niciodată nimic rău despre familia Ellis. Dar ea îi știa pe Richard și pe Alice, și lor nu le plăceau oamenii ostentativi. Iar soții Ellis, oricât de rafinați ar fi fost, erau cât se poate de ostentativi.

— Sunt cu adevărat democrați? șopti Alice.

Să fii orice altceva decât democrat însemna pentru Alice o mare lipsă de caracter.

— Da, sunt cu adevărat democrați. Uite, nu am venit aici să mă cert cu voi. Nici despre politică, nici despre nuntă.

— Sigur că nu, aprobă Alice, trecându-și o mână prin părul grizonant. Îmi cer scuze. Hai să luăm un loc în sufragerie! Taică-tu se simte mai bine în fotoliu.

După ce se așezară – Marina pe vechea canapea, cu o pătură Horchkiss peste genunchi, tatăl ei, în fața focului, cu piciorul proptit pe un taburet –, mama ei plecă agitată în bucătărie ca să pregătească o gustare. De fiecare dată când Marina venea acasă, Alice se asigura că o hrănește bine. Alice comenta mereu dezaprobator că Marina se „stinge” sau că „e mai slabă decât de obicei”, cel puțin o dată la fiecare vizită. Marina era surprinsă că acum nu spusese încă nimic. De la moartea lui Duncan, îi pierise apetitul. Blugii atârnau pe ea; pomeții îi erau foarte ascuțiți. Pentru prima dată în viață, Marina slăbise fără să depună niciun efort.

— Poftim! spuse Alice ținând în mână o tavă de negrese. Doar o gustărică. Arăți îngrozitor de slabă pentru cineva care tocmai a fost la Paris.

— Am fost acolo doar câteva zile.

— Dragă, ne pare rău pentru moartea lui Duncan Sander, zise tatăl ei. Știu că voi doi erați apropiați. Cred că ți-a fost greu să primești vestea.

— Tragică poveste! recunoscu Alice dând din cap. Una dintre multele spargeri din zonă, să știi. Înainte nu încuiam ușa, dar acum o facem. Nu poți să fii în siguranță în vremurile astea.

— Ai fost la înmormântare, scumpo?

— Da, desigur. Mi-am întrerupt vacanța ca să fiu aici.

— A venit toată lumea de la revistă?

— Da, toată lumea.

— Duncan încă mai lucra acolo? Nu știam asta. Nu știu de ce credeam că a plecat.

— Era în concediu sabatic.

— Îmi amintesc că am vorbit cu el la petrecerea ta de logodnă, zise Alice. Mai ții minte, Richard? La ce articol spunea că lucrează?

— Nu știu. Cred că eram cam pilit.

— Ei bine, nu e frumos să spui asta, îl certă Alice.

Richard oftă.

— Eram sincer. Nu mi-a plăcut niciodată tipul. Nu îmi plăcea modul în care se purta cu Marina. Modul în care se purta cu oricine. Era foarte îngâmfat.

— A fost un mentor bun și un jurnalist excelent, tată.

— Ei bine, mie mi s-a părut foarte grosolan la petrecerea ta de logodnă.

Marina se încruntă. Era conștientă de antipatia tatălui său față de Duncan Sander, dar nu avea chef să discute despre asta acum, că el era mort.

— Ce a făcut la petrecerea mea de logodnă?

Își amintea vag o scenă aproape de sfârșitul petrecerii care îl făcuse pe James Ellis să îi cheme un taxi lui Duncan.

— Era beat criță! replică Richard, cu ochii mari. Nu îți aduci aminte? Îi șușotea lui James Ellis la ureche despre Morty Reiss și despre cum tipul avea bani ascunși într-o bancă elvețiană și despre cum el o va dovedi, în sfârșit.

Marina încercă să își ascundă surprinderea.

— Ești sigur că era o bancă elvețiană? întrebă ea cu grijă. Dar vorbea despre interviul pe care îl dăduse acum șase luni, când încercase să dovedească faptul că Reiss avea banii ascunși într-o bancă din Insulele Cayman?

Richard clătină din cap.

— Nu, nu. Nu vorbea despre interviu. Cu toate că, să mă ierte Dumnezeu, ai crede că omul s-a lăsat de băutură după *aia.* Nu. Spunea că banii sunt acum într-o bancă elvețiană. Păreau niște baliverne, sincer. Familia Ellis era stingherită.

Marina închise ochii și respiră adânc. *Dumnezeule mare, Duncan!* se gândi ea. *Vorbeai despre asta la petrecerea mea de logodnă? Ce s-a întâmplat cu discreția?*

— Ești bine, scumpo?

Marina deschise ochii. Părinții ei o priveau îngrijorați.

— Pari obosită.

— Îmi pare rău. Am o migrenă oribilă. Ar trebui să-mi văd de drum.

— Ar trebui să mănânci o negresă. Ai mâncat ceva azi?

Marina se ridică. Strânse rapid pătura și o așeză pe brațul canapelei, acolo unde o găsise. Era nerăbdătoare să ajungă înapoi în oraș și, mai important, înapoi la apartamentul lui Owen Barry.

— Mersi, mamă. Pot lua câteva pentru acasă? Sunt sigură că lui Grant i-ar plăcea.

Alice se îmbufnă, dezamăgită.

— În regulă. Aduc o pungă din bucătărie. Poate veniți la cină într-o seară.

Marina încuviință. Își îmbrățișă mama, mai mult decât se aștepta vreuna dintre ele.

— Mi-ar plăcea, rosti ea, simțind cum cuvintele i se opresc în gât. Îmi e dor de voi. Mă bucur că v-am văzut.

— Și nouă ne este dor de tine, Marina.

— Ai grijă afară, scumpo! o atenționă tatăl ei. Se înnoptează devreme în perioada asta a anului.

Și e și sâmbătă seara. Nu știi niciodată cine conduce pe șosea.

Mie-mi spui?! gândi Marina.

— Voi avea grijă, tată! Îți promit.

ANNABEL

Khalid Nasser stătea în față la Sosiri, pe aeroportul Heathrow, uitându-se după Annabel. Cu toate că era dimineață, încă nu se luminase. Toți cei din aeroport, inclusiv Khalid, păreau obosiți și dornici de o cafea. Avionul lui Annabel fusese practic gol. În timp ce Khalid îl privea pe cel ce părea a fi ultimul pasager al aeronavei cum se îndrepta către zona de ridicare a bagajelor, începu să își facă griji. Oare Annabel ratase zborul? Se pierduse cu firea? Sau înțelesese el greșit când trebuia să sosească? Apelul primit de la ea cu o seară în urmă îl trezise din somn și, cu siguranță, băuse câteva pahare înainte. Mai multe, de fapt. Se putea să fi fost beat când a vorbit cu ea. Cumva, reușise să înțeleagă că trebuie să își pună ceasul să sune înainte să adoarmă la loc, ca să o poată lua de la aeroport. Părea agitată, chiar speriată. Trebuia să plece din Geneva imediat, îi spusese ea. Cu primul zbor. Putea să stea la el? *Desigur!* îi răspunsese Khalid. *Vin să te iau.*

Când a sunat alarma, cinci ore mai târziu, o clipă s-a gândit să o amâne, înainte de a sări în picioare, cu inima bătându-i tare și capul zvâcnindu-i. Nu a apucat să facă un duș. A tras pe el o pereche de pantaloni, și-a pus ochelarii – nu avea timp pentru lentilele de contact – și s-a îndreptat spre aeroport, nespălat pe dinți și cu părul vâlvoi. Pentru puține persoane ar fi făcut asta, își spusese el pe măsură ce intra pe M4. Dar Annabel Werner era una dintre ele.

O femeie mai în vârstă, cu un set de valize Louis Vuitton, se uita la el. Khalid era obișnuit cu privirea aia: una de preocupare suspectă, de conștientizare sporită. O privire care-l urmărea peste tot, dar mai ales în aeroporturi. Când călătorea în interes de afaceri, purta unul dintre costumele semnate Savile Row și își pieptăna

părul într-o parte, ca un adevărat bancher. Își rezerva locuri la clasa întâi. Era politicos fără rost cu oricine îi vorbea. Altfel, era retras. Acest lucru însă nu oprea privirile, nimic nu ar fi făcut-o. Dar cel puțin erau mai puțin insistente.

Își trecu mâna prin păr, încercând să-l aranjeze puțin. Bănuia că femeia se gândea să îl raporteze. Deasupra lui era un semn legat de pachetele suspecte: „Dacă vedeți ceva, spuneți ceva". Femeia privea în jur după un paznic. El regreta faptul că purta bluza „Bad and Boujee", pe care un prieten i-o făcuse cadou în glumă, atunci când acceptase slujba la Goldman Sachs. Credea că o va face pe Annabel să râdă și Dumnezeu știa cât de mult avea nevoie să râdă acum. Dar înțelegea de ce un bărbat sirian înalt de 1,90 metri, nebărbierit, îmbrăcat în hanorac la aeroport ar putea să-i dea de bănuit unei bunicuțe.

— Annabel?

Khalid o văzuse exact când era pe punctul de a intra în zona de recuperare a bagajelor. În blugi și cu un rucsac pe umăr, părea atât de tânără, încât abia dacă o recunoscuse. Când o văzuse prima dată, în New York, i se păruse uluitoare. Pe atunci, ea purta părul tuns foarte scurt, o tunsoare pe care el, în mod obișnuit, nu o găsea interesantă la femei, dar ei îi stătea bine. Îi punea în evidență gâtul delicat, ochii mari, ageri, conturați de genele întunecate, date cu rimel negru. Chiar și în weekend, purta haine grozave, simple, care nu erau niciodată exagerat de sexy. Khalid fusese impresionat – și da, gelos – că prietenul său din colegiu se descurcase atât de bine. Însă, în mare parte, era fericit că nu va trebui să îndure o altă cină cu una dintre prietenele plictisitoare ale lui Matthew. Femeia cu care Matthew avusese o relație serioasă înaintea lui Annabel – Kelly o chema? Khalid abia dacă și-o mai amintea – era un decorator de interioare care locuia cu mama ei, undeva în Upper East Side. Dacă Matthew s-ar fi

căsătorit cu ea, era doar o chestiune de timp până când ar fi început să-și ducă cei trei copii la lecțiile de tenis de la sfârșitul săptămânii. Khalid nu ar mai fi auzit niciodată de el.

Annabel se întoarse, coada zburându-i peste umăr și fața luminându-i-se de ușurare.

— Khalid! Slavă Cerului!

Annabel alergă înspre el și își lipi capul de pieptul lui. Khalid observă cu satisfacție că femeia suspicioasă fusese martora întregii scene. Îi zâmbi peste creștetul lui Annabel. Ea își mută privirea, prefăcându-se că nu se holbase la el.

— Nu trebuia să vii să mă iei, spuse Annabel.

— M-am gândit că nu ai fi venit cu un zbor atât de devreme dacă nu era ceva important.

— Îmi pare rău. Știu că îți cer prea multe.

— Annabel, zise Khalid dând din cap. Aș face orice pentru tine. Știi asta. Și Doamne, îmi pare atât de rău! Nu am ce să zic. E oribil ce s-a întâmplat. Sfâșietor.

— Ești amabil. Matthew te-a iubit mult. Chiar dacă nu ne-am mai văzut de mult, știu că te considera unul dintre cei mai apropiați prieteni.

— La fel îl consideram și eu, spuse Khalid, strângând-o ușor de umeri. Verifici ceva? o întrebă, arătând către banda de bagaje.

Annabel și-a atins ușor ghiozdanul.

— Ăsta e.

Khalid încuviință. Avea multe întrebări, dar se gândi că pot aștepta până ajung acasă. Îi trebuia o cafea, mai întâi. Își imagina că și ea are nevoie de una.

∵

Khalid locuia într-o mansardă supradimensionată din cartierul Brick Lane din Shoreditch, un cartier artistic și luxos din East End, în Londra. Clădirea lui fusese odată un depozit care acum era folosit în mare parte ca studio/ locuință pentru artiști. Khalid era singurul îmbrăcat la costum din clădire și îi plăcea chestia

asta. Îi plăcea să aibă vecini interesanți. George, artistul de tatuaje pentru celebrități, care ocazional îi furniza shatter, o iarbă foarte concentrată care îl dădea pe spate. Natalia, modelul cu picioare lungi, pe care Khalid o mirosise că pe lângă prezentări lucrează ca escortă. Îi plăceau barurile din Brick Lane, arta stradală, ferestrele pop-up, care se cuibăreau sub podul de cale ferată, și galeriile care își țineau ușile deschise până târziu în prima zi de joi a fiecărei luni. Sigur, cartierul se modernizase și asta era atât bine, cât și rău. Acum vedeai o grămadă de artiști pletoși, cu părul prins după ultima modă, cafenele cu prețuri mari și fete cu părul buclat care se duceau să ia prânzul la Soho House. Dar pentru Khalid, Shoreditch încă era viu, o pată de culoare într-un oraș aproape alb-negru. Acolo se simțea mai acasă decât oriunde.

Brick Lane era, totodată, un contrapunct frumos față de ce vedea Khalid în viața sa de zi cu zi. Era un tocilar al tehnologiei care, pentru moment, se vânduse băncii Goldman Sachs. Tehnic vorbind, Khalid era programator independent. Din când în când, prelua angajamente de la bănci și firme de avocatură ca să le ajute să își îmbunătățească securitatea cibernetică. Apoi pleca pentru câteva luni și călătorea. Angajamentul ăsta de la Goldman a continuat totuși în ultimii doi ani și nu avea niciun termen previzibil. Pe Khalid nu îl deranja în mod special, având în vedere că salariul era foarte bun. Dar ideea de a lucra pentru o bancă mare pe termen nedefinit îl irita și începea să se simtă obosit. Sosirea lui Annabel îi oferise o scuză bună să sune și să anunțe că este bolnav, o pauză de care avea nevoie cu siguranță.

— Există un singur dormitor, spuse el, scuzându-se atunci când intrară în apartament. Dar îl poți lua tu. Eu mă mulțumesc cu canapeaua.

— O, nu, nu aș putea! replică Annabel. Te rog. Îmi pare rău că am picat așa pe capul tău. Să fiu

sinceră, nu mă simțeam în siguranță într-un hotel. Și nu știam la cine altcineva să merg în Londra.

Khalid își mușcă buza. Știa că ea îi va dezvălui totul în curând. Îi luă rucsacul și geaca și le așeză în șifonier.

— Nu îmi cere scuze, zise el. Și *vei* sta în dormitor. Vrei o cafea? Sau să faci un duș? Să tragi un pui de somn?

— Toate trei? îl întrerupse Annabel râzând.

— Care e prima?

— Cafea. Și poate un duș scurt. Apoi putem vorbi.

Khalid încuviință și arătă spre dormitor.

— Pe acolo. Ar trebui să fie prosoape curate. Mă voi apuca să pregătesc micul dejun. Știu să fac doar omletă și pâine prăjită, deci, dacă vrei altceva, va trebui să ieșim.

— Omletă sună bine, răspunse Annabel. Îți mulțumesc. Pentru tot.

— Nu îmi mulțumi. Mă bucur să te văd, prieten vechi.

∵

Jumătate de oră mai târziu, Annabel stătea pe blatul din bucătăria lui Khalid, sorbind cafea și mâncând omleta cât de repede putea. Khalid încerca să nu se holbeze – parcă nu ar fi mâncat de săptămâni întregi – și îi umplea ceașca de cafea în timp ce făcea ordine prin bucătărie. Părul ei negru era umed după duș, iar fața ei delicată era eliberată de machiaj. Era epuizată: Khalid își putea da seama după ochii ei. Și pierduse în greutate, dacă așa ceva era posibil. Dar, în afară de asta, arăta la fel de frumoasă precum și-o amintea. Părul era mai lung și avea câteva riduri pe frunte, dar era aceeași Annabel din perioada în care trăia în New York.

— Îmi pare rău că nu te-am chemat la înmormântare, spuse ea într-un final. Trebuia să o fi făcut. S-a întâmplat totul atât de repede. Firma s-a ocupat de organizare.

Khalid făcu un semn cu mâna.

— Nu îmi pot imagina prin ce ai trecut. Te-am sunat când am aflat, de câteva ori, sincer. Dar un tip pe nume Julian a răspuns la telefon. Nu eram sigur dacă mesajele mele au ajuns la tine.

— Mi-a spus. A fost drăguț din partea ta că ai sunat. Îți mulțumesc. Totul a fost atât de copleșitor. M-am închis în mine, cred. Încă sunt așa.

— Desigur.

— Știi că a fost aici înainte să moară? La Londra?

Khalid porni apa în chiuvetă și începu să spele tigaia în care făcuse omleta.

— Da, cred că am auzit, răspunse el, fără să o privească.

La drept vorbind, auzise un pic mai multe lucruri. Tabloidele din Londra scriseseră că Matthew stătea în casa Fatimei Amir, un mogul al fondurilor de asigurări, și că murise la bordul avionului ei privat. Ziarele nu merseseră până acolo încât să afirme că aveau o aventură, dar cu siguranță o sugerau. Khalid îl cunoștea pe Matthew și știa ce simțea pentru Annabel. Sau, cel puțin, știa ce simțea Matthew pentru ea în urmă cu câțiva ani, când locuiau cu toții în același oraș. Dar chiar și el trebuia să recunoască faptul că Fatima Amir era uluitor de frumoasă și că acea unică poză cu ei doi împreună – aplecați deasupra unei cine la lumina lumânărilor într-un restaurant din Soho – îi făcea să pară mai mult decât un bancher și clienta lui. Se întreba dacă Annabel văzuse poza. Spera că nu.

— O clientă de-ale lui locuia aici. Fatima Amir. Ai auzit de ea?

Khalid dădu aprobator din cap.

— E siriană. Sirienii în Londra sunt precum newyorkezii în Geneva. În mare, ne știm între noi. Și ea a crescut în Saint John's Wood. Nu departe de părinții mei.

— Matthew era bancherul ei. Sau cel puțin asta zice lumea. Nu am auzit de ea înainte…

Vorbele rămaseră suspendate în aer.

— Avea un fond de investiții, nu?

— Da. Aparent, era o femeie de succes. Matthew și-a lăsat câteva lucruri la ea acasă. Voiam să le recuperez chiar eu. Cu toate că acum, că mă aflu aici, nu sunt sigură că mă voi descurca.

— Pot să fac eu asta pentru tine.

Annabel îi zâmbi obosită.

— Mersi. Poate. Lasă-mă să mă gândesc. Am altceva cu care m-ai putea ajuta. Am devenit, în mod oficial, cel mai enervant musafir pe care l-ai avut vreodată?

— Ești cel mai bun musafir, de fapt. Și uite, te taxez cu o mie de lire pe seară, deci ar trebui să profiți.

Annabel râse, apoi aruncă o privire prin mansarda lui.

— Sper că ăsta e tariful pentru grupuri de prieteni și familie.

— Desigur. Asta e o zonă elegantă, indiferent ce crede mama.

— Părinții tăi mai sunt în Saint John's Wood?

— Da.

— Cunoșteai familia Amir? Personal, mă refer?

— Nu, nu personal. Dar știu cine sunt.

Khalid făcu o pauză. Intuia în ce direcție se îndreaptă conversația și asta îl neliniștea. Familia Amir, și în special verii lor, familia Assad, nu erau genul de oameni cu care să glumești. Din câte auzise, Fatima Amir făcea afaceri curate. Dar când citise că Matthew este bancherul ei personal, i se declanșase un semnal de alarmă. Orice afacere cu o familie de genul ăsta era o afacere periculoasă.

— Swiss United se ocupă de operațiunile bancare ale întregii familii. Au miliarde de dolari ascunse în conturi offshore.

Khalid nu-și putu ascunde surprinderea.

— Fatima? Sau verii ei?

— Și, și.

— Dar verii, familia Assad, se află pe lista de sancțiuni. Goldman nu s-ar atinge de banii lor nici cu un băț de trei metri. Și nu mă înțelege greșit. Goldman face afaceri cu tot soiul de persoane dubioase. Dar nimic de genul ăsta. Bashar al-Assad e un dictator. Un criminal de război. E ilegal să faci afaceri cu o astfel de persoană. Să nu mai spun că e al naibii de imoral.

— Știu. Și Jonas, șeful lui Matthew, este bancherul lui privat.

Khalid fluieră uimit. Tăcură amândoi o clipă.

— Sper că nu sar calul, șopti Khalid încet. Dar, dacă o fac, spune-mi să tac naibii din gură. Dar e vreo investigație cu privire la moartea lui Matthew?

— S-a încheiat. A fost un accident. Sau cel puțin asta mi s-a spus. Ceva legat de sistemul de protecție împotriva înghețului.

— Au găsit cutia neagră?

— Așa susțin ei.

— Dar tu ai îndoieli.

Khalid îi studie chipul. Ea privi în sus, iar ochii ei verzi îi întâlniră pe ai lui.

— Da, răspunse cu o voce șoptită. Tu nu ai avea?

Khalid ezită.

— Aș avea.

— M-am întâlnit cu agentul care se ocupa de anchetă. Agentul Bloch de la Poliția Federală. Mi-a dat fotografii de la locul prăbușirii. Sau, cel puțin, el susține că sunt de la locul prăbușirii. Dar nu era avionul Fatimei Amir.

— Cum adică nu era avionul ei?

— Fotografiile erau ale altui avion. Un avion olandez care s-a prăbușit în urmă cu aproximativ un an.

— Cum ți-ai dat seama de asta?

— Am făcut un pic de cercetare. Tot ce mi-au spus despre accident – defecțiunea sistemului de protecție împotriva înghețului, locul prăbușirii,

totul – se potrivește perfect cu accidentul ăsta de anul trecut. Fie este o coincidență stranie, fie m-au mințit.

— Dar de ce? De ce te-ar minți un agent al Poliției Federale?

— Cred că cineva îl plătește să o facă. Voia să cred că prăbușirea a fost un accident. Așa că mi-a arătat datele cutiei negre și fotografiile unei alte prăbușiri, care a fost într-adevăr un accident, în speranța că nu voi pune mai multe întrebări.

Khalid încuviință încet, gândindu-se la tot ce auzise.

— Cine crezi că l-a plătit?

— Se presupune că Fatima încerca să taie orice legătură cu familia sa.

— Și crezi că ei au vrut ca ea să moară?

— Posibil. Sau poate că Matthew a fost ținta și s-a întâmplat ca ea să-l însoțească.

— De ce l-ar ucide cineva pe Matthew?

Annabel închise ochii și inspiră adânc.

— Trebuie să îmi promiți că totul va rămâne între noi. Nu am mai spus asta nimănui.

— Desigur.

— O persoană care a lucrat cu Matthew mi-a spus că el coopera cu cineva de la Departamentul de Justiție al SUA. Că era informator. O cârtiță.

— Dumnezeule mare!

— Nu știa sigur. Dar el ținea legătura cu cineva de la Departamentul de Justiție. Chiar a zburat în State ca să se vadă cu cineva de acolo. Apoi, la câteva săptămâni, avionul în care se afla a fost doborât.

— Ai acces la e-mailul lui?

Annabel dădu din cap.

— Nu. Dar am laptopul lui. Însă e parolat.

Khalid zâmbi.

— Ei bine, aici te pot ajuta eu. Cam cu asta mă ocup, știi. Nu vreau să mă laud sau ceva, dar sunt destul de bun. Îmi imaginez că sunt mai bun decât oricine de la Swiss United.

— Asta speram.

— Banca nu a venit să-l ia?

— Colega lui – cea care mi-a spus că el coopera cu federalii – mi-a zis că Matthew i-a cerut să îl ascundă. Ea mi l-a dat mie. De asta am zburat aici azi-dimineață. E doar o chestiune de timp până vor veni după el.

Khalid își frecă mâinile. Ochii îi străluceau de entuziasm.

— Ei bine, înainte să o facă, hai să aflăm ce conține.

∵

Pe celălalt mal al Tamisei, Thomas Jensen stătea în biroul său de la sediul MI6, împăturind cu atenție un teanc de batiste monogramate. Deși Jensen detesta exteriorul clădirii care, după părerea lui, arăta ca un bloc imens de Lego, se bucura de priveliștea din biroul său. În diminețile senine, îi plăcea să privească caiacele care se plimbau în tăcere pe sub podul Hammersmith. Jensen vâslise pentru Oxford în urmă cu câțiva ani. Într-adevăr, el condusese echipa către victoria de la Henley. Azi vâslea când putea, dar de obicei o făcea pe un aparat dintr-o sală de gimnastică dintr-un hotel străin, și senzația nu era nici măcar asemănătoare cu aceea de a fi pe apă. Privind canotorii de pe Tamisa, se lăsa cuprins de nostalgie. Îi plăcea să facă asta în tăcere câteva minute, înainte de a-și continua activitățile zilnice.

În această dimineață, nu a fost să fie. Telefonul îi sună fix când asistenta lui, Letty, îi punea espressoul pe birou. Venise cu o seară înainte din Bagdad și încă îi vâjâia capul de la atâtea nopți de călătorie și prea puține de somn. Când văzu cine îl suna, răspunse brusc. Letty, care lucra pentru Jensen mai mulți ani decât se obosea vreunul dintre ei să numere, era bine antrenată în arta de a-și face o ieșire rapidă și grațioasă. Trebuia să fii așa pentru a putea lucra cu un om precum Thomas Jensen.

— Jensen aici.

Sorbi prelung din espresso și se pregăti pentru și mai multe vești proaste.

— Annabel Werner este în Londra, îl informă persoana care sunase. A ajuns azi-dimineață. Se pare că stă cu un prieten în Shoreditch.

— Interesant, comentă Jensen, pentru că așa și era.

— Există o problemă, cred. Ce se întâmplă dacă începe să își bage nasul peste tot și să pună întrebări?

— Poate că a venit să ia lucrurile soțului. Și-a lăsat câteva obiecte personale la reședința Amir.

— Credeam că Bloch e responsabil cu returnarea lor.

— Se pare că ea l-a refuzat. A spus că va veni să le ia personal.

— Asta nu e bine. Nu e bine deloc. E ultimul lucru de care avem nevoie, Thomas. Suntem atât de aproape de linia de sosire. Nu ne permitem ca Annabel Werner să înceapă să agite cuibul de viespi. Dacă ia legătura cu vreunul dintre membrii familiei Amir…

— E o văduvă îndurerată. E normal să aibă întrebări.

— E un risc, asta e.

— Poate că pur și simplu e în vizită la un prieten vechi.

— Un prieten vechi, care se întâmplă să fie sirian? Nu îmi place deloc, Thomas. Nu-mi miroase-a bine.

Jensen oftă și sorbi ultima picătură de espresso. Va avea nevoie de încă unul ca să treacă peste dimineața asta, care deja se dovedise a fi un dezastru total.

— Am să mă ocup de asta, răspunse el. Cum îl cheamă pe prietenul respectiv?

— Khalid Nasser. A fost coleg de liceu cu Matthew Werner. Lucrează la Goldman Sachs acum. Se ocupă cu un soi de serviciu de securitate.

Jensen mâzgăli numele lui Khalid pe o foaie și lângă el scrise *Goldman Sachs* și *Shoreditch.*

— Am să văd ce pot să aflu. Las-o pe Annabel Werner în seama mea! Tu ocupă-te de prietenul nostru, domnul Morse de la Departamentul de Justiție. El e îngrijorarea cea mai mare.

— Sunt conștient. Îl avem sub supraveghere.

— Trebuie să avansăm curând. Cu cât durează mai mult…

— Nimeni nu își dorește să lungim lucrurile. Dar, între timp, asigură-te că Annabel Werner nu se joacă de-a Nancy Drew.

— Înțeleg. Nu o va face. Mă voi ocupa de asta.

Thomas Jensen închise telefonul. Își luă haina din cuierul de lângă ușă și plecă spre Shoreditch.

MARINA

La un moment dat, în timpul nopții, Owen adormise în fața computerului. Când interfonul bâzâi, îl auzi prin ceața unui vis și nici nu se clinti. Dar zgomotul deveni mai intens și mai persistent și, în cele din urmă, Owen se ridică și își șterse saliva din colțul gurii.

— Băga-mi-aș! făcu el, înfigându-și degetele mari în lateralele gâtului, care părea înțepenit pentru totdeauna din pricina poziției incomode în care adormise, cu fața în jos pe masa din sufragerie.

Soneria bâzâi din nou. De data asta, suna ca și cum cineva se sprijinea de ea.

— Vin! strigă el. Vin, pe toți dracii!

— Bună dimineața și ție, îl salută Marina, când el îi deschise ușa. Era plină de viață, ca și cum tocmai venea de la o alergare prin Central Park. Avea părul prins în coadă și era îmbrăcată cu pantaloni negri mulați și un hanorac descheiat îndeajuns încât să i se vadă maioul de dedesubt. Owen încerca să mențină contactul vizual.

Marina ținea două cafele mari.

— O seară zbuciumată?

— O seară lungă, răspunse el, întinzându-se după o cafea, înainte de a o pofti înăuntru. Cât e ceasul?

— E opt dimineața. Voiam să vin la șapte, dar am zis să te las să mai dormi un pic. Sau, știi tu, să apuci să îți iei la revedere de la musafirii de noapte.

— Mersi, răspunse Owen, căscând.

Nu se mai dăduse jos din pat la opt dimineața într-o zi de duminică de mult timp. Arătă cu o mișcare din cap spre dormitor.

— Cred că e în duș.

— Amuzant. Vrei să mă întorc mai târziu?

— Nu. Avem mult de lucru. Am stat treaz toată noaptea și abia am început.

Marina aruncă o privire în jur. Draperiile de la geamuri erau coborâte peste tot în apartament. Trei laptopuri stăteau deschise pe masa din sufragerie și din fiecare ieșeau o grămadă de cabluri, un fel de meduză cu mai multe capete. Peste tot erau împrăștiate pahare de cafea, o cutie de pizza, USB-uri și teancuri de hârtie. Owen avea ochelarii pe nas, ceea ce însemna că își petrecuse cele mai multe din ultimele douăzeci și patru de ore holbându-se la ecran. Marina nu îl mai văzuse cu ochelari de la investigația Darling din urmă cu opt ani. Erau mari și puțin descentrați pe vârful nasului. Arăta ca un tocilar cu ei, dar totodată și mai drăguț. Se întreba de ce nu îi purta mai des.

— Locul ăsta arată ca o scenă din *Snowden,* comentă ea.

— E mai mare decât Snowden. Nu ai nici cea mai vagă idee, replică el, mutând un teanc de documente de pe un scaun pe care i-l oferi. Cum a fost în Connecticut?

— Ei bine, pentru început, cred că eram urmărită. Un sedan a dat târcoale casei lui Duncan cât am fost eu acolo, apoi m-a urmărit mare parte din drumul spre casă.

Owen se încruntă.

— Mare parte?

— Am virat pe ieșirea către Lakeville și l-am pierdut.

— Marca?

— Cred că era o mașină de oraș. Știi tu, o companie de limuzine.

— Ai un număr de înmatriculare?

— Parțial.

— Dă-mi-l! Am să vorbesc cu un prieten polițist să îl caute. Că tot veni vorba de prieteni polițiști, în ce stadiu e investigația?

— Pare a fi opera unui profesionist. Împușcătură curată în cap. Calibrul 45 cu amortizor. Vecina a

spus că a văzut o Kia care se învârtise prin cartier cu câteva ore înainte, deci Miles va încerca să dea de ea. Notițele lui Duncan lipseau, împreună cu laptopul.

— Pun pariu că asta e prima dată când Departamentul de Poliție din Somerset dă peste un asasin plătit.

— Ei bine, șeful poliției crede că e o simplă spargere care s-a terminat urât. Presupun că e doar o chestiune de timp până va închide cazul.

Owen ridică din umeri, deloc surprins.

— Sunt destul de sigur că tipii ăia nici nu o să dea de capăt cazului, oricum. Ai numărul de înmatriculare a acelei Kia? Pot să îl verific și pe ăla.

— Ultimele cifre erau *434.* Plăcuță de înmatriculare galbenă, cel mai probabil din New York. Sau din Maine, poate? Ce e interesant totuși e că am aruncat un ochi peste agenda lui Duncan din ultimele săptămâni. Suna pe cineva de la Departamentul de Justiție. Hunter Morse. Își notase în agendă să meargă în Washington. A scris *Morse* și l-a subliniat.

— Avea o agendă fizică? Un fel de Filofax sau așa ceva?

— Și eu am. Nu judeca. Mi se pare drăguț. Știai că reții informația de două ori mai rapid dacă o notezi de mână? Duncan m-a învățat asta. Și uite, nu poate fi spartă.

Marina scoase din geantă o agendă îmbrăcată în piele roz și o împinse spre Owen pe masă.

— Și dacă o pierzi?

— Aș muri. Dar nu am făcut-o încă.

Owen pufni. Luă agenda Marinei și se uită la ea.

— Dumnezeule, cine mai fabrică chestii din astea? întrebă el, trecându-și degetul peste inițialele ei, *MT,* ștanțate cu auriu în colțul din dreapta jos, pe coperta de piele. Ce se întâmplă când te căsătorești? Nu va trebui să o schimbi? Să scrie „Dna Grant Ellis”?

Marina îi ignoră tonul batjocoritor.

— Poate că nu voi mai avea nevoie deloc de agendă, răspunse ea. Având în vedere că după nuntă mă las de job. Poate secretara mea îmi va spune programul în fiecare dimineață. Ca Leticia Baldrige sau Jackie Kennedy.

— Touché! Nu ai de gând să renunți cu adevărat, nu?

— Chiar am.

Owen se încruntă, devenind brusc serios.

— Scrii foarte bine. Duncan te pregătea să îi iei locul. Știai asta? Însă eu mereu m-am gândit că ar trebui să mergi la *Journal.*

— Nici măcar tu nu ești la *Journal*!

— Înțelegi ce vreau să zic. La o publicație serioasă de știri. *Press* e o revistă prea mondenă pentru tine. Ție îți plac articolele serioase, mereu ți-au plăcut. Am văzut scânteia din ochii tăi când investigam familia Darling. Ți-a plăcut la nebunie. E în sângele tău, Marina.

— O spui de parcă aș avea o boală.

— Ai. O am și eu. Microbul adevărului. Nu există leac, din păcate. Owen își împreună mâinile la ceafă și se lăsă cu scaunul pe spate, ușor satisfăcut.

— Cel puțin suntem de acord că nu trebuie să mai rămân la *Press.* Nu îmi pot imagina locul ăla fără Duncan.

— Îți pot face rost de o slujbă la *Deliverable,* dacă vrei. Ar putea fi un pic prea îndrăzneț pentru tine acum, că stai pe Park Avenue.

Marina clătină din cap.

— Mă retrag, Owen. Grant va conduce afacerea familiei în curând. Nu putem călători amândoi încontinuu. Mai ales dacă vrem să ne întemeiem o familie. Am știut mereu că mă voi retrage. Credeam că voi aștepta până după nuntă. Dar acum, că Duncan nu mai e…

— Deci papa Ellis candidează pentru președinte, nu? Zvonurile sunt adevărate?

— Își va anunța candidatura în curând. Nu te uita așa la mine.

— Așa cum? Nu mă uit în niciun fel.

— Te știu destul de bine încât să recunosc o privire cu subînțeles. Owen își ridică mâinile.

— Pur și simplu mă surprinde, atâta tot. Nu te văd genul de casnică de pe Park Avenue. Ăsta e un compliment, apropo, nu o critică.

— Ei bine, voi fi o casnică de pe Beltway.

— Ai votul meu. Cel puțin e democrat, nu? Greu de spus, când vine vorba de milionari. Sau preferă termenul „liberal cu limuzină”?

— Cine e democrat cu adevărat?

Marina aproape că sări de pe scaun când auzi o voce feminină în spatele ei. Se întoarse și se pomeni față-n față cu o brunetă cu ten măsliniu, cu ochii migdalați și cu un trup care ar face de rușine orice top-model în costum de baie. Femeia era în picioarele goale și cu blugii suflecați. Marina nu putea să nu observe tatuajul complicat de pe glezna ei stângă, care părea că se continuă pe picior, în sus. Dumnezeu știe cât de sus ajungea.

— Eu sunt Yael, zise femeia, întinzând mâna. Tu trebuie să fii Marina.

Marina încuviință din cap și îi strânse mâna. Pentru prima dată în viață, rămăsese fără cuvinte.

— Trebuia să mă fi trezit, îi spuse Owen lui Yael. Îmi curgeau balele ca unui cretin.

Yael râse.

— Aveai nevoie de odihnă.

Vorbea cu un ușor accent care Marinei i se păru israelian, dar nu era sigură.

— Scuză-mă, rosti Marina. Glumeam în legătură cu musafirii de peste noapte.

Owen zâmbi.

— Știu.

Marina se ridică și începu să își adune lucrurile.

— Am să plec. Îmi pare rău. Am crezut că am spus…

— Hei, unde te duci? Suntem aici să muncim. Nu vrei să ni te alături?

Marina se uită la Owen, apoi la Yael și din nou la Owen. Se simțea amețită de rușine.

— Yael e programatoare, îi explică Owen. Tot încerc să o angajez, dar e mult prea scumpă pentru mine. Oricum, o să ne ajute. Și să dea dracu' dacă nu avem nevoie.

Rușinea Marinei se transformă rapid în frustrare.

— Poftim? Owen, nu! Nu poți să… Pot să vorbesc cu tine? Singuri, te rog?

Yael privi încurcată spre Owen.

— Ce-ați zice dacă mă duc să cumpăr niște cafea? întrebă ea.

— Am adus eu cafea! i-o reteză Marina.

— Marina, îți înțeleg ezitarea, începu Owen. Dar eu am încredere în Yael. E cea mai bună. Și nu putem face asta singuri. Lasă-mă să îți arăt ce am făcut și cred că vei înțelege. În regulă?

Marina ezită. Pe de o parte era nervoasă pe Owen pentru că își adusese un partener fără să se sfătuiască cu ea. Sursa ei era destul de speriată și așa; dacă afla că o echipă întreagă de oameni îi cercetează datele? Ar putea dispărea fără niciun cuvânt. Ar putea contacta un alt jurnalist. Mai rău, s-ar putea preda, asumându-și riscurile cu autoritățile.

Pe de altă parte, știa că volumele de date pe care trebuiau să le parcurgă erau imense. Fiecare minut irosit însemna un minut pierdut; cu cât informațiile deveneau mai repede publice, cu atât mai bine avea să le fie lor. Owen avea tendința să fie un lup singuratic când muncea; incapacitatea lui de a lucra în echipă la investigație era un defect asupra căruia nu încăpea îndoială. Dar dacă Owen a spus că Yael e cea mai bună, probabil că așa și era. Chiar dacă arăta precum Jessica Alba.

— În regulă, răspunse Marina, dând din cap și așezându-se la loc pe scaun. Scuze. Doar că…

Yael făcu un gest din mână.

— Înțeleg. Materialul e cât se poate de delicat.

— Trezește-te, Maestra, iubito, se adresă Owen computerului său, tastându-și parola, în timp ce ecranul se lumina. E timpul să ne trezim.

— Maestra?

Yael râse.

— Așa îi spune. E al meu, apropo.

— Și e o frumusețe, completă Owen.

— Credeam că folosim computerul tău, îi zise Marina lui Owen. Credeam că am căzut de acord.

— Știi ce este un sistem air-gap? o întrebă Yael.

Marina clătină din cap.

— Computerul ăsta nu a fost niciodată conectat la internet, îi explică Yael, arătând înspre Maestra. Rețeaua wireless locală, WLAN, e dezactivată, deci niciun cablu LAN nu îi poate penetra carcasa.

Marina se holba la ea.

— Practic, un computer e în siguranță dacă un sistem air-gap îl separă de celelalte sisteme. Asta ne asigură că nimeni nu îl va putea sparge. Totodată, are cinci sute de giga de memorie. Deci poate face față datelor pe care sursa le-a trimis. Cel puțin, până acum.

Owen îi aruncă o privire Marinei parcă spunându-i: *Vezi? De asta avem nevoie de ea.*

— Practic, ce fac eu aici e să creez o bază de date sigură pentru toate documentele. Acum, se indexează. La un moment dat, vreau să îi construiesc niște vizualizări, astfel încât fiecare companie și entitățile sale afiliate să apară împreună cu acționarii lor. Un fel de organigramă. Așa, putem vedea cine e conectat cu cine. Dar nu am ajuns încă acolo.

— Cum le indexezi? Documentele, mă refer. Trebuie să fie milioane.

— Am folosit Nuix Investigator. Nuix e o companie care face software IT judiciar. Practic, e un program care te ajută să sortezi și să examinezi cantități vaste de date. Poate căuta informații

inclusiv în PDF-uri și documente scanate. E supermișto!

Pe Marina o impresiona că Yael nu părea deloc deranjată de întrebările sale. De fapt, era foarte entuziasmată să aibă pe cineva cu care să vorbească despre proiect.

— E nebunesc de scump, spuse Owen. Nu e ca ultima versiune de Adobe Acrobat sau ceva de genul ăsta. Nu poți să o cumperi pur și simplu.

— Practic, e folosită doar de forțele de poliție și de firmele de avocatură, adăugă Yael. Comisia Statelor Unite pentru Valori Mobiliare și Burse. Chestii de genul ăsta. Dar Christophe Martin mi-a făcut rost de o licență. Deci suntem în stare de funcționare.

Marina se încruntă.

— Directorul ICIJ?

Nu îi plăcea ideea că directorul Internațional Consortium of Investigative Journalists era implicat în treaba asta. ICIJ e o rețea globală de peste o sută cincizeci de reporteri care colaborează în realizarea unor articole detaliate, transfrontaliere. Chiar dacă Marina nu avea decât respect pentru munca lor, nu își putea imagina implicarea a o sută cincizeci de reporteri din toate colțurile lumii în acest articol. Cum ar putea lucra cu atâția bucătari în bucătărie? Și cum ar putea să îi spună sursei că au trecut de la o echipă de doi oameni la una de o sută cincizeci în mai puțin de douăzeci și patru de ore? Cu siguranță, dacă sursa ar fi vrut să fie implicați cât mai mulți jurnaliști, ar fi contactat ICIJ de la bun început.

— Christophe mi-e prieten. Nu îți face griji. Nu știe pentru ce îl folosesc. Are încredere în mine, o liniști Yael.

— Gândește-te că e un fel de super-Google, îi explică Owen. Practic, fișierele pe care vrei să le cauți sunt urcate în program ca probe. Nuix le indexează automat. Odată ce indexul e creat, putem căuta orice. Poți să scrii numele unei

persoane sau al unei firme, orice. Și Nuix o să îți arate toate documentele care au legătură cu căutarea ta. E nebunie curată.

— Uau! Chiar dacă e un PDF? Sau un fax?

— Da. Asta e partea mișto, răspunse Yael cu o strălucire în ochi. Nuix e sofisticat. Are recunoaștere optică a caracterelor. Dacă, de exemplu, există o poză cu mine stând în fața unei firme de avocatură și în fundal, pe ușă, scrie „Schmit&Muller", Nuix o va detecta. Uneltele normale de căutare nu pot face asta.

— Și e gata indexul? întrebă Marina neîncrezătoare.

Se gândea că ar dura zile sau poate săptămâni până ce vor verifica totul manual. Dar, în loc de asta, erau cu ani-lumină înainte. Acum puteau sări direct la partea distractivă – scrierea articolului.

— Da, răspunse Yael. Am stat treji toată noaptea, dar e gata.

— Continuă să ne trimită tot mai multe, a spus Owen. Vin pe bucăți. Până și Maestra s-ar putea să nu facă față la câte trimite tipul ăsta.

Yael ridică din umeri.

— Îl ajungem din urmă. Avem o bază de date gata securizată. Acum trebuie doar să ne apucăm să căutăm. Poți adăuga date pe măsură ce le primim.

— Și de unde vin datele astea? Avem vreo idee?

— Prima dată am bănuit că e o sursă din interiorul unei bănci mari offshore – poate BIC sau Swiss United. Dar acum pare că vin din interiorul unei firme de avocatură din Luxemburg. Schmit&Muller. Pare să fie o firmă de avocatură la care apelează aceste bănci offshore, precum BIC sau Swiss United. Ea este intermediarul, ca să spunem așa. Își ajută clienții să își deschidă niște entități-paravan cu directori falși. Apoi duc banii acestor entități la bănci. Cum Dumnezeu încă fac afaceri e un mister pentru mine. Dacă oamenii ăștia au timp să facă afaceri legale, aș fi uimită.

— Uau! Cine crezi că e sursa? Poate un fost angajat nemulțumit sau ceva de genul ăsta?

Yael a dat din cap.

— Datele sunt recente. Primim e-mailuri de ieri. Oricine ar fi sursa, e cineva care e viu încă și muncește pentru Schmit&Muller. Și are acces la întreaga lor bază de date. E ca și cum le-am fi virusat computerele. Vedem ce se întâmplă în interior, în timp real. O muscă pe peretele unei firme de avocatură extrem de corupte.

— Și-a asumat un risc nebunesc.

Owen încuviință.

— Dement. Sincer, ar trebui să luăm legătura constant cu omul ăsta ca să ne asigurăm că e încă în viață. E nevoie de tupeu ca să furi date în timp real. Majoritatea surselor iau datele și fug. Tipul ăsta nu numai că le fură, dar ni le trimite și se întoarce să mai fure.

— Nu cred că „fură" e termenul corect, îl contrazise Yael. Face ce trebuie făcut. Tipul ăsta e informatorul anului. Poate al secolului.

— Bine. Ai dreptate. E un fel de Robin Hood al datelor. Fură de la bogații corupți. Ni le furnizează nouă, săracii nobili. Scuze, Marina. Știu că nu mai ești de mult membru al proletariatului acum, că ești logodită cu Grant Ellis.

Marina îl ignoră.

— L-ați căutat pe Morty Reiss?

Owen și Yael schimbară o privire.

— Eu și Yael ne întrebam care ar fi cea mai bună abordare, zise Owen. Amândoi credem că ar fi timpul să chemăm cavaleria. Dacă mergem la ICIJ, putem avea o echipă de reporteri care să se ocupe de asta. Doar cei mai buni. Vom lucra împreună cu Christophe ca să vedem pe cine alegem. Fiecare reporter pe care îl aducem va acoperi o arie – Rusia, China, Regatul Unit. Tu și cu mine putem alege articolele legate de SUA la care vrem să lucrăm, pasându-le pe celelalte altor reporteri de aici – poate oameni de la *Times,*

Journal sau *Post.* Putem discuta despre asta. Apoi, publicăm toți odată. Aceeași oră, aceeași zi. Va fi incredibil. Cea mai mare scurgere de informații din istorie.

Marina a dat din cap dezaprobator.

— Cred că e prea riscant.

— Povestea asta e mai mare decât Morty Reiss, Marina. Morty Reiss e un pește mic dintr-o baltă mare, murdară și ilegală.

— Dar Matthew Werner?

— L-am căutat. Și ai intuit bine. Matthew Werner nu este deloc interesant, dar Fatima Amir, femeia cu care a murit, era cu siguranță. Vino să vezi!

Marina își trase scaunul lângă Owen. Yael stătea în spatele lor, cu brațele încrucișate. Owen tastă „Fares Amir".

Portretul unui bărbat care deținea fondul de investiții The Amir Group din Londra apăru pe ecran. Zâmbitor și aranjat, cu păr scurt, bine pieptănat, ochelari și cravată Hermes de un albastru-aprins care îi scotea în evidență tenul închis, Fares Amir arăta ca un bancher englez tipic.

— Fă cunoștință cu Fares Amir, fratele Fatimei Amir.

— Fares Amir este directorul general responsabil cu serviciile clienților de la grupul Amir, un fond de investiții fondat de sora lui, Fatima Amir, în 2009, citi Marina. Fares deține diplome de la Oxford și la Cambridge și, înainte de a lucra pentru grupul Amir, a petrecut câțiva ani în Zona de Investiții Principale Imobiliare (ZIPI) la Goldman Sachs.

— Interesant curriculum vitae, nu? Uită să menționeze faptul că cel mai mare „client" al său este vărul lui, Bashar al-Assad. Cu care, în mod public, afirmă că nu are nicio relație. Altfel, ar ajunge pe lista de sancțiuni. Dar, în privat, spală bani pentru el de ani buni.

Cu un alt clic, Owen scoase la iveală o fotografie neclară cu doi bărbați bruneți în costume. Mergeau umăr la umăr, cu capetele întoarse complice unul spre altul. Marina se uită atentă la ecran. Unul dintre ei era, fără niciun dubiu, Assad. Celălalt semăna foarte mult cu Fares Amir.

— Fares este client al prietenilor noștri de la Schmit&Muller. Prin ei, pune bazele unei serii de companii-paravan, cu nume inofensive precum UK Land Corp și Island Properties Inc. Assad depozitează bani în UK Land Corp, de obicei în lingouri de aur cumpărate cu bani murdari, făcuți din vânzarea de arme sau din șpăgile primite de la politicieni corupți. UK Land Corp ia aurul și îl folosește ca să cumpere proprietăți, pe care le vinde apoi către Island Properties. Și tot așa printr-un lanț de companii-paravan, până ce sursa originală a fondurilor devine atât de obscură, încât e imposibil să o găsești. În cele din urmă, proprietatea e vândută din nou unuia dintre clienții lui Fares Amir de la grupul Amir. Clientul e încântat că a achiziționat proprietatea cu un discount semnificativ. Și lui Assad nu îi pasă că pierde câțiva bani, pentru că acum sunt curați și stau într-un cont bancar de la Swiss United, gata să fie retrași pentru el de unul dintre acoliții săi.

Marina se holbă la computer.

— Și ai dovezi pentru toate astea? îl întrebă ea pe Owen. Toate documentele?

— Toate documentele. E-mailuri – foarte explicite. Sincer, e interesant cât de corupți sunt oamenii ăștia. Literalmente vorbesc despre ce fac ca și cum ar fi afaceri obișnuite. „Domnul Al-Assad ar vrea să transfere zece milioane de dolari americani către patru noi companii. Înțelege costul comisionului pentru această tranzacție și că acesta va fi de cinci sute de mii de dolari americani. Ar dori ca acest lucru să fie realizat până la finalul orelor de program de vineri”. Chestii de genul ăsta.

Apoi, mai sunt și conturile bancare, confirmările transferurilor, documentele de creare a companiilor-paravan. Toate ordonate frumos în fișierele din baza de date internă a Schmit&Muller.

— Nu le-a trecut niciodată prin cap acestor oameni că baza de date le-ar putea fi spartă? Sau că datele astea își vor găsi un loc prin care să se scurgă? întrebă Marina.

— Au un sistem de securitate extrem de sofisticat, îi explică Yael. Schmit&Muller e un fel de Fort Knox. Singura modalitate prin care informațiile s-ar scurge ar fi prin cineva infiltrat. Bănuiesc că au modalități de a preveni și asta, totuși.

Marina se încruntă.

— Nu au putut preveni scurgerea asta.

— Nu. Dar cred că au încercat, i-a spus Owen, deschizând un e-mail către Hans Hoffman de la Julian White. Ți-i amintești pe tipii ăștia? Din e-mailurile lui Morty Reiss? Hoffman e unul dintre conducătorii Schmit&Muller. White e un bancher privat de la Swiss United. Îi răspunde direct lui Jonas Klauser, directorul executiv al băncii.

— Îmi amintesc.

Marina aruncă o privire peste e-mail. Începu să tremure, brațele încrucișându-i-se din reflex. Conținutul era scurt, dar cuvintele erau pătrunzătoare.

> 20 octombrie 2015
>
> De la: Julian White
>
> Către: Hans Hoffman
>
> Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: vezi atașamentele
>
> *Se confirmă faptul că în cel puțin trei ocazii diferite din ultima lună și jumătate, Fatima Amir s-a întâlnit cu un agent MI6. La cea de-a doua întâlnire, a fost prezent bancherul ei de la Swiss United, Matthew Werner. Credem că ei au furnizat și vor continua să furnizeze informații financiare confidențiale cu privire*

la Fares Amir, Bashar al-Assad și asociații săi către autorități. Fotografiile sunt atașate.

Marina deschise pozele. Erau neclare și făcute de sus. Arătau doi bărbați și o femeie într-un balcon privat, ce părea să aparțină unui hotel. Erau așezați la o masă, iar fața femeii era parțial acoperită de umbrela mesei. Se apleca în față, ținând în mână un plic. Unul dintre bărbați avea o servietă. În fotografiile ulterioare, el putea fi văzut examinând conținutul plicului și apoi punându-l în servietă.

— Deci Fatima Amir oferea informații incriminatoare despre propria familie către MI6?

— Fratele ei spală bani. Vărul ei e criminal de război. Oricine își închipuie că are o familie nasoală ar trebui să se întâlnească odată cu familia Amir.

— Dar informatorul nostru e de la Schmit&Muller, continuă Marina. Și, din câte știm noi, e încă în viață. Deci nu Fatima Amir și Matthew Werner îi furnizau informații lui Duncan. Dar totul pare o mare coincidență, nu? Că au fost uciși în aceeași zi? Ceva nu e în regulă.

— Poate că cei de la Schmit&Muller nu știau unde se producea scurgerea. Știau doar că cineva le furnizează informații autorităților. Și apar ăștia doi care fac fix treaba asta.

— Așadar ea era informator, dar nu informatorul nostru.

Yael deschise un alt monitor. Arăta rămășițele unui avion, împrăștiate pe vârful unui munte.

— Și așa scapi de cârtițe.

— Dumnezeule!

— Avionul s-a prăbușit la doar patruzeci și opt de ore după e-mailurile astea. În aceeași zi în care Duncan a fost ucis. Convenabil, nu-i așa?

— Dacă prin convenabil înțelegi înspăimântător.

— O, și mai ții minte excursia lui Duncan în Insulele Cayman?

Marina dădu din cap.

— Da, tipii de la Schmit&Muller s-au gândit că are o sursă în interiorul BIC.

— Ei bine, ghici cine a murit la o zi după ce Duncan a plecat? Accident de șalupă.

— Un bancher BIC.

— Bingo!

— Deci avem doi bancheri morți, un client mort și un jurnalist mort, conchise Marina.

— Dar un informator în viață, replică Owen, scoțându-și computerul și arătând spre ecran. Ne trimite mai multe date chiar acum. Hai să trecem la treabă! Dacă avem de gând să mergem la ICIJ, ne trebuie mai întâi o bază de date securizată, care poate fi accesată de utilizatori de pe tot globul.

— Sursa trebuie să fie de acord. Nu putem să aducem o întreagă echipă în treaba asta fără să vorbim cu el.

— Tipul e în viață numai printr-o minune, Marina. Cred că se va răzgândi când va înțelege beneficiile pe care le ai, cu ICIJ-ul în spate.

— Christophe Martin e dispus să ne ajute?

Yael zâmbi.

— Glumești? Asta e povestea secolului. Pentru el, pentru noi toți.

ANNABEL

Fares Amir locuia într-o casă edwardiană pe strada Lygon Place din Belgravia. Toate locuințele din Lygon Place erau imaculate și aproape uniforme din construcție. Aveau fațade grandioase, din cărămidă roșie, obloane negre din lemn, ferestre cu rame frumoase și acoperișuri ascuțite, care îi aminteau lui Annabel de ilustrațiile cu Londra din *Peter Pan.* Curtea interioară era într-o stare excelentă, amplasată în spatele unei porți de securitate, lângă care se afla ghereta portarului. Cu mâinile tremurându-i, Annabel deschise poarta și o lăsă să se închidă în urma ei. Deși era duminică dimineață, curtea era la fel de liniștită precum o bibliotecă. Copacii începuseră să freamăte deasupra capului ei, iar în depărtare nu se auzeau decât sunetele traficului de pe strada Ebury. Londra, în special în acest colț, era mult mai senină decât New York-ul. Lui Annabel i se părea incredibil că un om care ar putea fi cel puțin tangențial responsabil de distrugerea unor orașe întregi din Siria trăia într-un loc atât de liniștit.

Ușa se deschise înainte să apuce să ciocănească. Un bărbat în costum îi făcu semn să intre. Annabel nu își putea da seama dacă e majordom, gardă de corp sau partener de afaceri. Însă bărbatul știa cine e ea.

— Vă rog, intrați, doamnă Werner! spuse el, luându-i haina. Vă conduc în bibliotecă. Domnul Amir vă așteaptă.

Annabel îl urmă pe un coridor lung spre o bibliotecă cu rafturi din lemn de stejar și vedere spre curte. La un capăt al camerei, două fotolii de piele erau așezate lângă o măsuță de cafea plină de cărți. Annabel nu știa dacă să se așeze sau nu, așa că stătea neliniștită lângă șemineu. Deasupra șemineului atârna un Monet rafinat. Se apropie mai mult, neputând să reziste tentației.

— E superb, nu-i așa? spuse Fares Amir în spatele ei. E un maestru al luminii și al culorii. Modul în care prezintă cerul este excepțional. L-am cumpărat la o licitație chiar acum câteva zile. Cred că arată superb aici.

Annabel se întoarse și întinse mâna, rușinată.

— Da, superb, abia rosti ea. Sunt Annabel Werner. Vă mulțumesc că m-ați primit.

— Desigur, zise Fares poftind-o să se așeze pe unul dintre fotoliile de lângă foc. Vă aduc ceva? Ceai? Apă?

— Nu, nimic, mulțumesc.

Fares făcu un semn angajatului său și acesta închise ușile bibliotecii, lăsându-i singuri.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, doamnă Werner. L-am întâlnit pe soțul dumneavoastră o dată sau de două ori, dar Fatima vorbea mereu frumos despre el.

— Vă mulțumesc. Îmi pare rău și pentru pierderea dumneavoastră.

— Ați cunoscut-o pe sora mea?

Annabel clătină din cap.

— Nu. Matthew era foarte rezervat în legătură cu serviciul lui. Nu mi-a vorbit niciodată despre ea.

— Discreția este, probabil, cea mai importantă calitate pe care o poate avea un bancher privat.

Chiar dacă i se păru o remarcă ciudată, Annabel dădu din cap în semn de aprobare.

— Și Matthew credea la fel.

— V-am pregătit lucrurile lui. Probabil că vă întrebați cum au ajuns în casa surorii mele. Eu unul m-aș întreba, dacă aș fi în locul dumneavoastră. Vă asigur că, în ciuda a ceea ce au sugerat tabloidele de aici, relația lor de afaceri era doar atât, o relație de afaceri. Nu v-am cunoscut bine soțul, doamnă Werner, dar o știam pe sora mea. Era o profesionistă desăvârșită și o persoană extrem de loială. Nu ar fi trecut niciodată de

această linie etică. E de neconceput pentru mine, sincer.

— Și eu am avut încredere în soțul meu, domnule Amir. Implicit. Sunt sigură că a existat un motiv pentru care stătea în casa surorii dumneavoastră în loc să stea la un hotel.

Fares încuviință. Părea mulțumit că ea a ajuns la această concluzie.

— Mă tem că există. Vedeți dumneavoastră, sora mea a fost o femeie puternică. Conducea un fond de douăzeci de milioane de dolari. Am lucrat pentru ea, deși ea nu ar fi recunoscut-o niciodată. A fost mereu foarte amabilă când am lucrat pentru ea.

Râse, iar Annabel făcu tot ce îi stătea în putere ca să zâmbească la rândul său. Era foarte relaxat pentru un bărbat care tocmai își pierduse sora într-un accident de avion, gândea ea.

— Sora mea a avut acces la o mulțime de informații confidențiale. Și, în calitatea sa de bancher, Matthew avea și el. Era sarcina mea să garantez siguranța acelor informații. Eram preocupați de scurgerile de date în afara firmei noastre. Iar eu, fiind o persoană extrem de vigilentă, am insistat ca Matthew să stea în casa Fatimei, nu la hotel. Voiam să fiu sigur că folosea o rețea securizată. La hoteluri, nu se poate ști niciodată. Așa procedăm cu toți bancherii și avocații noștri. Jonas Klauser a stat aici, cu mine, chiar luna trecută. Pot să înțeleg că, la prima vedere, ar putea părea neobișnuit sau chiar nepotrivit. Dar era, într-adevăr, o problemă de securitate.

Annabel îl aprobă cu o mișcare din cap. Voia să îl creadă pe Fares. Dar explicația lui i se păru prea superficială. Chiar repetată. Nu diferită de descrierea agentului Bloch referitoare la prăbușirea avionului.

— Vă mulțumesc, răspunse ea. Știam că există un motiv serios pentru șederea lui aici, dar m-am

liniștit acum, că mi-ați spus care a fost.

— Mă bucur să aud asta.

— Ați spus că au existat probleme de securitate la firma dumneavoastră? Când ați auzit de prăbușirea avionului, v-ați întrebat dacă…

Annabel se opri. Nu voia să riște să îl ofenseze. Dar era curioasă să vadă dacă el va tresări în momentul în care l-ar chestiona în legătură cu accidentul de avion.

— Dacă a fost ceva necurat la mijloc?

— Da.

— Desigur. Îmi imaginez că și dumneavoastră ați făcut la fel. Dar noi avem propriul nostru anchetator. A concluzionat că a fost un accident. O tragedie, desigur. Dar una accidentală.

Annabel încuviință.

— E bine de știut, spuse ea încet. Ideea că cineva a vrut să îi facă rău lui Matthew… e foarte dureroasă pentru mine.

— Vă înțeleg pe deplin.

Rămaseră tăcuți câteva momente. Apoi Annabel se ridică, sperând că nu își face o ieșire ofensator de bruscă. Adevărul era că o treceau fiorii stând lângă Fares Amir și permițându-i să o mintă în continuare.

— Nu vreau să vă reții, spuse ea. Vă mulțumesc că m-ați primit. Și pentru că mi-ați înapoiat lucrurile lui Matthew.

Fares se ridică și el.

— Plăcerea e de partea mea. Asistentul meu, Emmet, vi le va da în drum către ieșire. Nu e nimic consistent, sincer. Doar o haină și un USB pe care, din motive pe care vi le-am explicat deja, nu ne permitem să-l ținem aici. Sper că v-am liniștit puțin referitor la vizita soțului dumneavoastră în Londra. Dacă aveți alte întrebări sau dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, vă rog să nu ezitați să mă contactați.

— Așa voi face. Vă mulțumesc.

— Vă întoarceți acasă, în Geneva?

— Stau la un vechi prieten aici, în Londra, încă o zi sau două. Apoi mă gândeam să mă duc acasă și să strâng ce a mai rămas în apartamentul nostru din Geneva. Aș dori să mă întorc la New York cât mai repede. New York e adevărata mea casă. Cred că e cel mai potrivit loc pentru mine acum.

— Pare a fi un plan înțelept.

— Ați fost foarte amabil, domnule Amir. Încă o dată, îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o. Gândurile mele vor fi alături de dumneavoastră și de familia dumneavoastră.

— Și ale mele, alături de dumneavoastră.

Annabel nu se putu abține să nu își mai clătească ochii odată cu pictura lui Monet când se îndreptă spre ieșire.

— E cu adevărat superb, comentă ea, oprindu-se un pic în fața lui. Ador ultimele sale compoziții. Sunt atât de elegante în simplitatea lor. Doar cerul, munții, lumina. A pictat asta în perioada petrecută în Antibe, nu? Calitatea luminii este, pur și simplu, extraordinară.

— Aveți ochi buni, doamnă Werner.

— Am lucrat la o galerie în New York.

— Ar trebui să o faceți din nou. Puține lucruri pe această lume oferă consolarea unei picturi bune.

— Într-adevăr.

Annabel întinse mâna, iar privirile li se întâlniră când el i-o strânse.

— Mi-ați fost de mare ajutor, domnule Amir.

— Drum bun spre casă, doamnă Werner!

∵

Când ajunse înapoi, în Shoreditch, Annabel găsi ușa apartamentului lui Khalid întredeschisă. Ezită o clipă, apoi intră. Locul era vraiște. Hainele, împrăștiate pe podea. Foi risipite pe masa din sufragerie. Muzica rap se auzea atât de tare din boxele din bibliotecă, încât pragul pulsa sub picioarele ei. Annabel îngheță. Observă că fereastra era deschisă. Ar trebui să fugă? Dacă a venit cineva după ea, după laptop și, în schimb, l-a

găsit pe Khalid? Dacă lui i s-ar fi întâmplat ceva din cauza ei, nu și-ar fi putut-o ierta niciodată.

— Khalid?! strigă ea, dar nu primi niciun răspuns. Khalid! strigă din nou.

Dinspre dormitor se auzea sunetul apei curgând. Annabel se îndreptă într-acolo, mărind pasul pe măsură ce se apropia. Când întinse mâna spre mâner, ușa se deschise brusc. Annabel scoase un țipăt.

— Dumnezeule, Annabel! exclamă Khalid ieșind de la duș.

Avea un prosop atârnat în jurul gâtului, în rest era complet gol. Îl luă repede și îl înfășură în jurul mijlocului, dar nu înainte ca fața lui Annabel să se înroșească de rușine.

— M-ai speriat de moarte!

— Tu m-ai speriat pe mine! Când am venit, ușa de la intrare era deschisă, muzica bubuia și erau haine aruncate peste tot… am crezut că…

— Am fost la alergat. Și da, sunt dezordonat. Nu sunt obișnuit să am un coleg de apartament.

— Nu, nu mă interesează! Eu doar…

— Credeai că am fost răpit?

— Da! Sau ceva de genul ăsta, răspunse Annabel, ducându-și o mână la inimă. Dumnezeule, ce m-am speriat! Iartă-mă. Cred că sunt puțin prea agitată.

— Și eu sunt. De asta am ieșit la alergat. Trebuie să vorbim despre computerul lui Matthew. Dar, mai întâi, cum a fost vizita la Fares Amir?

— Poate că ar trebui să… spuse ea, arătând către bustul lui Khalid. Pot să te aștept un minut.

— O, Dumnezeule, scuze! Mă duc să mă îmbrac.

Annabel închise ușa de la dormitor în urma ei. Strânse apoi de pe jos hainele de alergare ale lui Khalid. Neștiind unde altundeva să le pună, le așeză pe fotoliu. Matthew obișnuia să facă același lucru. După antrenament, își arunca hainele grămadă pe podea și intra la duș, fără să se

obosească să le pună în coșul de rufe. Annabel se întreba acum de ce o deranja atât de mult chestia asta. Când erau în New York, nu o deranja. Dar în Geneva părea o insultă. Ca și cum ar fi presupus că ea e acolo ca să adune după el. Ca și cum ea nu ar fi avut nimic altceva mai bun de făcut.

Începu să facă ordine pe masa din sufragerie. Aruncă un pahar gol de la Starbucks, puse o farfurie cu resturile unui sandvici în chiuvetă. Un teanc de e-mailuri printate îi atrase privirea. Le ridică, concentrându-se pe numele lui Matthew. Era o altă adresă de e-mail, una pe care nu o mai văzuse.

— Am intrat în computerul său, zise Khalid din spatele ei. A durat ceva. Nu se juca atunci când venea vorba de securitate.

Annabel ridică teancul de e-mailuri.

— Ce sunt astea?

— E-mailurile lui. Către un tip de la Departamentul de Justiție, Hunter Morse. Negocia o înțelegere cu el. O înțelegere de imunitate.

— Dar nu făcuse nimic greșit.

— Ei bine, asta nu e chiar adevărat, o contrazise Khalid trăgând un scaun lângă masă și făcându-i semn lui Annabel să ia loc. Vreau să spun că slujba acestor tipi, bancherii privați, este să își ajute clienții să-și ascundă banii în offshore-uri. Deci știa că-i ajută pe unii să evite taxele.

— Cum a intrat el în legătură cu cineva de la Departamentul de Justiție?

— Din câte văd, Hunter Morse l-a abordat acum câteva luni. Investiga Swiss United și era în căutarea unui om din interior cu care să vorbească. Se pare că Matthew era sătul de modul în care Jonas Klauser făcea afaceri, mai ales cu oameni precum Bashar al-Assad. Matthew a zburat la New York ca să se întâlnească cu Morse. După aceea trebuia să zboare înapoi la Geneva și să înceapă să colecteze datele de rezervă din interiorul băncii, pe USB-uri. Înțelegerea era să expedieze prin Fedex

stickurile USB către cutii poștale din SUA, de unde urmau să fie colectate și trimise către agentul Morse. Informații despre numele și declarațiile fiecărui cetățean american care ascundea acțiuni la Swiss United, precum și despre indivizi aflați pe listele internaționale de sancțiuni.

— Și a făcut-o?

— Ei bine, șirul de e-mailuri a apărut cu o săptămână înainte să moară. Spunea că are o parte din informații, dar voia să i se garanteze imunitatea în cazul unei urmăriri penale înainte să trimită și restul. Cred că restul informațiilor se referea la clienți de-ai lui Matthew. Deci presupunerea mea e că, trimițându-i-le lui Morse, se incrimina el însuși.

— Dar… era informator! Îi ajuta voluntar. De ce s-ar întoarce și l-ar urmări penal?

— Morse a spus că nu o vor face. Că Departamentul de Justiție nu o va face, cel puțin. Dar nu putea vorbi în numele Comisiei pentru Valori Mobiliare și Burse sau al fiscului. Matthew părea nervos; voia o garanție atât din partea Comisiei, cât și a fiscului. Dar Morse credea că e prea riscant. Spunea că, cu cât știu mai puține persoane despre asta, cu atât mai bine. Voia ca Matthew să aibă încredere în el.

— Și apoi? I-a trimis Matthew restul de date sau nu?

— Nu știu dacă a mai apucat. A murit două zile mai târziu.

Annabel se sprijini brusc de spătarul scaunului.

— Dumnezeule mare!

— Știu. Îmi pare rău, Annabel.

Rămaseră amândoi tăcuți, minutele treceau în șir. Într-un final, Annabel ridică privirea.

— Datele sunt în acest computer? Datele pe care i le trimitea lui Morse?

Khalid dădu din cap în semn că da.

— Nu știu dacă e tot. Dar sunt destule aici. Annabel, sunt lucruri înfiorătoare.

— Ce vrei să spui?

— Pe laptop, avea datele a 117 clienți. Aproximativ jumătate din ei erau evazioniști fiscali obișnuiți. Știi tu, directori executivi care își îndeasă banii la Swiss United și îi folosesc ca să cumpere opere de artă, iahturi sau alte lucruri. Și nu plătesc taxe.

— Și cealaltă jumătate?

— Mai neplăcută. Prietenul tău, Fares Amir, e acolo, de exemplu. Juca rolul unui intermediar între Assad și acoliții săi. Prin Amir, mai mult de patru miliarde de dolari zburau în Swiss United și apoi dispăreau în conturi numerice. Locul e ca o gaură neagră uriașă, plină de bani murdari.

— Fatima Amir era conștientă de asta? Și banii ei erau murdari? tresări Annabel.

Nu suporta gândul că Matthew ajuta un criminal de război precum Assad. Una era să-i arate unui director executiv cum să evite Codul fiscal al SUA și alta era să ajute finanțarea unui război fără sfârșit împotriva civililor nevinovați.

— Nu cred. Matthew încerca să o ajute. Îi cerea lui Morse azil politic pentru ea în SUA, în schimbul informațiilor referitoare la fratele ei și la rețeaua Assad.

— Și Morse a fost de acord?

— Nu a apucat.

Annabel închise ochii.

— Îmi e frică, Khalid. Sunt îngrozită.

— Și eu sunt, sincer. Ce părere ți-a făcut Fares Amir?

— Ceva nu e în regulă cu el. Dacă nu el a ordonat asasinarea lor, nici nu suferă după ei.

Khalid făcu o grimasă.

— Îmi e mai frică de Fares Amir decât de Swiss United. Și sincer, Swiss United e al dracului de înfricoșătoare.

— A cumpărat un tablou. Un Monet. După moartea ei.

— Ăsta e un lucru bizar. Vreau să spun, imediat după ce ți-ai pierdut sora. Cine cheltuie milioane pe artă când e în doliu?

Annabel clătină din cap.

— Problema nu e că l-a cumpărat. Însuși tabloul m-a deranjat.

Khalid își înclină capul într-o parte, confuz.

— Înfățișează Alpii, a spus Annabel. Muntele Trelod. Și atârna asupra rahatului de șemineu.

Annabel îl privi pe Khalid cum reflectează la spusele ei.

— Avionul… rosti el, făcând ochii mari. S-a prăbușit…

Annabel încuviință.

— Trebuie să plec, șopti ea. Nu cred că sunt în siguranță aici. Nu cred că sunt în siguranță nicăieri, cât timp am asta.

Amândoi priviră către laptop.

— Trebuie să ajungi la Morse. Te pot ajuta.

— Așa cred și eu. Mai bine m-aș întoarce la Geneva deocamdată. Să îmi iau lucrurile. Ca să pară că plec definitiv. Apoi, după ce ajung în State, îi duc asta lui Morse. Dacă dispar acum, vor ști că ceva nu e în regulă. Mă vor căuta. Și e foarte probabil să mă găsească.

Khalid tăcu, examinând situația.

— E riscant, spuse el într-un târziu.

— Știu.

— Dar e posibil să ai dreptate. Dacă te întorci, faci pe inocenta, apoi pleci, s-ar putea să nu te bănuiască. Chiar și atunci când oamenii vor începe să fie arestați, ar putea bănui că Matthew e cel care i-a dat informația lui Morse.

— Corect. Trebuie să mă întorc. E singura cale.

Khalid își mușcă buza.

— Lasă-l aici cu mine, zise el.

— Laptopul? Nu îți pot cere să îl ții.

— E mai sigur așa. Lasă-l aici. Apoi, pe drum către State, fă o escală pe Heathrow. Ne întâlnim

acolo și ți-l dau. După care mergi direct la Morse. În regulă?

— Ești sigur? Simt că deja te-am expus destul pericolului.

Khalid zâmbi. Îi luă mâna și o strânse între ale lui.

— Poți veni mereu la mine, prieten vechi.

— Îți mulțumesc, îi șopti Annabel.

Cu dosul celeilalte mâini își șterse lacrimile.

— Pentru tot.

— Nu îmi mulțumi. Doar întoarce-te! Întoarce-te la mine teafără. În regulă?

Annabel încuviință.

— Așa am să fac.

Își aminti ultima convorbire cu Matthew și cum el îi cerea să îi repete cuvintele.

Știi că am să mă întorc mereu, nu? Cât pot de repede? Spune-mi că știi.

Da, sigur, îi răspundea ea. *Știu că ai să o faci mereu.*

MARINA

Salut, sunt Miles. Am căutat numărul parțial al acelei Kia. Nu am găsit nimic. Au venit și analizele amprentelor. Tot nimic. Cred că am ajuns într-o fundătură. Sună-mă când poți.

Marina stătea în mijlocul sălii de bal a hotelului Mandarin Oriental, sub un candelabru de cristal atât de imens, încât seara semăna cu un cer înstelat. Petrecăreții se învârteau în jurul ei. Vorbeau, râdeau și își complimentau reciproc ținutele, criticându-i în același timp pe cei care treceau pe lângă ei. Unii socializau, alții încercau să atragă privirile reporterilor de la revistele mondene care umblau pe la petrecere, în căutarea oaspeților ce meritau a fi fotografiați. Marina fusese unul dintre acei reporteri nu cu mult timp în urmă. Pe atunci, considera avantajele unor locuri de genul ăsta – unde mesele costau 50.000 de dolari și se vindeau cu mult înainte ca invitațiile să fie distribuite – la fel de exaltante, ca o vânătoare.

Acum era invitată. Se număra printre cei fotografiați. Biletele pentru asemenea evenimente îi apăreau în căsuța poștală fără ca ea să miște un deget – datorită sumelor de bani pe care familia lui Grant le oferea în scop caritabil, datorită poziției lor și fiindcă participarea lor la astfel de evenimente era foarte râvnită. Reprezenta ceea ce credea că își dorește când începuse să lucreze la *Press,* în urmă cu aproape un deceniu. Acces real, nu să vină cu o legitimație de presă atârnată la gât.

De obicei, mulțimile o înviorau pe Marina. Mai ales cele bine îmbrăcate, alcătuite din oameni interesanți și importanți. În seara asta însă era prea speriată ca să se bucure de petrecere. După mica întâlnire din Connecticut, Marina avea senzația că este urmărită. Se uita pretutindeni după el: pe stradă, la cumpărături, la sala de antrenament. O

senzație care putea scoate ușor pe cineva din minți într-un oraș atât de aglomerat ca New York-ul. Prea multe fețe nefamiliare, prea multe ferestre în spatele cărora se putea ascunde. Doar pentru că nu îl mai văzuse de atunci, nu însemna că nu era acolo.

Ceva noroc cu vreuna dintre plăcuțele de înmatriculare? îi scrise Marina lui Owen.

Am găsit sedanul, răspunse el. *Sună-mă cât mai repede.*

— Bună, Marina!

Marina închise mesajele și ridică privirea. I se lumină fața când îl văzu pe Leon Diaz, cel mai căutat fotograf de la *Press,* zâmbindu-i.

— Leon, bună! zise ea cu recunoștință și îl sărută pe obraji. E o plăcere să te revăd.

— O, te rog, eu sunt doar unul din gloată. Uită-te la *tine!*

Leon arătă spre rochia ei de mătase bleumarin, susținută de un singur volănaș pe umărul stâng. I se potrivea perfect pentru că fusese făcută la comandă pe corpul ei subțire. Culoarea îi făcea ochii albaștri să iasă în evidență și pielea albă să strălucească. La fiecare ureche îi atârna un mic candelabru de safire strălucitoare.

— Valentino?

Marina dădu din cap afirmativ.

— Arată ca din colecția sezonului viitor, dar puțin modificată. La comandă?

— Da, răspunse Marina cu modestie. Îți mulțumesc.

— Și cerceii. *Dios mio!*

— Împrumutați! spuse Marina râzând. Mă tem să îi port pe aici, sincer. Mă simt de parcă aș avea nevoie de o gardă de corp.

— Nu ai una? se încruntă Leon. Dacă nu ai, ar trebui să îți iei.

Marina își mușcă buza. Grant îi sugerase ideea unei gărzi de corp cu mult înainte de călătoria lor la Paris, dar Marina o respinsese ca fiind

extravagantă și inutilă. Acum, începea să-și regrete decizia.

— O femeie atât de frumoasă ar avea nevoie, cu siguranță, de pază.

Marina tresări când simți o atingere pe spate. Lângă ea stătea viitorul ei socru, îmbrăcat în smoching și zâmbind larg.

— E cel mai de preț lucru al fiului meu, îi spuse el lui Leon. Nu ne permitem să ne-o fure cineva.

— Ești prea amabil, răspunse Marina, silindu-se să zâmbească.

O deranjase cuvântul „lucru”, dar încercă să nu o arate. Se întoarse ușor, forțându-i mâna lui James să îi alunece de pe spate.

— James, el e Leon Diaz. Un prieten de la *Press*.

— Orice prieten al Marinei e prietenul meu, spuse Ellis, întinzând mâna.

— E o onoare, domnule, zise Leon.

Marina inspiră adânc, străduindu-se să își păstreze zâmbetul pe buze. I se părea absurd cum oamenii se ploconeau în fața lui James acum, când se așteptau să candideze pentru postul de președinte. Se întrebă, nu pentru prima dată, dacă el își dorea postul sau dacă râvnea doar la celebritatea și autoritatea care veneau odată cu el.

— Vă pot face o poză? întrebă Leon cu o privire avidă. Pentru revistă?

— Desigur.

Marina simți brațul lui James cuprinzând-o de mijloc, încremeniră amândoi într-un zâmbet. Trecătorii se întorceau să se holbeze, câțiva nici nu se mai deranjau să-și ascundă șușotelile. Pulsul Marinei se acceleră. Își dorea ca Leon să termine odată.

— Vă mulțumesc, le spuse el după un timp care ei i se păru o eternitate. Sunt grozave!

James Ellis se descotorosi de Leon cu o privire scurtă. Marina spera ca James să alunece în mulțime, să se amestece cu oameni mai importanți

decât viitoarea sa noră. Mesajele lui Owen se înșirau pe ecranul telefonului ei, ascuns în poșeta sclipitoare.

— Marina, trebuie să vorbim, zise James în schimb.

Zâmbetul îi dispăruse, lăsând loc unei priviri pline de îngrijorare. Arătă către ferestrele de trei metri de la marginea sălii de bal.

— Să mergem să admirăm priveliștea.

Marina îl urmă în partea cealaltă a camerei. Stăteau lângă geam, fiecare observând în tăcere panorama Central Parkului și clădirile strălucitoare din Midtown. Fața încruntată a lui James strălucea în luminile orașului. În frac împodobit cu butoni de abanos și cu părul grizonant aranjat cu grijă, arăta cât se poate de prezentabil.

— Voiam să îți mulțumesc.

— Să îmi mulțumești pentru ce? întrebă Marina cu adevărat uimită.

— Pentru că îmi faci fiul atât de fericit.

Marina zâmbi.

— Vai! Nu știu ce să spun. El mă face fericită. Mă simt norocoasă că își dorește să-i fiu soție.

— Grant e un băiat bun. Poate cel mai bun pe care îl cunosc.

— Nu aș putea să te contrazic.

— Campania asta – campania mea – nu va fi ușoară pentru el. Și mă simt vinovat. Nu el a vrut-o. Și publicitatea. Reporterii – iartă-mă, știu că și tu ești reporteră –, dar toți reporterii îl vor hărțui inevitabil. Și poziția pe care va trebui să și-o asume la Ellis Enterprises. I-am cerut multe. Și a fost atât de încântat să facă asta.

— Suntem cu toții mândri de tine.

— E frumos din partea ta să o spui. Dar cred că el e mai docil pentru că e atât de fericit. Și e foarte fericit datorită ție.

— Ei bine, mă bucur, murmură Marina, îmbujorându-se.

— Cer multe și de la tine. Poate mai multe decât te-ai fi așteptat. Nu e ușor să fii în centrul atenției. Ești frumoasă, desigur, și foarte sigură pe tine. Cu o descendență minunată. O familie minunată. Ai toate lucrurile necesare unei soții de politician de succes. Dar vreau să fiu sigur că știi ce te așteaptă.

— Nu știam că mă voi căsători cu un politician, râse ușor Marina.

— Ei bine, nu încă. Dar, dacă voi câștiga – și cred că e o probabilitate destul de mare, Marina, chiar cred asta –, sper ca Grant să ia în considerare să candideze și el. Ești pregătită pentru toate astea?

Marina făcu o pauză, gândindu-se la un răspuns. Nu era sigură că a priceput întrebarea. O întreba dacă se simte stânjenită din pricina celebrității? Sau o întreba dacă există secrete tulburătoare din trecut care i-ar face de râs pe el și pe familia lui?

— Cred că sunt cât de pregătită poate fi orice persoană, răspunse Marina cu grijă. Îl iubesc pe Grant și îl voi sprijini în orice decizie va lua în privința carierei lui.

— Bine, bine.

— Deci te-ai hotărât să îți anunți candidatura? întrebă Marina.

Își dădu seama că nu mai vorbise niciodată cu viitorul ei socru atât de mult între patru ochi, până atunci.

El încuviință.

— În seara asta. În timpul discursului.

— În seara asta?! repetă Marina surprinsă.

— A fost o decizie de ultim moment. Dar cred că e un moment potrivit. Sunt onorat de către Departamentul de Poliție din New York. E o grămadă de lume prietenoasă. Și mâine, fiecare ziar din America va vorbi despre senatorul Murphy și despre copilul nelegitim pe care l-a făcut acum zece ani cu menajera lui. Care, apropo, se află ilegal în țară.

Marina rămase cu gura căscată.

— O, făcu ea. Vai!

— O, vai, într-adevăr.

— Ei bine, felicitări atunci! Va fi o noapte interesantă.

— Pentru noi toți.

— Pentru noi toți. Da.

— Grant mi-a zis că ai avut impresia că ești urmărită, îi spuse James, întorcându-și privirea și uitându-se fix în ochii Marinei. Ar fi trebuit să vii la mine, să știi. Imediat.

— Îmi pare rău, se bâlbâi Marina. Nu mi-am dat seama…

— Nu îți cere scuze. Vreau doar să știi că poți veni mereu la mine dacă ai o problemă. De orice fel ar fi ea.

— Desigur. Mulțumesc.

— Grant își făcea griji pentru siguranța ta. I-am spus că e foarte posibil să fie un reporter care încearcă să scoată la lumină lucruri murdare despre familie. Fac din astea când cineva e în atenția publicului. Te vor urmări zi și noapte.

— Știu. Sunt pregătită.

— Dar tot ai fost îngrijorată, replică Grant.

— Mi s-a părut că cineva mă urmărește când am fost în Connecticut să îmi vizitez părinții și m-am speriat puțin, recunoscu Marina.

Acum regreta că îi povestise lui Grant. Nu îi trecuse prin minte că el îi va spune totul tatălui său.

James dădu din cap.

— De acum trebuie să fiți amândoi atenți. Din acest motiv, începând de mâine, vreau să începeți să discutați cu echipe de securitate. Am niște oameni excelenți pregătiți pentru un interviu cu voi. Puteți alege pe oricine vă face să vă simțiți în largul vostru. Toți sunt foști angajați ai Departamentului de Poliție din New York, toți foarte bine antrenați. Nu vă vor incomoda în activitățile voastre zilnice. Dar vor fi acolo ca să vă mențină în siguranță. Fac și eu același lucru. Sper că asta vă va limpezi gândurile.

— Sunt sigură că nu e nevoie, dar mulțumim.

— E necesar. Crede-mă! Nu îmi place să aud că viitoarea mea noră e urmărită.

— Poate că nu a fost nimic.

— Poate. Sau poate că a fost ceva.

— Apreciez grija față de mine.

— Suntem o familie acum, Marina.

— Mă bucur că mă priviți în felul ăsta.

— Sper că vei face și tu ceva pentru mine. Dacă tot discutăm lucruri legate de siguranță.

— Desigur. Orice.

— Grant mi-a spus că lucrezi la un articol pentru *Press* și că te-a văzut rar de când v-ați întors de la Paris.

Marina se uită în altă parte, neputând suporta privirea lui James.

— Are dreptate, răspunse ea. Am fost destul de ocupată.

James se încruntă nervos.

— Fiul meu are nevoie de tine acum, Marina. Și ultimul lucru care ne trebuie nouă, ca familie, e ca tu să te pui în pericol pentru un articol. Grant spune că ai de gând să pleci de la *Press* după nuntă. Eu sper să o faci acum. Vei fi mai ocupată ca niciodată cu evenimentele campaniei. Și ar însemna enorm pentru mine și pentru Grant, cu toate că el nu ți-ar spune-o niciodată, dacă vei fi prezentă lângă noi să susții familia pe parcursul unor vremuri extrem de stresante.

— Eu, ei bine… se bâlbâi Marina.

— Nu îmi răspunde acum, o opri James, ridicând mâna. Doar gândește-te la asta. Vorbește cu Grant. După alegeri, poți să revii la muncă. Dar nu cred că vei dori să o faci. Cred că vei găsi mai interesant să creezi știrile, decât să le relatezi.

Marina zâmbi crispată. Îl știa destul de bine pe James, încât să își dea seama că asta nu era o rugăminte. Era o comandă. Dacă voia să devină o Ellis, trebuia să se conformeze.

— Înțeleg pe deplin.

— Excelent! răspunse James, punând mâna pe umărul ei și zâmbindu-i, recăpătându-și expresia obișnuită, jovială. O, am emoții, Marina! Am ținut multe discursuri la viața mea, dar ăsta e unul important.

— Te vei descurca de minune.

— Îți mulțumesc, dragă! Știam că mă pot baza pe tine.

Mulțimea începu să aplaude. Marina și James se întoarseră către scenă. Grant stătea lângă directorul Fundației NYPD, cu un microfon în mână. Zâmbea mulțimii. Directorul le făcu semn tuturor să se liniștească și Grant ieși un pas în față.

— Vă mulțumesc din toată inima pentru această primire călduroasă în New York! spuse.

Marina era impresionată de cât de relaxat părea. Dacă avea emoții, nu le arăta deloc.

— Aceasta a fost mereu o seară specială pentru familia mea. Atât eu, cât și tatăl meu ne-am născut și am crescut aici, în New York. Orașul are o importanță imensă pentru noi și amândoi ne-am petrecut zilele încercând să găsim moduri prin care să dăruim ceva înapoi comunității care ne-a dat atât de multe.

— Are un talent înnăscut, îi șopti James Marinei. Uită-te la el!

— Am absolvit liceul în 2001, continuă Grant. Eram în prima lună de practică la bancă atunci când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, pe 11 septembrie. Trei zile mai târziu, m-am înrolat. M-am gândit că tata se va enerva sau cel puțin se va îngrijora. Dar a înțeles de ce voiam să mă înrolez. Recunosc că a fost puțin îngrozit când a aflat salariul meu de pornire, dar era și mândru de mine. Mi-a spus că nu există onoare mai mare pentru el decât să știe că fiul lui e în slujba binelui public.

Grant dădu din cap, în semn de recunoștință, în timp ce sala izbucni în aplauze. Câțiva membri ai NYPD, toți îmbrăcați în albastru, se ridicară în picioare, dând startul unei ovații generale. Marina

încercă un sentiment de mândrie. Grant era atât de modest. Nu îl interesau celebritatea sau distincțiile. Chiar și la cină, cu prietenii lor, nu vorbea prea mult despre el însuși. Avea un mod nemaipomenit de a întoarce întrebările către tovarășii lui. Spre deosebire de foarte mulți newyorkezi, el asculta mai mult decât vorbea. Era unul dintre lucrurile pe care Marina le aprecia și le admira la el. Era o schimbare plăcută să-l vadă stând pe scenă, în fața a o mie de oameni, fiind aplaudat pentru serviciile sale.

— Grant e ceea ce îi trebuie acestei țări, îi șopti James la ureche. Nu îi pasă de aplauze. Vrea doar să facă bine. Dacă am să reușesc în asta – și sper să reușesc –, vreau ca el să mă urmeze. Nu își dă seama acum, dar e născut pentru a fi politician. Și o spun în cel mai bun mod posibil.

Marina se uită la James. Ochii îi sclipeau; buzele îi erau arcuite într-un zâmbet ușor, continuu. Aplauzele încetară și Grant ridică iar microfonul.

— În ultimele luni, tatăl meu și cu mine am vorbit destul de mult despre moștenire. Despre amprenta pe care vrem să o lăsăm în urmă. După cum mulți dintre voi știți, tata a dobândit multe în viață. A avut un succes imens în afacerea sa. A fost un patron al artelor și un filantrop generos decenii întregi. A fost un soț mândru și loial al mamei mele, Betsy, timp de treizeci și nouă de ani, un tată și un mentor grozav pentru mine. De aceea, cu mare entuziasm, profit de ocazia de a vi-l prezenta pe tatăl meu, James Ellis.

Mulțimea se ridică din nou, strigând aprobator. Toți cei din jur se întoarseră să se holbeze la James și la Marina, care stăteau umăr la umăr în capătul încăperii. Marina clipi când aparatele de fotografiat se îndreptară spre ea, orbind-o cu blițurile.

Simți mâna lui James pe umăr.

— Urcă împreună cu mine, îi spuse el, împingând-o ușor spre scenă.

— Ești sigur?

În fața ei, Grant făcea cu mâna mulțimii. Când ochii li se întâlniră, îi zâmbi. Îi făcu semn să vină lângă el. Betsy urca deja scările.

— Da. Vor vrea o fotografie cu familia.

Degetele lui James se strânseră ferm pe brațul ei. Înaintea lor, mulțimea se despărțise, deschizând calea către scenă. Marina observă un grup de jurnaliști. Unii luau notițe, alții făceau fotografii. Îi recunoscu pe majoritatea. Printre ei era vechiul ei prieten, Leon. Îi făcu cu ochiul când trecu pe lângă ea. Marina se opri și îi trimise o sărutare. Apoi se întoarse și urcă pe scenă.

ANNABEL

Annabel se afla în Geneva pentru ceea ce spera ea a fi ultima dată. La Heathrow, se stăpânise cu greu să nu o ia la fugă. Să se urce într-un avion către o altă destinație și să dispară pur și simplu. Ar fi putut să își vopsească părul. Să își schimbe numele. Să o ia de la capăt. O parte din ea credea că, dacă se va întoarce în Geneva, nu va scăpa cu viață de acolo. Dar știa că, și dacă ar fugi, cine l-a ucis pe Matthew o va găsi și pe ea. Fuga ar face-o să pară vinovată.

Annabel se trezi în fața ușii, cu cheia în mână. Își aducea aminte de prima dată când văzuse apartamentul. Nu se gândise niciodată că va trăi într-un loc atât de elegant, atât de spațios, atât de mare. Holul era aproape de mărimea întregului lor apartament din New York. Priveliștea străzilor pietruite, clădirile elegante din Centrul Vechi, cerul cristalin care devenea gri în contrast cu zăpada erau mai bune decât orice pictură. După toate întâmplările prin care trecuseră – pierderea sarcinii, moartea tatălui lui Matthew –, simțea că merită asta. Un nou început. O viață frumoasă.

Înainte ca Annabel să apese pe clanță, ușa se deschise ușor, scârțâind. Inima îi tresări. Ușa era descuiată. Nu o lăsase așa.

O împinse ușor cu palma și ușa se lovi de peretele holului. Annabel nu avea nevoie să intre ca să înțeleagă că locul fusese jefuit. Oricine făcuse asta voia să se știe că trecuse pe acolo.

— E cineva aici?! strigă Annabel cu vocea tremurând.

Auzi doar zgomotul tramvaielor și al draperiilor fluturând. Ferestrele, își dădu seama, erau deschise.

Simți că o ia tremuratul. În cameră era frig. Aerul curat de noiembrie se strecura prin ferestrele deschise. Se gândi că ar trebui să se întoarcă și să

fugă. Dar instinctul îi spunea că apartamentul e gol. Oricine făcuse asta trebuie să fi venit noaptea. Plecaseră de mult. Sau poate că erau în apropiere, așteptând. Poate o priveau de pe partea cealaltă, observându-i fiecare mișcare printr-un binoclu.

Annabel trecu prin apartament în tăcere, observând pagubele. Dulapurile erau golite, conținutul lor, aruncat pe podea. Sertarele, aruncate. Seiful din dulap – unde păstra bijuteriile, pașapoartele, certificatul de căsătorie – era deschis. Bijuteriile erau încă înăuntru. Nu părea să lipsească nimic, exceptând laptopul pe care Annabel îl lăsase într-un sertar încuiat în birou. Cumpărase laptopul înainte să plece la Londra; același model ca al lui Matthew. Nu avea nicio informație în el. Îl încuiase în sertar ca un test. Acum, se bucura că o făcuse.

Canapelele din sufragerie erau tăiate și eviscerate precum peștii. Picturile și oglinzile fuseseră îndepărtate de pe pereți, probabil pentru a verifica dacă există seifuri ascunse în spatele lor. Tabloul pe care Annabel îl pictase pentru Matthew cu ocazia aniversării fusese scos din rama lui. Zăcea sfâșiat la picioarele ei, cu orizontul Florenței transformat în benzi gri și maro.

Annabel îngenunche lângă el. În timp ce culegea fragmentele de pânză, ceva se declanșă în interiorul ei. Să piardă acest tablou – lipsit de valoare pentru oricine, cu excepția ei și a lui Matthew – era prea mult.

— Destul! urlă ea în apartamentul gol. Ați luat destul!

Se ridică în picioare. Furia pură spulberă ceața durerii care îi dădea târcoale de la moartea lui Matthew. Pentru prima dată după zile întregi, Annabel se simțea lucidă și motivată. Dacă Jonas voia o luptă, ea îi va oferi una. Nu se va opri până când fiecare persoană responsabilă de moartea lui Matthew nu va muri sau nu va ajunge în închisoare.

Dar mai întâi le va da ce își doresc. Va ridica steagul alb. Îi va lăsa să creadă că au învins.

Luă telefonul și tastă un număr.

— Julian, începu ea să plângă atunci când el răspunse. Am fost jefuită! Întregul apartament e vraiște.

— Tu ești bine? Nu ești rănită, nu?

— Nu, slavă Cerului! Nu eram acasă. Am fost la Londra să iau lucrurile lui Matthew. Dar am ajuns acasă acum, direct de la aeroport și…

Annabel începu să plângă în hohote.

— Vin imediat la tine. Ai sunat la poliție?

— Nu, nu. Ești prima persoană pe care am sunat-o. Ar trebui să sun, nu? Îmi pare rău. Sunt atât de supărată!

— Bineînțeles că ești, draga mea! Stai fără grijă. Îi sun eu. Și sunt în drum spre tine. Ești în siguranță acolo?

— Cred că da. Apartamentul e gol.

— Au luat ceva? Ceva de valoare?

— Nu știu. Nu am verificat. Te rog, grăbește-te, Julian! Am nevoie de tine.

— Desigur. Nu îți face griji, Annabel. O să mă ocup de asta. O să mă ocup de tot.

Nu, își zise ea, închizând telefonul. *Tu nu o vei face. Dar eu da.*

Se duse în baie. Se stropi cu apă pe față, iar rimelul începu să îi curgă pe obraji. Își strânse părul. Spectacolul era pe cale să înceapă și ea era pregătită.

Înainte să sosească Julian, Annabel dădu un ultim telefon.

— *Office de la Police,* răspunse o voce feminină. Agent Du Pres.

— Cu agentul Bloch, vă rog, ceru Annabel.

Coborî privirea spre cartea de vizită din mâna ei, verificând încă o dată numărul format. Era corect.

— Îmi pare rău, răspunse femeia. Agentul Bloch nu mai lucrează la Fedpol. Pot să vă ajut?

— Atunci, cu agentul Vogel.

— Doamnă, nu există niciun agent Vogel.

— Vă mulțumesc, spuse Annabel cât putu de repede. Cred că am greșit.

— Pot să aj…

Annabel închise telefonul înainte ca femeia să își termine întrebarea.

MARINA

Unde ești? Suntem gata să intrăm în tipar. Asta e povestea ta. Hai să-i dăm drumul!

Marina era pe trotuarul din fața apartamentului lui Owen când citi mesajul. Nu-i plăcea deloc ce urma să facă. Nici lui Owen nu avea să-i placă.

Sunt în fața apartamentului tău, scrise ea. *Sun acum la interfon.*

Fața lui Owen se lumină când îi deschise ușa. În mână avea un tirbușon.

— Ai ajuns la fix, spuse el, zorind-o să intre. Mă pregăteam să deschid ceva foarte special.

— Nu e puțin cam devreme să sărbătorim?

— Cum obișnuia tata să spună, e ora cinci undeva în lume.

— Adică, nu e prematur? Chiar publicăm povestea *acum*?

— Am vorbit cu Christophe acum o oră. Totul va fi gata până mâine la miezul nopții, ora New York-ului. Articolele vor fi publicate simultan. În următoarea dimineață, va fi articolul de pe prima pagină a fiecărei surse majore de pe glob.

— Asta-i bine, spuse Marina cu un zâmbet forțat.

— Entuziasmul tău e molipsitor.

— Îmi pare rău. Chiar e uimitor. Sincer. Mă bucur pentru tine.

— Pentru mine? Cum rămâne cu noi? întrebă Owen, arătându-i o sticlă de Château Margaux. Asta ți se pare familiar?

Marina studie eticheta. Făcu ochii mari când își aminti.

— Duncan ți-a trimis asta, nu-i așa?

Owen dădu din cap că da.

— Drept mulțumire pentru ajutorul pe care i l-am dat la investigația cu familia Darling.

— Și ai păstrat-o atâția ani?

— Mi-a spus să o beau cu cineva special.

Privirea Marinei o întâlni pe a lui. Simți un fior de dorință. Ochii lui își schimbau culoarea în funcție de stare, iar astăzi erau de un verde-auriu. El se apropie și, o clipă, Marina crezu că Owen o va săruta.

Ar trebui să mă retrag, se gândi ea. Dar rămase transfigurată, cu ochii închiși.

Îi deschise brusc când simți tirbușonul în mână.

— Fă tu onorurile! o îndemnă Owen.

— Unde e Yael? întrebă Marina precipitată.

Brusc, devenise foarte agitată. Își scoase haina și se uită prin apartament.

— Doarme.

Marina întoarse capul spre dormitor.

— În apartamentul ei, precizează Owen.

— Voi doi sunteți…

— Nu, răspunse Owen. Am fost. Preț de o secundă. Aproximativ acum trei ani. Dar acum suntem doar prieteni.

— Chiar e posibilă chestia asta? Să rămâi prieten cu un fost?

Owen chicoti.

— Nu crezi că bărbații și femeile pot fi prieteni?

— Nu cred că bărbații și femeile care au dormit în același pat pot fi prieteni.

— Atunci, cred că nici noi nu ar trebui să dormim în același pat.

Ochii lui Owen sclipiră, dar în vocea lui era o doză de seriozitate.

— Cred că nu.

Owen o mai privi o secundă înainte să se întoarcă. Îi făcu semn să îi dea sticla. Înfipse tirbușonul și îl învârti, scoțând dopul dintr-o singură mișcare.

— Bun. Pentru că am o propunere pentru tine.

— Sunt deja logodită, replică Marina cu un râs nervos. Îți amintești?

— Vreau să vii să lucrezi cu mine.

— La *Deliverable*?

— Da. Am nevoie de un redactor-șef. Poți continua să și scrii. Îți alegi singură proiectele. Cu toate că ți-aș sugera să începi cu Morty Reiss. Ai de unde să alegi, judecând după materialele pe care le-am văzut până acum.

— Uau! exclamă Marina, așezându-se. E o ofertă foarte generoasă.

— Vei fi secundul meu. Chiar sub mine, în caseta redacțională.

— Mulțumesc, Owen. Sunt flatată, sincer.

— Dar… va trebui să spui nu.

Marina nu se putu uita la el. Percepea dezamăgirea din glasul lui. Brusc, simți un nod în gât.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

Owen dădu din cap că înțelege. Rămaseră tăcuți o clipă. Apoi el luă sticla de Château Margaux și turnă în cele două pahare pe care le așezase pe masa din sufragerie.

— Ei bine, conchise el, dacă te răzgândești, ușa mea îți este întotdeauna deschisă.

— Mulțumesc! Foarte amabil din partea ta!

— Să ținem un toast, oricum. Pentru povestea asta! Pentru noi doi și pentru Duncan!

Marina ridică paharul și îl înclină spre Owen. Își simțea inima bătând cu putere în piept. Trecuse prin destule despărțiri – unele chiar oribile. Cea de acum era cea mai rea.

— Referitor la poveste, spuse ea, punându-și paharul înapoi pe masă.

— Ce e?

— Vreau să o semnez cu numele tău.

Owen părea cu adevărat perplex.

— De ce? E povestea ta. Tu i-ai dat de capăt. Va fi o rampă de lansare pentru cariera ta, Marina.

— Știu. Dar ți-o pasez ție. Bine?

— Are legătură cu familia Ellis?

Marina se încruntă.

— E decizia mea. Nu îmi mai permit să mă pun în pericol. Nu îmi place să fiu urmărită. A fost de-a

dreptul înfricoșător. Și presa le acordă deja destulă atenție lui Grant și familiei lui. Nu vreau să mai ațâț focul.

— Cum să îl ațâți? Făcându-ți treaba?

Marina îi aruncă o privire scurtă.

— Nu îngreuna situația.

— Sunt confuz. Grant e cel care vrea să renunți?

— Grant mă susține oricum. Dar voi avea obligații de acum, Owen. Va trebui să călătoresc cu el. Voi urma traseul campaniei. Cariera mea a luat sfârșit, indiferent că public articolul ăsta sau nu. Așa că de ce să nu îți cedez ție meritele?

— Pentru că noi nu facem asta! răspunse Owen, lovind cu pumnul în masă.

Marina tresări, speriată.

— Nu trebuie să țipi la mine.

— Îmi pare rău, spuse el, coborând vocea. Dar întreaga noastră slujbă e despre adevăr. Cel puțin, așa o văd eu. Credeam că și tu o vezi așa.

— Așa o văd. Bineînțeles că așa o văd, doar că… vreau să îl protejez pe Grant. Îmi voi face o grămadă de dușmani dacă voi publica articolul ăsta. Unii dintre ei ar putea fi prieteni de familie, asociați în afaceri. Alții ar putea fi lideri mondiali. Nu le pot face asta lui Grant și tatălui său. Ar fi devastator pentru carierele lor. Și de ce? Ca să am eu un articol?

— Nu e vorba despre nenorocitul de articol. E vorba despre a te mândri cu munca pe care ai făcut-o. Oamenii ăștia sunt infractori, Marina. Și pe tine te interesează ca soțul tău să mențină o relație bună cu ei?

— Pur și simplu nu pot fi asociată cu investigația asta.

— Ei bine, atunci cred că pot să îți spun.

Owen o privea urât, cu brațele încrucișate la piept, gata pentru o confruntare.

— Ce să îmi spui?

— Yael a mai găsit o poveste acum două zile. I-am spus să o elimine din respect pentru tine, dar,

din moment ce nu mai faci parte din echipă, cred că putem să-i dăm drumul.

— Ce este?

— Socrul tău nu a fost tocmai sincer în declarațiile sale fiscale. Se pare că papa Ellis are treizeci de milioane ascunse la Swiss United. Nu pe numele lui, desigur. Pe numele unei companii-paravan, Offshore Properties.

— Nu, clătină Marina din cap. Nu se poate! Nu are cum! James e un om cinstit. Și are destui bani, nu are nevoie de mai mult. Nu cred că ar fenta impozitele.

— Ei bine, nu e vorba doar de câteva economii fiscale. E vorba despre ascunderea unor bani câștigați din tranzacții ilegale.

— Ce tranzacții ilegale?

— James Ellis a făcut afaceri uriașe cu vechiul nostru prieten Assad.

— E absurd! răspunse Marina cu glas ascuțit. Ce afaceri ar putea avea James cu Assad?

— În 2007, Ellis a început să cumpere hoteluri de lux din Europa. Voia să pună bazele unei mărci proprii, ca Starwood sau Hilton, și s-a îndatorat până-n pânzele albe ca să o facă. Dar a venit criza financiară. Ellis se confrunta cu falimentul. În ultimul moment, a apărut un înger misterios care, printr-o serie de tranzacții cu firme-paravan, a cumpărat hotelurile de la el peste noapte. Ellis a pierdut sute de milioane, dar nu totul. De fapt, când nebunia s-a terminat, era încă în Top Forbes 400. A avut noroc să scape chiar ieftin.

— Cineva ar fi observat. Nu are cum să…

— O, oamenii au observat. Un timp, a fost agitație la *Wall Street Journal,* se credea că Ellis a fost salvat de o importantă familie din Orientul Mijlociu. Dar nimeni nu știa cu siguranță care familie. Ce au putut dovedi a fost că o firmă-paravan numită Zara a cumpărat hotelurile lui Ellis. Se pare că persoana din spatele Zara Corp e nimeni altul decât Bashar al-Assad. Și cum Assad

este pe lista de sancțiuni, Ellis se va confrunta cu probleme mari atunci când povestea va ieși la suprafață. Își va regândi cu siguranță drumul spre Casa Albă.

— Nu te cred!

— De ce aș inventa asta? Știi că o pot dovedi. Nu ți-aș vorbi despre asta dacă nu aș putea să o fac.

Marina tresări. Știa că Owen spune adevărul. Nu avea niciun motiv să mintă. Și avea acces la toate fișierele clienților de la Swiss United. Pur și simplu nu-i venea să creadă că James a reușit să țină acest secret atât de mult timp. Chiar își închipuia că ar putea continua să candideze pentru funcția de președinte? Lumea era cu ochii pe el acum. Părea un risc nebunesc. Marina se lăsă în scaun.

— Au angajat oameni care să îl verifice, spuse ea încet. De ce l-ar lăsa să candideze pentru președinție, dacă el își ascunde banii murdari în conturi offshore?

— Probabil că nu s-au gândit. Asta e șmecheria cu conturile offshore. Nimeni nu le poate găsi. Dacă nu ai o sursă din interior dornică să divulge totul.

— Dumnezeule mare! rosti ea, închizând ochii. Din tot ce ai, asta e cea mai tare poveste.

— Cu siguranță e una dintre ele.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că încercam să te protejez, se răsti Owen. Vorbim despre familia ta.

— Dar acum, pentru că mă retrag din investigație, poți să îmi distrugi familia fără grijă.

— Mai lasă-mă naibii, Marina! Nu eu am creat situația asta. James Ellis a făcut-o.

— Ar fi trebuit să îmi spui.

— Poate, oftă Owen. Îmi făceam griji că…

— Îți făceai griji că ce? Că o să îmi distrugi viața?

— Mă temeam că o să crezi că vreau să îți distrug logodna.

— De ce ai fi făcut-o?

Owen căscă ochii, surprins.

— Pe bune?

— Da, pe bune. De ce…

— Fiindcă am sentimente pentru tine! Chiar nu știi?

Marina deschise gura.

— Îmi pare rău, zise ea într-un târziu. Nu știu ce să spun. Nu mă așteptam la asta.

— Că am sentimente față de tine? Sau că logodnicul tău e un infractor care face evaziune fiscală?

— Viitorul meu socru, nu logodnic. Și nu, nu mă așteptam la niciuna.

— Nu ești tocmai jurnalist de investigații, nu? replică Owen.

Din nou se holbară unul la altul o secundă. Apoi izbucniră amândoi în râs, înlăturând tensiunea.

— Atunci, cred că ai noroc că renunț, comentă Marina, privind în altă parte.

Inima îi bătea cu putere. Sentimentele lui Owen pentru ea nu erau o surpriză, își dădu ea seama. Cu toate că nu ar fi recunoscut niciodată, existase mereu o scânteie reprimată între ei. Însă o surprindea faptul că el mărturisise. Vulnerabilitatea lui o dezarmase. În acel moment, Owen părea mai dulce și mai matur decât și l-ar fi putut ea imagina vreodată.

— Chiar facem asta? întrebă el ușor. Chiar te retragi din povestea asta?

— Da. Îmi pare rău, dar sunt hotărâtă. Poți să o semnezi cu numele tău, desigur. E și povestea ta.

— Și cum rămâne cu Ellis și cu legăturile lui cu Assad? Cum rămâne cu partea aia a poveștii?

Marina se încordă.

— E o alegere pe care tu va trebui să o faci.

— Mai devreme sau mai târziu povestea va ieși la suprafață. Așa se întâmplă mereu.

— Poate, spuse Marina, întâlnindu-i privirea.

Se ridică și își încheie haina.

— Dar nu trebuie să vină din partea unui prieten.

— E un tip rău, Marina! Meriți mai mult.

Ea clătină din cap.

— Greșești. Grant e cel mai bun tip pe care l-am cunoscut vreodată. Poate că tatăl lui a făcut greșeli. Poate. Dar Grant nu merită să piardă totul din cauza lor. Dacă încerci să îl tragi în jos, să știi că eu voi sta lângă el, ținându-l de mână.

Marina ieși. Owen o strigă, dar ea îl ignoră, lăsând ușa să se trântească în urma ei.

— Nu vrei să știi cine te-a urmărit în ultimele zile? Nu o să-ți placă, strigă Owen, dar ea nu-l mai auzi.

ANNABEL

Jonas Klauser. Era acolo, stând lângă tocul ușii lui Annabel. Arăta impecabil, chiar și îmbrăcat lejer, cu blugi și un pulover de cașmir purpuriu, încheiat la gât. Părul lui argintiu era pieptănat perfect și imun la vântul care bătea prin ferestrele lui Annabel de dimineață. Cu toate că ningea, Jonas purta doar o jachetă de piele. Fără pălărie, fular sau mănuși. Avea mocasini, nu bocanci de iarnă. Jonas se îmbrăca mereu așa, ca și cum nu trebuia să se sinchisească de vreme. Într-adevăr, cu flota sa de mașini și avioane private care să îl transporte dintr-un loc în altul, picioarele lui Jonas abia dacă întâlneau asfaltul, asta doar dacă el dorea. Annabel credea că o face intenționat. Totul în legătură cu Jonas era intenționat. Voia să știi că e deasupra ta. Pentru Dumnezeu, era mai presus de vreme!

— Jonas! exclamă ea, neputându-și ascunde surprinderea.

Nu putu evita să fie trasă într-o îmbrățișare.

— Nu mă așteptam să fii tu.

— Julian e pe drum, răspunse Jonas, după ce Annabel scăpă din strânsoarea lui. M-a sunat în legătură cu spargerea. Eram îngrijorat pentru tine. Nu mi-a plăcut gândul că ești singură aici.

— Cum ai ajuns atât de repede?

— Eram în zonă. Ești palidă. Ar trebui să stai jos. Vrei să îți aduc ceva de băut? Niște apă, poate?

Jonas trecu pe lângă ea, fără să aștepte să fie invitat să intre. Ea îl urmă înăuntru. Răscolea camera de zi, ridicând rămășițele de parcă ar fi fost apartamentul lui, nu al ei. *Este apartamentul lui*, se gândi Annabel, stomacul strângându-i-se incontrolabil. *Aparține Swiss United.*

— Dumnezeule! exclamă Jonas, aplecându-se să aranjeze un teanc de cărți de pe măsuța de cafea. Ce s-a întâmplat aici? Locul e o ruină.

— Nu știu. Tocmai m-am întors de la Londra și l-am găsit așa.

— Nu trebuia să mergi singură în Londra, Annabel! Puteam trimite pe cineva pentru tine. Trebuie să-ți fi fost foarte greu.

— Am vrut să o fac. Am stat la un prieten. M-am întâlnit cu Fares Amir. A fost foarte primitor. Mă bucur că m-am adus. Aveam nevoie de o încheiere.

— Mă bucur să aud asta. Și Fares are inima zdrobită.

— Da, așa părea.

— Ai anunțat autoritățile?

— Da, răspunse Annabel, cu toate că nu o făcuse.

Se întreba dacă Julian se deranjase să o facă sau dacă îl sunase direct pe Jonas.

— Ar trebui să ajungă în curând.

Jonas încuviință din cap.

— Foarte bine. E groaznic. Îmi pare atât de rău.

— E în regulă. Nu e vina ta.

Privirea i se întâlni cu a lui, dar Jonas nu ezită să se uite la ea. Dacă simțea vreun fel de vină, se descurca excelent să o mascheze. Mai mult decât orice, chiar părea trist. Îngrijorat. Cu adevărat. *Optică,* își reaminti Annabel cu asprime. *Totul e optică.*

— Au luat ceva?

Annabel clătină din cap.

— E foarte ciudat. Nu pare să lipsească nimic. Bijuteriile mele sunt acolo. Câteva tablouri au fost distruse, dar nu lipsește niciunul. Aveam și un plic cu bani în dulap și l-au lăsat și pe ăla. Parcă ar fi căutat ceva anume.

— Dar biroul lui Matthew?

— A fost și el răvășit. Nu am intrat niciodată acolo, deci nu pot să îmi dau seama dacă au luat ceva.

— Computerul, poate? Sau fișiere?

— Chiar nu știu. Computerul lui nu ar trebui să fie la birou?

— Mă refer la laptop. Cel pe care îl folosea pentru călătorii.

Annabel ridică din umeri.

— O, nu știu, spuse ea cât de firesc posibil. Am bănuit că era cu el. În avion, vreau să spun.

Jonas dădu din cap, apoi se întoarse cu spatele. Annabel avu impresia că l-a văzut cum își reprimă lacrimile.

— Poți să mă ajuți să închid geamurile? îl întrebă ea. E atât de frig aici!

— Desigur.

Se apucară de treabă în liniște. Jonas își suflecă mânecile și închise ferestrele până ce zgomotul străzii deveni înăbușit, iar curentul din apartament se opri. Annabel strânse hârtiile împrăștiate pe masa de cafea și pe covor. Puse pernele tăiate și golite de fulgi înapoi la locul lor pe canapea. Așeză cărțile pe rafturi. Când terminară cu livingul, se mutară în camera pe care o foloseau să ia masa. Erau mai puține ferestre și mai puțină mizerie. Bucătăria era încăperea care necesita cea mai multă muncă. Dulapurile fuseseră golite. Borcanele pline cu zahăr, cafea sau făină fuseseră aruncate pe podea. Jonas întrebă unde e spălătoria și Annabel arătă spre o ușă din bucătărie. Se întoarse cu un aspirator într-o mână și cu o mătură și un făraș în cealaltă. Annabel îl privi cum muncește. Când termină, se ocupă de blaturi, ștergându-le și lustruindu-le cu o precizie extraordinară.

Apoi urmă biroul. Annabel încerca să nu se holbeze, în timp ce Jonas își croia drum prin biroul lui Matthew, împingând sertarele, așezând lampa, îndreptând scaunul. Se mișca rapid și eficient. Dacă într-adevăr căuta ceva – resturi de informații, hârtii aruncate, USB-uri –, nu o arăta. Aproape că se simțea vinovată când el se lăsă în genunchi și

începu să arunce hârtia mărunțită și ambalajele vechi în coșul de gunoi.

— Nu trebuie să faci asta, zise Annabel.

— Prostii! Dacă muncim împreună, terminăm cât ai clipi. Nu că aș vrea să rămâi aici în seara asta. Dar măcar putem aranja locul un pic.

— Crezi că ar trebui să așteptăm? La poliție mă refer. Nu distrugem indicii de la locul faptei?

Jonas ridică din umeri.

— Din moment ce nu lipsește nimic, nu știu dacă se poate face ceva.

— Ai dreptate. Nu cred că mai are rost să vină, dacă stau să mă gândesc bine. Îți mulțumesc că mă ajuți să pun totul în ordine. Cred că îmi voi strânge lucrurile și voi pleca.

— Mi-ar plăcea să vii să stai cu noi în Cologny, Annabel. Așa, am să știu că ești în siguranță.

— E foarte amabil din partea ta. S-ar putea să fac asta, însă doar pentru o seară, dacă nu te superi.

— Poți sta cât de mult dorești.

Annabel îi zâmbi.

— Nu am să stau mult. E timpul să mă întorc la New York. A fost destul de greu pentru mine să stau aici, în Geneva.

— Înțeleg. Am să fac aranjamentele de care ai nevoie.

La sfârșit, intrară în dormitor. Era ceva dezarmant de intim, se gândea Annabel, în aranjarea patului altcuiva. Jonas o făcu cu mare grijă. Trase cuvertura în sus și netezi cutele cu mâna. Scutură pernele. În câteva minute, dezordinea dispăruse.

— Te pricepi la asta, comentă Annabel și, neputându-se abține, îi zâmbi. Îți faci singur patul și acasă?

Jonas râse.

— Au trecut mulți ani. Poți scoate omul din școala militară, dar nu poți scoate școala militară din om.

— Nu știam că ai făcut școala militară.

— Da. La unsprezece ani. Părinții mei au murit, așa că am fost trimis de acasă. O experiență care m-a format, cu siguranță.

— Și părinții mei au murit tot atunci. Când aveam unsprezece ani.

— Cine a avut grijă de tine?

— Mătușa mea. M-a trimis și la internat. Dar nu la unsprezece ani. E oribil de devreme.

Jonas ridică din umeri.

— Am crescut rapid în anul ăla.

— Și ai învățat să aranjezi impecabil un pat.

— Într-adevăr. Elsa e o femeie norocoasă, spuse Jonas chicotind, apoi se așeză pe podea și se rezemă de pat. Tu și cu mine avem multe în comun, Annabel.

— Avem?

— Da, eu așa cred. Motivul pentru care am venit la Geneva, de exemplu.

Annabel ridică din sprâncene.

— De ce ai venit aici? îl întrebă.

Îi era greu să și-l imagineze pe Jonas trăind oriunde altundeva decât aici. Desigur, trebuia să fi venit de undeva. Nu fusese regele băncilor offshore dintotdeauna.

— Am venit aici să o iau de la capăt. După ce am pierdut-o pe Charlotte, prima mea soție.

— O, îmi pare rău, zise Annabel, luând loc pe podea, lângă Jonas fără să se gândească prea mult.

— Matthew nu ți-a pomenit niciodată de ea?

— Nu. N-am avut nici cea mai vagă idee.

— I-am vorbit lui Matthew despre Charlotte o singură dată. Când i-am oferit locul ăsta de muncă. Nu vorbesc mult despre ea. Îmi este încă greu să îi pronunț numele, chiar și după atâția ani.

— Sunt sigură.

Annabel simțea cum inima i se ridică în gât. Va mai putea vorbi despre Matthew vreodată, se întrebă ea, fără să se simtă așa de devastată ca acum?

— Era iubita mea din facultate. Ea mergea la Radcliffe și eu eram la Harvard. Ne-am întâlnit la meciul Harvard-Yale, când eram în anul II. În ziua în care am absolvit, am cerut-o de soție în curtea Harvardului. Ne-am căsătorit în luna august, la casa părinților ei din Maine. Ne-am stabilit în Boston. Charlotte a crescut în Milton și se simțea bine acolo, iar un profesor de-ai mei mi-a făcut rost de o slujbă în sectorul privat. Am locuit într-o căsuță din Beacon Hill. Nu avea aer condiționat și era cald ca naiba vara, dar eram foarte fericiți acolo. Eu îmi doream o curte, dar Charlotte nu voia să facă naveta. Îi plăcea să mă știe acasă la cină. Căsuța avea niște ghivece mici și albastre la fereastră pe care, primăvara, Charlotte le umplea cu flori. Le numea grădinile noastre. Cred că a fost cel mai fericit moment din viața mea.

Annabel încuviință. Era interesată să afle mai multe.

— Pe atunci, călătoream mult în interes de serviciu. Îmi construiam afacerea. Mă întâlneam cu clienți. Îmi măream registrul. Părinții lui Charlotte nu m-au plăcut niciodată. Nu credeau că sunt destul de bun pentru ea. Tatăl ei provenea dintr-o familie veche din New England, un adevărat Bronson Brahmin. Credea că sunt un nimeni și, cu toate că avea dreptate – chiar eram un nimeni –, îmi doream atât de mult să îi dovedesc că greșește. Am abordat problema în singurul mod pe care îl știu: făcând bani. Credeam că, dacă ajung destul de bogat, vor trebui să mă accepte. Deci ăsta a fost scopul meu. Voiam să acaparez banca. Mai puțin de atât ar fi însemnat un eșec în ochii mei.

În primul an, m-am descurcat binișor. Charlotte suporta totul uimitor de ușor. Nu se plângea niciodată. Chiar și atunci când a rămas însărcinată, mereu era zâmbitoare. Niciodată nu spunea vreun cuvânt despre cinele pe care le ratam sau despre vacanțele care nu aveau loc. Dacă a clacat psihic –

și știu că s-a întâmplat, când a fost însărcinată –, nu mi-a mărturisit niciodată. Nu voia ca eu să îmi fac griji pentru ea. A acceptat totul cu foarte multă grație.

Annabel simțea cum ochii i se umplu de lacrimi. Cunoștea trauma unei sarcini pierdute. Trecuse atât de mult de când nu se mai gândise la propriile probleme. Încercase să îngroape acea pierdere în cele mai întunecate cotloane ale minții sale. Din când în când, ieșea la suprafață, mai dureroasă ca niciodată. Acum era unul din acele momente.

— Mă aflam în Chicago când a murit. Charlotte intra în cel de-al treilea trimestru de sarcină. Avea scurte leșinuri și medicul îi recomandase odihnă la pat. Trebuia să fie ultima mea călătorie peste noapte. După aceea, îi promisesem că vin acasă în fiecare seară. Chiar dacă asta însemna să plec în zorii zilei și să mă întorc în aceeași zi, aș fi făcut-o. Voiam să dorm lângă ea. Știam că nu își ascultă doctorii. Obișnuia să mă sune după ce ieșea la cumpărături. Nu era genul care să stea liniștită. Nu era în natura ei. Sincer, a fost unul dintre lucrurile pe care le-am iubit cel mai mult la ea. Mama ei m-a sunat când plecam către aeroport. Nu am să uit niciodată. Îmi amintesc totul referitor la acea zi: ce purtam, unde stăteam, cum era vremea. Era după-amiază, dar cerul din fața ferestrei hotelului era întunecat. Îmi făceam griji că voi rata zborul către casă. În final, am zburat înapoi, dar nu mai conta. Charlotte era deja moartă. A sângerat până a murit. O ruptură de placentă, știi ce e asta? Placenta se separă de uter. Complet, în cazul lui Charlotte. Copilul nu a supraviețuit. Amândoi erau morți până să ajung eu.

— O, Jonas! șopti Annabel. Nici nu îmi pot imagina cât ai suferit.

Jonas o bătu pe genunchi.

— De fapt, cred că poți. Fiecare pierdere e diferită, desigur, dar durerea, mi-am dat seama, e

universală. Noi doi vorbim aceeași limbă. O vom vorbi mereu.

Annabel dădu aprobator din cap. Își simțea obrajii fierbinți de lacrimi.

— După asta, am vrut să mă îndepărtez cât mai mult de Boston. Nu suportam să mă întorc la căsuța noastră mică, cu ghivece în geamuri. L-am sunat pe un client de-ai mei care locuia în Geneva și l-am implorat să îmi facă rost de o slujbă. Am început la Swiss United ca asistent, practic. Mă plăteau jumătate din cât câștigam în State și mă munceau de două ori mai mult. Dar nu îmi păsa. Eram mulțumit că am scăpat. Asta speram să îi ofer și eu lui Matthew. După ce tatăl lui a murit, după pierderea pe care ați suferit-o amândoi, știam că are nevoie de un nou început. Amândoi aveați nevoie. Așa că l-am adus în Geneva.

— E vina mea că am venit aici. Eu l-am presat pe Matthew să accepte slujba. Eu aveam nevoie de un nou început mai mult decât avea el nevoie. L-am implorat să accepte.

— Nu te poți învinovăți.

— Știu. Dar mă învinovățesc. Tu nu faci asta?

— Ba da. Mă simt vinovat în fiecare zi. E crucea pe care trebuie să o purtăm, Annabel. Pentru că am pierdut oameni pe care îi iubeam. Pentru că nu am putut să îi salvăm.

Jonas îi zâmbi. Un moment, se priviră unul pe altul, ochii lui albaștri întâlnindu-i pe ai ei.

— Și totuși, găsești puterea de a continua? întrebă ea. Să te trezești în fiecare zi, chiar și atunci când ești tras în jos de conștiința ta?

— Da, găsesc. Și tu vei găsi. Nu puteau fi ajutați. Asta trebuie să ne amintim. Unele lucruri, oricât ar fi de tragic, nu pot fi salvate.

Se auzi soneria. Annabel tresări.

— Scuză-mă, murmură ea cu o voce răgușită. Cred că cineva…

— A, foarte bine. Au venit polițiștii. O să rezolvăm totul acum.

Dar desigur că nu polițiștii veniseră. Fiindcă nu îi chemase nimeni. Era Julian White. Iar Annabel era acum singură cu amândoi în apartament.

MARINA

Când ajunse pe 5 East, 65th Street, Marina rămăsese fără aer. În timp ce urca în fugă treptele de piatră ale casei lui James Ellis, inima îi bătea cu putere. Vântul din Central Park îi biciuia obrajii, urechile și gleznele. Nu se aștepta să întârzie atât de mult sau să îi fie atât de frig și să fie atât de subțire îmbrăcată. O parte din ea – partea lașă – se gândea să meargă acasă, dar se forță să apese pe sonerie. Avea treabă cu James Ellis. O treabă importantă.

Un minut, nu îi răspunse nimeni. Marina se simți oarecum ușurată. Dădu să plece, dar se întoarse când auzi sunetul familiar de labe de câine pe podeaua de marmură. Încuietorile se răsuciră. James Ellis, flancat de cei doi pointeri, stătea în ușa de la intrare. Era îmbrăcat lejer, în pantaloni de bumbac și o cămașă în carouri, cu mânecile suflecate. Purta papucii căptușiți dăruiți de Marina anul trecut, de Crăciun. Când îi văzu, inima i se înmuie. Voia să se întoarcă și să fugă. Dar nu mai avea de ales. Nu mai avea cum să se întoarcă. Owen urma să trimită povestea către presă în următoarele douăzeci și patru de ore. Zâmbi forțat.

— Bună, James! spuse ea. Îmi pare rău că am venit fără să anunț.

— Ești mereu binevenită aici. Te rog, intră!

Marina îl urmă înăuntru. Era beznă la primul etaj. Un teanc de bagaje verzi stăteau lângă ușa bucătăriei. Venea sau pleca – nu era sigură. Călătorea constant acum, că era oficial în cursă. Era norocoasă că l-a prins.

Traversară coridorul spre bibliotecă. Un foc modest trosnea în șemineu. Un teanc de hârtii era așezat cu fața în jos pe un scăunel, lângă un pahar cu scotch.

— Îmi pare rău că e atât de întunecat aici, spuse James, aprinzând luminile. Tocmai ce m-am întors

din Washington acum câteva ore. Betsy e în Long Island. Ai auzit despre scurgere?

— Scurgere?

— Da, în beci. În Southampton. Ți-a spus Grant?

— O, nu. Nu mi-a spus. E grav?

— Nu știm încă. S-a întâmplat în timpul gerului de săptămâna trecută. O țeavă a pocnit și totul a fost inundat, se pare. E atât de multă muncă la casele astea vechi, nici nu pot să îți explic. Aș fi fost mulțumit cu una nouă, construită de mine, dar știi cum e Betsy. Crede că toate casele tip Hampton sunt lipsite de farmec. Oricum, ea se ocupă de asta. Deci sunt singur în seara asta. Doar eu și câinii. Dar acum te am pe tine. Ce norocos sunt! Îți aduc ceva de băut?

— Nu-i nevoie.

— Haide! Deja mi-am turnat un scotch. Ce zici de un pahar de vin? Îi ții companie unui om bătrân. Roșu sau alb?

— Roșu, te rog. Mulțumesc.

James încuviință din cap și se îndreptă spre barul din colțul camerei.

— Vine și Grant? întrebă el.

Scoase două sticle de vin roșu, examinându-le pe ambele și hotărându-se asupra uneia dintre ele. O deschise și umplu un pahar.

— Nu. Sunt doar eu.

— Ei bine, asta e o surpriză frumoasă. Noroc!

— Noroc!

Marina luă o înghițitură mică. Era un vin roșu excelent, fin, bogat, cu siguranță scump. Se simțea vinovată că îl irosea pe ea, într-o seară ca asta.

— Și bănuiesc că nu e doar o vizită prietenească, spuse James, întinzându-se în fotoliul său.

Marina zâmbi.

— Ai dreptate. Nu este.

— Cu ce te pot ajuta?

— Răspunde-mi sincer.

— Desigur.

— Câți bani ai ascunși în conturi offshore?

James ridică o sprânceană. Părea amuzat.

— E vorba de bani?

— Nu mereu e vorba de bani?

— Nu credeam că *și în cazul tău.* De fapt, mă bazam pe asta.

— Nu am de gând să te storc de bani, dacă la asta te gândești.

— Nu știu la ce să mă gândesc.

— Se scrie un articol despre tine. Nu de mine, dar de cineva pe care îl cunosc. Despre legăturile tale cu Bashar al-Assad.

— Aia e o poveste veche.

— Da. Dar de data asta există documente.

— Nu e posibil. Nu am nicio legătură cu domnul Al-Assad, cum am și spus în trecut. Am de gând să îmi fac publice rapoartele fiscale ca să o dovedesc.

Marina dădu din cap dezaprobator.

— Asta nu va dovedi nimic. Toate afacerile tale cu el au avut loc prin intermediul unor companii paravan. Cu banii în conturile băncii Swiss United. Nu sunt genul de conturi care apar în rapoartele fiscale.

— Sună ca premisa unui roman pe cinste.

— Doar că e vorba de fapte, nu de ficțiune. Și știm asta amândoi.

Fața lui James se întunecă. Marina îl mai văzuse și înainte pierzându-și controlul, dar niciodată cu ea. Se pregăti, degetele încleștându-i-se pe cotierele scaunului.

— Atunci, să trecem la subiect, rosti el glacial. De cât timp lucrați împreună? Dinainte sau de după ce l-ai cunoscut pe fiul meu?

Marina se încruntă, confuză.

— De cât timp lucrez cu cine?

— Cu Duncan Sander. Crezi că nu știam că scrie un articol despre Swiss United? Dacă așa îți închipuiai, nu ești chiar un jurnalist de investigații.

— Știi, ești a doua persoană care îmi spune asta pe ziua de azi, replică Marina zâmbind și încercând să își păstreze calmul.

— Toată lumea de la Swiss United știa de asta. M-au avertizat în legătură cu el. Mi-au spus să stau departe. Apoi Grant apare cu tine la braț. Ca să fiu sincer, eram sigur că ești plantată. Era un plan interesant. Ce mod mai bun pentru Sander să afle informații despre mine, decât să își trimită drăguța lui asistentă să și-o tragă cu fiul meu?

Marina rămase cu gura căscată.

— Asta crezi tu? Că tot timpul ăsta am fost cu Grant ca să îți spionez familia?

— Ascultă, ești o actriță desăvârșită. M-ai prostit o vreme. I-am spus lui Grant că am dubii cu privire la tine. Dar el mi-a mărturisit că e îndrăgostit nebunește și chiar păreai să ții la el. La noi toți. Așadar, m-am convins că totul a fost doar o coincidență nefericită.

Câteva momente, Marina se holbă la James în liniște deplină.

— Dumnezeule! șopti ea într-un final. Tu l-ai ucis pe Duncan!

James o privea indignat.

— Desigur că nu. Eram la o conferință de imobiliare la Universitatea din New York atunci. Poți verifica. Sunt o groază de martori oculari. Oricum, omul a avut o grămadă de dușmani. Nu eram singura persoană a cărei viață Duncan Sander încerca să o distrugă.

— Dar tu ai aranjat să fie ucis!

Marina nici nu mai avea nevoie de răspuns. Simțea cum furia pune stăpânire pe ea.

— Și nici măcar nu îți pasă.

Când rosti cuvintele astea, își aminti ce îi spusese Grant la Paris. *Concentrează-te asupra familiei! Restul înseamnă doar pagube colaterale.*

Brusc, capul începu să îi vâjâie. Aerul din cameră părea deodată fierbinte. Își șterse fruntea cu mâneca.

— Nu arăți bine, Marina. Ești în regulă?

James se apropie de ea. Din reflex, Marina îi aruncă vinul în față.

— Ce ai făcut?! strigă ea. De ce ai făcut-o?

— Vorbește mai încet! mârâi el. Oamenii de pază sunt pe hol.

Se repezi către ea. Ea se răsuci, acoperindu-și fața cu brațul.

Simți cum îi smulge paharul din mână și se retrage. Deschise ochii. El se îndepărta de ea, spre bar. Puse paharul în chiuvetă. Dintr-un sertar scoase un șervețel și începu să se șteargă pe față.

— Nu trebuia să îl omori! îi spuse Marina și vocea i se transformă în plâns. Era un om bun.

— Poate că a fost bun cu tine, dar Duncan Sander era departe de a fi un om bun. Era un bețiv, un mincinos și un hoț. Nu eu l-am ucis, dar nu mă deranjează să îți spun că sunt fericit că e mort.

— Nu poți să vorbești serios când spui că Duncan a fost un hoț.

— A fost un hoț. Ar fi făcut orice pentru o poveste. A încercat să îl șantajeze pe directorul Swiss United, știai asta? L-a amenințat că inventează o poveste picantă cum că Jonas ar avea o idilă cu o actriță, dacă nu îi oferea informații despre câțiva dintre clienții săi. Și-a făcut un inamic foarte puternic în ziua aia.

— Nu te investiga pe tine, să știi! strigă Marina. Nu îi păsa de tine! Încerca să dea de urma lui Morty Reiss. De asta dădea târcoale la Swiss United.

James o privi batjocoritor.

— Poate că așa a început. Dar Sander era un tip inteligent. Știa cât de valoroasă poate fi o sursă din interiorul unei bănci offshore. Morty Reiss era un pește mic în comparație cu câțiva dintre clienții Swiss United.

— Ca tine.

— Ca mine.

— Deci recunoști. Ai bani acolo.

James râse.

— Vrei să îți spun întreaga poveste? S-ar putea să nu îți placă ce auzi.

— Da, desigur că vreau. De asta am venit aici.

— Pentru că vrei adevărul.

Marina era conștientă că James o lua peste picior, dar nu îi păsa. Își dădea seama că era pe cale să cedeze, că el chiar voia să îi spună povestea. Poate că avea de gând să o omoare apoi. Sau să o șantajeze, să o mituiască pentru a păstra tăcerea. Dar, precum mulți alți infractori pe care ea îi intervievase, nu îi era rușine de ce făcuse. Ba chiar era posibil să se mândrească cu asta.

— Vreau, șopti ea. Poate nu crezi, James, și nici nu am cum să ți-o dovedesc, dar îl iubesc foarte mult pe Grant. Am venit aici în seara asta pentru că îmi fac griji pentru tine. Și voiam să te avertizez că această poveste urmează să fie scrisă. Nu de Duncan. Nu de mine. De un jurnalist de la *Wall Street Journal.*

O clipă, tăcură amândoi. James se așeză încruntat. Marina observă că el nu era sigur dacă să o creadă sau nu, dar avea de gând să o asculte.

— De ce dădea târcoale Duncan la Swiss United?

— Duncan era obsedat de Morty Reiss. Mereu a vrut să dovedească faptul că Reiss și-a înscenat moartea, că era încă în viață undeva. Așa a început să dea târcoale băncilor offshore. S-a gândit că cel mai bun mod de a-l descoperi pe Morty Reiss era să îi găsească banii. Nu mi-a spus niciodată cine îi sunt sursele. De fapt, avea buzele pecetluite în legătură cu întreaga investigație. Înregistrări fiscale, e-mailuri, tot. Chiar înainte să moară, Duncan trebuie să le fi trimis și altor jurnaliști. E o investigație uriașă acum, în care sunt implicați numeroși jurnaliști de la un număr mare de publicații. Și poveștile vor ieși la suprafață. În curând.

— Și una dintre ele e despre mine.

— Da.

— În legătură cu bunurile mele de la Swiss United.

— Da. Și în legătură cu afacerile tale cu Assad.

James oftă. Brusc, părea foarte obosit. Cu degetul mare și cu cel arătător începu să își maseze locul dintre sprâncene.

— Și ai venit până aici pentru că ai vrut să știi dacă e adevărat.

— Nu în calitate de jurnalist. În calitate de noră.

James dădu din cap, reflectând.

— Știi, am angajat o echipă ca să mă investigheze, practic. Am plătit o mică avere. Nu au găsit nimic.

— Și ai decis că poți candida în siguranță.

— Nu sunt singurul politician care are bani ascunși în offshore.

— Sunt convinsă.

— Afacerea cu Assad a avut loc cu foarte mult timp în urmă. Nu mai contează acum.

— E un dictator. Sigur că mai contează.

— E un om de afaceri. La fel ca mine. M-a scos dintr-o încurcătură. Atâta tot. Și a fost un angajament foarte profitabil pentru el. A câștigat o groază de pe urma acelor hoteluri.

— Dar din punct de vedere etic…

— Da, etic, nu e bine. Din cauza listei de sancțiuni și restul. Ceea ce oamenii nu înțeleg este că listele de sancțiuni nu au treabă cu justiția. Sunt doar o pârghie. O modalitate prin care o țară își poate exercita puterea asupra altei țări.

— Așadar crezi că listele de sancțiuni nu ar trebui să existe?

— Cred că trăim într-o economie globală. Dacă vrem ca economia să funcționeze eficient, ar trebui să putem face schimburi libere cu oricine dorim.

— Chiar dacă asta înseamnă să faci afaceri cu criminali?

James zâmbi.

— Cine decide cine e criminalul? Doar pentru că SUA nu simpatizează un lider străin și îi pune numele pe lista de sancțiuni, asta face din el un criminal?

— Assad e un caz extrem.

— Poate. Dar nu poți avea încredere în tot ce citești în ziare, Marina. Dacă ar fi să iei un ziar sirian, sunt sigur că ai găsi niște critici usturătoare la adresa președintelui nostru. Totul ține de perspectivă.

— Totul ține de raportarea la adevăr.

— Știi ce cred eu că este criminal? Dobândirea ilegală de informații financiare din interiorul unei bănci și publicarea lor.

— Grant știe despre bunurile tale de la Swiss United? Despre afacerile tale cu Assad? Știe ce i s-a întâmplat lui Duncan?

— Nu, răspunse James, aruncându-i o privire aspră. Nu-l amesteca pe Grant în asta, Marina!

Marina aprobă cu o mișcare. Oftă ușurată.

— Așa voi face.

— Dacă povestea iese la suprafață, îi va distruge cariera, să știi! Pe a mea, cu siguranță. Dar și pe a lui.

— Știu.

— Și tu îl iubești. Sau cel puțin așa susții.

— Îl iubesc foarte mult.

— Atunci, trebuie să înțelegi că voi face tot ce îmi stă în putință ca să înăbuș povestea. Am făcut-o și o voi face.

— Înțeleg.

— Și tu vei sta liniștită deoparte, în timp ce eu voi face asta.

Nu era o întrebare. Marina încuviință. Nu se simțea în stare să vorbească.

— Bine. Suntem o familie acum, Marina. Fiecare familie are secretele ei. Asta va fi al nostru, zise James, ridicându-se de pe scaun. Acum, va trebui să mă scuzi. Câinii au nevoie de

plimbare. Iar eu am un zbor mâine-dimineață devreme.

— Desigur. Pot să îmi găsesc singură drumul spre ieșire.

— Nu fi absurdă! Te va duce șoferul meu acasă. E întuneric acum. Nu vreau altă grijă pe cap.

Marina îl urmă pe James pe coridor. De pe masa din hol James luă două lese. La auzul zornăitului lor pe podeaua de marmură, cei doi câini veniră alergând. Se așezară ascultători la picioarele lui James, în timp ce el le strângea zgărzile.

— Buni băieți, murmură James, răsplătindu-l pe fiecare cu câte o gustare din buzunar.

James deschise ușa de la intrare. Cadillac-ul lui aștepta lângă bordură. Marina privi în stânga și în dreapta, cercetând strada. Făcea asta din reflex acum, mereu conștientă că e posibil să o urmărească cineva. Pe cealaltă parte a străzii, luminile licăreau din interiorul unui bistrou franțuzesc cochet. Menajera unui vecin stătea pe trotuar, udând tufele care flancau ușa casei. Altfel, strada era goală. Străzile dintre Fifth și Madison erau mereu tulburător de liniștite după apus. Marina începu să coboare scările.

Se opri la jumătate și se întoarse.

— James, zise ea, în timp ce el se pregătea să închidă ușa.

— Da?

— Bărbatul care mă urmărea. Era trimis de tine?

James îi zâmbi. După privirea lui, Marina înțelese că răspunsul este da.

— Știi, în dimineața asta, am pus-o pe Betsy să îl concedieze pe îngrijitorul din Southampton, răspunse el.

— De ce?

— Din pricina scurgerii. Lucrurile astea încep cu picătura, dar dacă nu le supraveghezi, îți pot distruge întreaga casă.

— Crezi că ar fi trebuit să privească lucrurile mai îndeaproape.

Marina tremura. Începuse o ploaie ușoară, iar ea simțea cum părul i se umezește.

— Cu o casă atât de valoroasă, ar fi trebuit să stea cu ochii pe ea ca un vultur. Pentru asta îl plăteam. Scurgerile pot fi mortale.

Marina dădu aprobator din cap. Câinii se ghemuiră lângă James, nefericiți, dar tăcuți. Deja ploua mai tare. Marina nu se mai putea preface că o ignoră.

— Mergi acasă, scumpo! Ai grijă de tine! Manuel se va asigura că ajungi în siguranță.

James trase de lese și câinii se ridicară în picioare. Marina îi privi cum coboară treptele și o iau în direcția parcului. Se întoarse și trecu sfidătoare pe lângă mașina lui James. Prefera să meargă acasă pe jos, prin ploaie.

ANNABEL

— Draga mea! zise Julian, trăgând-o pe Annabel lângă el și cuprinzând-o în brațe. Aici erai. Eram atât de îngrijorat.

— Sunt în regulă. Jonas e aici. M-a ajutat să curăț un pic locul.

— Era un dezastru, aprobă Jonas din spatele ei, cu o față gravă. Mă bucur că m-ai sunat. Annabel nu ar trebui să fie singură acum. Lucrurile scapă de sub control.

Bărbații schimbară o privire. Annabel simți cât de neliniștiți erau amândoi, lucru care o neliniștea și pe ea. Dacă ei erau responsabili de ce s-a întâmplat aici, de ce nu erau un pic mai siguri pe ei? Amenințători, chiar? În loc de asta, Julian părea realmente alarmat de starea apartamentului ei. Și Jonas, la fel, părea îngrozit. Dacă totul era o prefăcătorie, era una al naibii de bună.

— Ce scapă de sub control? întrebă ea.

— Annabel, hai să ne așezăm! răspunse Jonas. Trebuie să vorbim. Fără niciun cuvânt, se îndreptă spre camera de zi. Deși scăpaseră în mare parte de dezordine, dovezile spargerii erau peste tot: fotografii pe podea, canapele eviscerate, teancuri de hârtii pe măsuța de cafea. Aerul era încă rece. Annabel se ghemui inconfortabil pe brațul unui scaun.

O clipă, nimeni nu vorbi. Apoi Julian se uită la Jonas, care îi făcu un semn din cap. Julian își drese vocea.

— Annabel, e ceva ce ți-am ascuns, spuse el încet. Nu am vrut – hmm nu am vrut să te supărăm, mai ales după cele întâmplate. Dar acum cred că e timpul pentru sinceritate.

Annabel înțepeni.

— Sinceritate, repetă ea scurt. Da, aș aprecia asta.

— Știm că te-ai văzut cu Zoe Durand chiar înainte să pleci la Londra. A venit la tine, a stat aproximativ o oră. Ai mai avut alt contact cu ea după asta?

— De unde știi că m-am văzut cu Zoe?

— O urmărim de ceva vreme, răspunse Jonas. Credem că a furat informații despre clienți și că le-a vândut. Nu suntem siguri cui anume, așa că am pus să fie urmărită. Voiam să vedem dacă îl putem prinde pe cumpărător. Bănuim că e cineva care are ceva de împărțit cu familia Amir. Au inamici puternici. Oricum, cred că oricine ar cumpăra informații de la Zoe e responsabil pentru moartea lui Matthew.

Annabel inspiră adânc.

— De ce?

— Informațiile clienților noștri sunt incredibil de valoroase, îi explică Julian. Gândește-te la clientela noastră! Cine sunt ei, cu cine fac afaceri. Oamenii ar plăti sume imense ca să pună mâna pe astfel de informații. Din cauza asta, suntem foarte selectivi cu cei pe care îi angajăm. Zoe nu a fost o angajată tipică pentru noi. Fără o descendență bună. Provine dintr-un oraș mic din sudul Franței. Foarte puțini bani. E o fată deșteaptă și talentată la limbi străine. Vorbește cinci, cred. Și foarte ambițioasă. Dar, într-un final, probabil că tentația financiară s-a dovedit a fi prea mult pentru ea.

— Ce părere aveai despre Zoe? o întrebă Julian pe Annabel. Petreceai mult timp cu ea?

— Nu. Nu o cunoșteam, sincer. O vedeam doar în trecere.

— Matthew ți-a vorbit vreodată despre ea?

Annabel se crispă, gândindu-se la modul școlăresc în care Matthew vorbea despre Zoe.

— Nu chiar, răspunse ea.

— De ce a venit să te vadă? În seara înmormântării lui Matthew?

Annabel se uită în sus și întâlni privirea lui Jonas.

— Nu știu sigur, rosti ea, alegându-și cuvintele cu grijă. Mi-a adus o cutie de lucruri de-ale lui Matthew. Nimic deosebit. Doar lucruri personale care au ajuns pe biroul ei, chestii de genul ăsta. Cred că se simțea vinovată că nu am apucat să ne cunoaștem mai bine.

— Te-ai gândit vreodată că ar fi putut avea o aventură?

Annabel se întoarse și îl privi pe Julian.

— Da, răspunse ea cât putu de calmă. Gândul mi-a trecut prin minte. Dar l-am respins.

— De ce?

— Pentru că aveam încredere în Matthew. Credeam în relația noastră.

— Zoe este o femeie persuasivă. E posibil să îl și convins pe Matthew să o ajute. Știm că el i-a permis acces la informații ale clienților pe care bancherii, în general, nu le oferă asistenților lor.

— Asta nu înseamnă că aveau o aventură. Sau că Matthew făcea ceva nepotrivit.

Julian inspiră adânc. Băgă mâna în buzunarul de la piept al sacoului său și scoase un plic.

— Nu voiam să ți-l dau, zise el, înmânându-i plicul.

Annabel se holbă la el. Apoi rupse sigiliul cu un deget și îl deschise. Înăuntru era un teanc de fotografii. Prima era neclară și atât de întunecată, încât trebui să o ridice ca să îi distingă conținutul. Se uită rapid la celelalte, oprindu-se la ultima. Imaginea era clară. Fețele, inconfundabile. Matthew și Zoe, întinși într-un pat pe care Annabel nu îl recunoscu. Ochii lui Zoe erau închiși. Purta numai un sutien suficient de subțire, încât sfârcurile i se vedeau prin țesătură. Părul îi era întins pe pernă. Nu se sărutau și nici nu făceau dragoste. Era mai rău. Zoe își sprijinea capul pe umărul lui Matthew, cu mâna pe pieptul lui gol.

— Îmi pare rău, spuse Julian. Chiar îmi pare rău.

Annabel puse fotografiile înapoi în plic.

— De ce mi le-ai arătat?

— Pentru că încercăm să te facem să înțelegi cât de periculoasă poate fi Zoe Durand, răspunse Jonas, întinzându-se peste masă și punând mâna pe genunchiul lui Annabel. Credem că a venit la Swiss United cu intenția de a fura informații. Seducerea lui Matthew a făcut parte din planul ei.

— Și crezi că el a ajutat-o.

— Credem că e posibil să o fi făcut. Dar și-a dat seama. Urma să o toarne. Și asta l-a ucis.

— Atunci, ce vreți de la mine?

— Ajută-ne să o găsim pe Zoe!

— Nu știu unde e.

— A dispărut după ce te-a vizitat pe tine. Nu ți-a spus unde se duce?

Annabel se lăsă pe spate. Își simțea oasele cum se așază, o oboseală lichidă profundă inundându-i corpul. Închise ochii. Se bucură de tăcere, de întunericul de moment. Apoi, imaginea corpului lui Zoe pe jumătate gol alături de soțul ei îi apăru în spatele pleoapelor, ca proiecția unui film pe care mintea ei nu o putea opri. Deschise brusc ochii.

— Mi-a zis să vă spun că merge acasă. Să aibă grijă de mama ei bolnavă.

— Ți-a mărturisit ea asta? Sau ți-a zis să ne spui nouă așa?

— Mi-a spus să vă spun vouă.

Julian se uită la Jonas.

— Și ți-a spus ceva de un computer? Laptopul lui Matthew?

— E la Zoe, zise Annabel, privindu-l direct în ochi pe Jonas. Dacă o găsești, o să fie la ea.

Jonas dădu din cap.

— Îți mulțumim, Annabel. Ne-ai fost de mare ajutor.

— A fost o zi lungă, încheie Annabel, ridicându-se. Vă deranjează dacă fac un duș, să mă curăț puțin?

— Deloc.

Julian și Jonas se ridicară și ei în picioare.

— Annabel, nu poți rămâne aici peste noapte, spuse Julian, uitându-se la ea cu îngrijorare. Nu e sigur.

Jonas îl aprobă.

— Vei sta cu noi. În Cologny.

— Mergi cu el, Annabel, o încurajă Julian. Vei fi în siguranță acolo. Trebuie să o găsim pe Zoe. Atunci ne vom putea da seama cine e cumpărătorul ei. Oricine ar fi, dacă l-a ucis pe Matthew, va veni și după tine, adăugă el, arătând cu mâna în jur. A făcut-o deja.

— În regulă. Lasă-mă să fac un duș și să-mi iau câteva lucruri.

— Desigur. Nu te grăbi. Te așteptăm jos, în hol.

Jonas îi făcu un semn din cap lui Julian. Cei doi bărbați se întoarseră și ieșiră din apartament. Imediat ce îi văzu plecați, își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

MARINA

Apartamentul Marinei era cufundat în întuneric atunci când ea intră. Mâinile îi tremurau când își descheie haina. Își scoase pantofii. Erau fleașcă din pricina ploii. Lăsă totul în hol și porni desculță spre barul din bibliotecă.

Avea nevoie de o băutură. Nu vin, ceva mai puternic. Scoase o sticlă de Macallan și își turnă un strop. Îl amestecă, îl mirosi și apoi îl dădu pe gât. Închise ochii, savurând senzația de arsură.

— Sărbătorim ceva?

Marina deschise ochii și se întoarse. Grant stătea rezemat de ușă, cu mâinile în buzunare. Cu toate că arăta bine în cămașă, sacou, blugi și mocasini, se vedea că e obosit.

— Dumnezeule! tresări Marina, punând jos paharul. M-ai speriat. Nu știam că e cineva aici.

— Abia ce am ajuns acasă. Unde ai fost?

— În oraș.

— Te-am așteptat la Chat Noir, spuse Grant, aruncând o privire către ceasul său. După o oră, când a început să devină jenant, am plecat.

— Doamne Dumnezeule, Grant! De ce nu mi-ai dat un mesaj?

— Nu credeam că ai nevoie să îți reamintesc că e aniversarea noastră.

Marina duse mâna la frunte.

— Îmi pare atât de rău! A fost o zi nebună la serviciu.

— Credeam că vrei să fie o tradiție.

— Voiam. Vreau. Îmi pare rău, Grant. Putem sta un pic de vorbă?

— Desigur, răspunse Grant, arătând spre bar. Bei ceva și cu mine, cel puțin? La urma urmei, e aniversarea noastră.

Marina schiță un zâmbet.

— Sec?

— Întotdeauna.

Marina îi întinse paharul. Se așezară amândoi pe canapea. Unul lângă altul, dar nu destul de aproape încât să se atingă.

Marina luă o înghițitură mică.

— Am fost la tatăl tău.

— De ce?

— Voiam să îl întreb despre conturile lui offshore.

Grant se încruntă. Își puse paharul pe măsuța de cafea.

— Conturile lui din offshore?

— Da.

— Nu înțeleg.

— Un jurnalist pe care îl cunosc scrie despre tatăl tău. Despre bunurile lui de la banca Swiss United. Despre afacerile care îl leagă de Assad. Nu te chinui să îl aperi, Grant. A recunoscut că totul e adevărat.

Expresia lui Grant trecu de la confuzie la șoc.

— Ce a făcut?! întreabă el, clătinând din cap. Nu pot să cred asta.

— A spus că nu ești implicat.

— Nu sunt.

— Știu. Te cred.

— De unde știi această poveste?

— Era povestea lui Duncan. Un prieten s-a apucat de ea după ce el a murit. Voiam ca tatăl tău să afle de la mine, înainte să devină publică.

— Duncan Sander?

— Da. Știai că tatăl tău aranjase să fie urmărit?

— Știu că nu avea încredere în Duncan, răspunse Grant după o pauză. Nici eu nu aveam, ca să fiu sincer.

— M-a întrebat dacă mi-o trag cu tine doar ca să fac rost de informații din interiorul familiei tale.

Grant ridică privirea.

— Dumnezeule mare! Îmi pare rău. Tata poate fi grosolan când e supărat. Nu crede asta despre tine. Sper că știi.

— Nu a avut încredere în mine, totuși. Tu ai? Ai avut semne de întrebare în ceea ce mă privește?

Grant se apropie de ea. Puse mâna pe obrazul ei și îi întoarse cu blândețe fața ca o privească în ochi.

— Niciodată, rosti el ferm. Nici măcar o dată.

Ea dădu din cap.

— Uite, știu zvonurile legate de tata. Despre afacerile lui offshore. Nu vreau să justific nimic, dar mulți oameni procedează așa. Știi, din motive fiscale. Nu e o scuză, dar…

— Și ei fac afaceri cu teroriști tirani?

Grant inspiră adânc, înainte să îi răspundă.

— Indiferent ce ți-a zis Duncan sau oricine altcineva, tata nu ar face afaceri cu Assad.

— El mi-a spus că a făcut, Grant.

Grant își feri privirea.

— Nu e adevărat.

— Și asta nici măcar nu e totul. El a ordonat uciderea lui Duncan. Ca să mușamalizeze povestea.

Grant se întoarse înspre ea, cu ochii scânteietori.

— Nu! rosti el glacial. Greșești!

Mușchiul maxilarului se încordă când strânse din dinți. Marina observă cât de mult semăna Grant cu tatăl lui atunci când se enerva.

Se ridică și se duse la fereastră.

— De ce spui asta?

— Practic, a recunoscut, Grant.

— Nu vorbești serios.

Marina se ridică în picioare. Rămaseră uitându-se unul la altul, din colțuri diferite ale bibliotecii.

— Tatăl tău nu e omul care crezi tu că este, spuse ea, încrucișându-și brațele la piept.

— Tatăl meu e cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Orice crezi tu că știi e greșit.

— Înțeleg cât de greu îți este să auzi asta, continuă Marina, străduindu-se să își păstreze calmul. Grant, trebuie să te pregătești. Candidează

la președinție. Adevărul va ieși la iveală. Mereu iese.

Grant pufni.

— Orice a făcut tata pălește în comparație cu comportamentul altor oameni.

— Poate.

— Va fi un lider excelent. Mai bun decât Hayden Murphy, pentru numele lui Dumnezeu! Tata e grozav. E imparțial. Orice ar fi făcut, s-a gândit la binele general. Trebuie să vezi imaginea de ansamblu.

— Îmi pare rău, dar nu cred că scopul scuză mijloacele. Mai ales dacă asta implică omorârea unui prieten de-ai mei.

— Nu el l-a ucis pe Duncan, Marina!

Grant ridică glasul, frustrat.

— De ce nu îl întrebi tu însuți?

Grant trase aer adânc în piept. O clipă se priviră în liniște. Marina auzea zgomotul îndepărtat al traficului de pe Park Avenue și bătaia constantă a picăturilor de ploaie în geamuri. Grant își schimbă poziția și lumina căzu pe părul lui. Pentru prima dată, Marina îi observă firele argintii de la tâmple. Ultimele săptămâni îi afectaseră pe amândoi. Grant părea și mai slab. Nu dormea bine și nici nu mai mergea la sală, iar asta se vedea. Arăta mai mult precum James, se gândi Marina.

Se simțea oarecum vinovată. James era tatăl lui Grant. Ce ar face ea dacă ar fi vorba de tatăl ei? Richard, desigur, nu ar comite asemenea ilegalități. Dar Marina era norocoasă. Nu acordase niciodată prea multă atenție caracterului părinților ei, decât, poate, atunci când se compara cu ei.

Cum l-ar putea judeca pe Grant? El credea în familie. El credea în loialitate. Aceste valori făceau din el un soț bun. Dar puteau să îl ducă și la pierzanie. Și-ar urma tatăl până la capătul lumii. Iar ea trebuia să aleagă dacă rămânea alături de ei sau nu.

— Vrei să mergem să vorbim amândoi cu tata? o întrebă Grant, vocea îmblânzindu-i-se. Putem clarifica lucrurile. Știu că putem.

— Îmi pare rău.

Alergă spre el și-l luă de gât. El se aplecă, lipindu-și obrazul de al ei. Plângea, își dădu seama Marina.

— Trebuie să plec.

— Te rog, nu o face.

— Trebuie. Nu voi putea trece niciodată peste ce am auzit în seara asta.

— Mă mai iubești, Marina?

Marina se dădu un pas înapoi ca să îl poată privi. Rămaseră la distanță de un braț, cu degetele împletite.

— Da, îi șopti, în timp ce lacrimile curgeau pe obrajii lui și pe ai ei. Te iubesc. Cred că te voi iubi mereu.

— Atunci, gândește-te la ce faci. Gândește-te la viața pe care am putea-o avea împreună. Nimic din toate astea nu are legătură cu noi.

— Mi-aș dori să fie adevărat.

Duse mâinile lui la buze și le sărută. Apoi se întoarse și, înainte să își piardă curajul, se îndreptă spre ieșire. Își luă haina și pantofii din hol și lăsă ușa să se închidă în urma ei. Dacă Grant ar fi venit după ea, se temea de ce i-ar fi putut spune. Apăsă cu putere pe butonul liftului și se miră când ușa se deschise imediat. Păși înăuntru desculță, ținându-și pantofii la piept.

ANNABEL

Annabel plânse până începură să o doară gâtul și capul. După ce lacrimile îi secară, se ridică de pe podea și se forță să intre sub duș. Când ieși, dormitorul era rece și umerii ei goi se înfiorară în timp ce ea rămase încremenită în fața patului. *Au dormit împreună de mai multe ori? A adus-o aici, în apartamentul lor?* Gândul ăsta îi producea greață.

Ochii îi căzură pe cuiul de deasupra patului. De el obișnuia să atârne pictura lui Marshall Cleve, pe care Matthew i-o cumpărase chiar înainte de a muri. I se tăie respirația. Unde era tabloul? L-au deteriorat? L-au distrus? Gândul că pânza ar putea fi sfâșiată și rama groasă, argintie, crăpată, îi rupea inima. Ca și cum nu ar fi fost deja destul de sfărâmițată.

Se uită în stânga patului, apoi în dreapta. Tabloul era acolo, sprijinit de perete. Annabel se aruncă în genunchi și îl luă în mâini. Părea nedeteriorat. Se întrebă de ce s-ar fi deranjat cineva să îl mute. *Poate o fi căutat un seif în spatele lui,* se gândi. Tremura. Dacă nu Jonas și Julian trimiseseră oameni să îi răscolească apartamentul, atunci cine? Ce sperau să găsească?

Annabel se uită la pictură cu privirea încețoșată. Degetele ei se strânseră pe ramă.

Tu ar trebui să-l ai, îi spusese Matthew. *Vreau să îți cumpăr opere de artă. Propria ta galerie.*

Oare Zoe îl convinsese să vândă informații despre clienți celui care oferea mai mult? Annabel nu putea să creadă asta; însă nu crezuse nici că el s-ar fi culcat cu Zoe până când nu văzuse pozele care o dovedeau. Și apetitul lui Matthew pentru bogăție o tulburase mereu pe Annabel. Acum, în mintea ei se învârteau o mulțime de posibilități, toate îngrozitoare. Fie Zoe îi spusese adevărul, iar fotografiile erau o capcană întinsă de Jonas pentru

a-l șantaja pe Matthew, fie Jonas și Julian spuneau adevărul, iar Zoe îl convinsese pe Matthew să trădeze banca și să vândă informații. Annabel nu avusese niciodată încredere în Zoe, iar fotografiile nu o ajutau. Întrebarea era: câtă încredere avea în Matthew?

Dacă pățesc vreodată ceva, îi spusese Matthew atunci când îi dăruise tabloul. Oare știa că cineva încearcă să îl omoare? Annabel închise ochii, încercând să își amintească discuția. *Dacă pățesc vreodată ceva…* ce spusese după?

A deschis ochii.

Valoarea stă în ramă.

Asta îi spusese.

E valoare în ramă. Vreau să îți amintești asta.

Atunci i se păruse bizar. Dar acum…

Annabel sări în picioare. Lăsă prosopul să îi alunece de pe corp. Așeză tabloul pe pat și examină rama. Își plimbă degetele pe margini, căutând crăpături sau modificări ale lemnului.

Nimic.

Era o ramă frumoasă, dar nu deosebită. Dintre toate lucrurile pe care le deținea, cu greu puteai spune că rama este cea mai valoroasă.

— Annabel? se auzi vocea lui Julian prin ușa dormitorului. Ești în regulă?

Annabel întoarse capul brusc. Din instinct, puse mâna pe prosopul de la picioarele ei și se acoperi.

— Sunt bine! strigă ea. Tocmai ce am ieșit de la duș.

— OK. Începusem să îmi fac griji.

— Îmi pare rău. Sunt gata imediat.

— Nu te grăbi.

Annabel întoarse pictura. Își trecu mâna peste hârtia de pe spate. De-a lungul unei margini, simți o mică crestătură. Făcu ochii mari. Se repezi spre ușa dormitorului și, cât de silențios posibil, o încuie. Apoi fugi înapoi în baie. Într-un sertar, găsi o trusă de igienă corporală de-a lui Matthew, plină de mărunțișuri. O lamă veche de ras. Bandaje.

Spray antiseptic. Printre conducte, auzea sunetul înfundat al vocii lui Julian cum vorbea cu cineva în sufragerie. Nu avea mult timp la dispoziție. Degetele i se strânseră pe obiectul pe care îl căuta: un briceag.

Se repezi înapoi la tablou și strecură lama între hârtie și ramă. Îndepărtă hârtia cu grijă. Înăuntru, lipit pe interiorul ramei, era un USB. Sub el, un bilet împăturit.

Annabel scoase biletul și, cu degetele tremurânde, îl desfăcu. Ochii i se umplură de lacrimi când văzu scrisul de mână al lui Matthew și pata ușoară de pe marginea hârtiei, unde mâna lui trecuse peste cerneală.

Preaiubită A

Dacă citești asta, ceva oribil s-a întâmplat. Îți mulțumesc că m-ai ascultat și că ți-ai amintit ce ți-am spus despre valoarea care se află în rama asta. Rămâi cea mai inteligentă persoană pe care o cunosc.

Îmi pare foarte rău pentru tot. Nu ar fi trebuit să te aduc niciodată aici. Swiss United e un loc oribil. Face lucruri oribile pentru oameni oribili. Recunosc că inițial am fost vrăjit de bani. Dar nu merită. Am încercat să găsesc o cale de scăpare pentru noi doi, dar probabil că am acționat prea târziu.

Dacă citești asta, cel mai probabil că sunt mort. Posibil să fie moartă și Zoe. Dă-i acest USB lui Lorenzo Mora. Am încredere că el o să îl ducă la oamenii potriviți. El îți va explica totul.

Vreau să știi, Preaiubită A, că te-am iubit din momentul în care te-am văzut prima dată. O iubire care nu a slăbit niciodată. A devenit mai puternică. Am făcut greșeli și îmi asum întreaga responsabilitate pentru ele. Dar nu am încetat niciodată să te iubesc. Dacă crezi ceva, crede asta.

Al tău pentru totdeauna,

Matthew

Annabel se ghemui cu biletul în mâini. Închise ochii și îl lipi de piept. Lacrimile îi căzeau pe podea. Părul încă umed îi aluneca pe spatele gol.

— Annabel? se auzi din nou vocea lui Julian din hol. Jonas e nerăbdător să plecăm. Ești gata?

— Vin imediat, strigă ea cu voce răgușită. Se năpusti spre dulap, scoase o pereche de blugi și un pulover larg. În buzunarul de la spate îndesă biletul, împreună cu USB-ul.

În sertarul biroului, găsi un tub de clei. Era vechi, dar potrivit pentru ce avea nevoie. Cât de repede putu, întinse cleiul pe spatele ramei și, cu buricul degetelor, lipi la loc hârtia. Apoi, propti tabloul de perete, exact cum îl găsise.

Aruncă într-o valiză câteva lucruri de bază: o trusă de cosmetice, o perie de păr și un rând de haine. Dintr-o cutiuță de pe noptieră, luă o pereche de cercei de perle care îi aparținuseră mamei ei și o brățară pe care Matthew i-o dăruise la prima lor aniversare. De pe raftul de sus din dulap, scoase cutia cu bilețele. După o deliberare de câteva clipe, alese biletul pe care Matthew i-l scrisese în ziua în care o ceruse în căsătorie, mâzgălit pe o pagină ruptă din agenda lui. Sărută biletul, apoi îl împături și îl ascunse în portofel. Restul, decise ea, putea lăsa în urmă.

Înainte să tragă fermoarul valizei, Annabel luă briceagul și îl ascunse în trusa de cosmetice. Fiind mic și tocit, nu reprezenta o armă foarte bună. Însă simpla lui existență îi oferea alinare. Avea nevoie de toată alinarea din lume acolo unde mergea.

MARINA

Douăsprezece articole. Toate pregătite să fie publicate în ziua următoare pe prima pagină a celor mai influente publicații de pe glob. Christophe Martin de la ICIJ împărțise în mod judicios subiectele între jurnaliștii de top de la *New York Times, Wall Street Journal, Telegraph, Daily Mail, China Daily, El Pais, Financial Times, Le Monde, Süddeutsche Zeitung, Moscow Times, Yomiuri Shimbun* și de la site-ul lui Owen, *Deliverable.* Împreună, articolele vor demonstra cum Schmit&Muller a dirijat, timp de zeci de ani, bani de la șefi de stat, membri ai cartelurilor, teroriști, directori de corporații, traficanți de arme, finanțatori, magnați, șeici și alți membri ai elitei globale, în conturi secrete din bănci offshore precum Swiss United și BIC, cu scopul explicit de a ascunde acele active. Rezultatele vor fi devastatoare. Cei expuși vor fi arestați, amendați, compromiși. Mai mulți lideri mondiali vor fi înlăturați. Relațiile secrete și înțelegerile de afaceri vor fi făcute publice. Familii vor fi distruse din pricina descoperirii activelor ascunse, a câștigurilor obținute ilegal, a taxelor evitate, a plăților către amante și, în câteva cazuri, către familiile secundare. Iar acesta era doar începutul. Owen și Christophe selectaseră cele douăsprezece povești pentru a fi publicate simultan deoarece erau cele mai de impact. Dar articolele ulterioare aveau să apară timp de săptămâni, luni sau chiar ani. O cantitate vastă de date era încă stocată în Maestra, neexaminată. Owen se așează la biroul lui, învârtind nervos un stilou între degete. În timp ce suna pentru ședința finală de dinainte de tipărirea articolelor, știa că avea cel mai tare articol dintre toate. Doar că nu era sigur ce să facă cu el.

— Owen Barry, aici. Scuze de întârziere.

— Bună, Owen! spuse Christophe Martin. Cred că suntem toți online acum. O actualizare în legătură cu povestea Ellis?

— Da. De asta am întârziat câteva minute. Speram să găsesc ceva pentru voi, dar nu cred că am reușit. Va trebui să mergem mai departe cu poveștile pe care le avem deja.

— Am putea amâna o zi sau două dacă te ajută, interveni Mike Sheeran de la *New York Times.* Povestea Ellis e dinamită.

— Îmi fac griji pentru sursa noastră, răspunse Owen. N-a mai luat legătura cu noi de douăzeci și patru de ore. Nu cred că e corect față de el să mai amânăm.

— Suntem de acord, spuse Serghei Ivanov, unul dintre jurnaliștii ruși de la *Moscow Times.* Pentru noi, o amânare e mult prea riscantă. Un coleg de la ziarul nostru a fost atacat azi-dimineață cu un cuțit pe o alee din fața casei sale. I-au furat laptopul și l-au lăsat să moară. E în stare critică; așteptăm să aflăm cum se va descurca în sala de operație. Poliția susține că a fost un jaf întâmplător, dar noi nu credem asta. Credem că s-a dus vestea despre investigația privind activele offshore. Niciunul dintre noi nu este în siguranță.

— Ați plecat din Moscova?

— Da. Suntem bine pentru moment. Dar cu cât amânăm…

— Și noi ne simțim la fel aici, anunță Andres Gomez de la *El Pais.* Cartelul Mora are ochi peste tot. Trebuie să publicăm povestea acum. Nu putem amâna.

— În regulă, răspunse Owen, rezemându-se de scaun, cu mâinile încrucișate la ceafă. De acord. Povestea Ellis mai poate aștepta.

Owen se lăsă și mai mult pe spate. Cu coada ochiului, observă liftul deschizându-se. Marina ieși din el. O fustă neagră i se învolbura în jurul șoldurilor, iar bluza albă era decoltată doar cât să îi descopere o parte a umerilor delicați. Se ridică pe

vârfuri, căutându-l. Owen se răsuci pe scaun, aproape căzând pe spate.

— Ce naiba?! murmură el, prinzându-se de marginea mesei.

— Ești aici, Owen?

— Da. Scuze, băieți, o să vă sun eu înapoi.

— Trebuie să trimitem în seara asta, altfel…

— Da, da. Am înțeles. Vă sun eu înapoi.

Owen încheie apelul. Încă bâjbâia să-și scoată căștile, când Marina apăru în fața biroului său.

— Cum ai intrat aici?

— Și eu mă bucur să te văd.

— Scuze. Atunci când mi-ai trântit ușa în nas m-am gândit că ai nevoie de câteva zile să te liniștești înainte să ne vedem din nou.

— Îmi pare rău pentru faza aia. Eram supărată.

— Mda, m-am prins.

— Și tu erai nervos.

— Uite, Marina, mă bucur să te văd și toate celelalte, dar am un termen-limită. Putem să ne vedem altă dată?

— Nu sunt aici să ne vedem. Sunt aici să te ajut. Pot să iau loc? Owen se holba la ea, analizând situația. Apoi trase cu piciorul scaunul gol de lângă el și îl împinse către ea.

— Dacă ești aici să mă convingi să nu public povestea Ellis, îți irosești timpul. Și îl irosești și pe al meu.

— Sunt aici să te ajut să o termini.

Owen râse surprins.

— Vezi, de asta nu sunt căsătorit. Ce naiba s-a întâmplat? Te-ai certat cu juniorul sau ceva de genul ăsta? Te-ai întors la o sută optzeci de grade față de familia Ellis.

Marina suspină.

— Înțeleg că ești supărat pe mine. Și îmi pare rău. Putem discuta mai târziu. Când trebuie să plece la tipar?

— Cinci pentru edițiile tipărite, până la unsprezece pentru site-uri. Vrem ca totul să fie

publicat până la miezul nopții, ora New York-ului.

— În regulă. Cred că putem face asta.

— Numai dacă vii cu probe de necontestat. Pentru că nu am destul ca să public un articol bun. Tot ce am sunt niște urme de documente care îl leagă pe Ellis de Swiss United și niște transferuri între companii-paravan despre care cred eu că le aparțin lui Ellis și lui Assad. Dar asta e tot și e destul de subțire. Ne trebuie un fel de confirmare.

Marina se întinse după geantă și scoase telefonul.

— Ca o mărturisire înregistrată?

— Îți bați joc de mine?

— Aș glumi despre ceva de genul ăsta?

— Ai vorbit cu James Ellis?

— M-am dus direct la el acasă după ce am plecat de la tine. Voiam răspunsuri. L-am întrebat despre conturile de la Swiss United și despre afacerile cu Assad. A recunoscut și una, și alta. Apoi mi-a zis că nu voi putea spune asta nimănui pentru că i-ar distruge viața lui Grant – și pe a mea dacă aș face-o.

— Are dreptate. Îți va distruge viața.

— Știu. Și pe a lui Grant. Iar Grant nu merită asta.

— Atunci, de ce ești aici?

— Pentru că James a ordonat asasinarea lui Duncan.

Expresia lui Owen trecu de la surprindere la șoc.

— *James Ellis* a ordonat asasinarea lui Duncan?!

— Da.

— Ai chestia asta înregistrată?

— Nu înregistrată, exact. Dar nu a negat prea convingător. Și cred că știu cum o putem dovedi. Trebuie să acționăm rapid, cu toate astea. Trebuie să ajung în Washington.

— Washington? De ce?

— Hunter Morse. Îți amintești? De la Departamentul de Justiție. Duncan îi încercuise

numele în agenda sa. Trebuia să se vadă cu el, dar a fost ucis cu o zi înainte. Cred că el e cheia întregii povești.

— Crezi că va vorbi cu tine?

— Nu știu. Dar merită încercat.

Owen își verifică ceasul.

— Dacă pleci acum, ai fi acolo până la șase.

Marina se ridică și își puse geanta pe umăr.

— Îți trimit înregistrarea audio cu Ellis din mașină.

— Marina? o strigă Owen, în timp ce ea se pregătea să plece.

Marina se uită la el, ridicând întrebător o sprânceană.

— Hai să îl punem la zid pe tipul ăsta!

ANNABEL

Annabel stătea la fereastră, privind lacul Geneva. Apa strălucea, o oglindă pentru albastrul electric și rozul celest al cerului strălucitor de dimineață. În depărtare, munții albi, stâncoși erau tăcuți și impunători ca niște santinele lângă lac. Pantele lor verticale erau uimitoare. Annabel se întreba câți oameni și-au pierdut viața în acei munți. Se gândea la bărbați cu pioleți și crampoane, îngropați sub avalanșe. La drumeți care au pornit în lumina dimineții ca să nu se mai întoarcă niciodată. La avionul soțului ei, făcut fărâme pe un vârf de munte, un loc atât de îndepărtat, care nu a fost atins niciodată de o ființă vie. Se gândi la cenușa lui Matthew, dispărând în vânt ca fumul.

Camera în care se afla i se părea o temniță aurită. Pereții erau lăcuiți într-un albastru strălucitor; draperiile erau dintr-un bumbac gros, scump. Patul avea un baldachin vechi. Parcă era de la Versailles, își zise Annabel. Jonas și Julian insistaseră ca ea să rămână aici, la casa Klauser din Cologny. Pentru protecția ei, spuseseră. Nu ar fi avut conștiința împăcată, dacă ar fi lăsat-o să stea la un hotel. Așa că iat-o într-o cameră de oaspeți extravagantă, cu mobilier din secolul al XVIII-lea și cu un covor moale precum cașmirul, la doar zece metri distanță de Jonas și de Elsa. În viața ei nu se simțise mai puțin în siguranță decât acum.

Nu dormise. Nici nu se deranjase să își despacheteze valiza. Nu voia să înceapă să se simtă bine aici. Nu-i plăcea ideea de a fi goală în casa lui Jonas Klauser. Era deja destul de vulnerabilă. Într-o oră, o mașină o va duce la aeroport. De acolo, o să zboare înapoi la Londra, unde o să se întâlnească la Heathrow cu Khalid. O să ia înapoi laptopul lui Matthew și o să se urce

într-un avion către New York. Apoi va lua trenul înspre Washington și îl va găsi pe Hunter Morse.

Jonas Klauser habar n-avea de nimic din toate astea, desigur. Nu știa decât că se pregătea de o călătorie cu avionul, doar dus, spre New York. Nu mai putea rămâne în Elveția, îi spusese ea. Îi era prea greu acolo. Voia doar să plece acasă.

El făcuse aranjamentele pentru zborul ei. Clasa întâi, non-stop. Ea așteptase până când el adormise și apoi sunase la compania aeriană să își schimbe biletul, ca să aibă o escală de o oră la Londra. Schimbase și metoda de plată, astfel încât să poată achita costurile cu cardul ei de credit în loc de al lui. Credea că Jonas nu va observa. Iar dacă o făcea, spera că va bănui că e doar politicoasă.

Annabel auzi o bătaie în ușă.

— Annabel? rosti vocea înăbușită a Elsei de pe hol. Dragă, ți-a sosit mașina.

— Mulțumesc, strigă Annabel, încercând să nu arate cât de agitată era. Ies într-un minut.

Se uită pe fereastră pentru ultima dată. Soarele se înălța deasupra orizontului, scăldând munții în lumină. Annabel își lipi degetele de geam. Simțea răcoarea pe piele. Afară era aproape ger, își spuse ea. Soarele strălucitor de dimineață era înșelător, făcând lacul să pară îmbietor, nu mortal de rece la atingere.

— La revedere, Matthew, murmură ea închizând ochii. Te iubesc. Apoi se retrase de la fereastră, departe de priveliștea lacului și a munților din spate. Avea să fie ultima imagine reală a Genevei. Trase draperiile și se îndreptă către ușă.

Jonas și Elsa o așteptau în hol. Jonas se grăbi să îi ia valiza. Păreau la fel de agitați ca ea. Jonas coborî scările, cu valiza ei în mână. Elsa îi urmă, neștiind sigur ce ar putea face ca să fie de ajutor.

— Îmi pare rău că nu rămâi la micul dejun, spuse ea. Să-ți dau ceva să ai la tine?

— O, sunt în regulă. Nu vreau să abuzez de șederea aici.

— Nu fi prostuță! Abia dacă ai stat aici.

— Mulțumesc. Sunt nerăbdătoare să ajung acasă. Ar cam fi timpul.

Elsa părea tulburată, însă încuviință din cap.

— Putea să te ducă șoferul meu până la aeroport, comentă Jonas, încruntându-se către mașina de pe alee. Nu ar fi fost niciun deranj.

— O, nu. Ai făcut deja destule pentru mine.

Veni și clipa care o îngrozea pe Annabel. Jonas o îmbrățișă. Simți că amețește când mâinile lui o cuprinseră. Voia să urle. Însă închise ochii și așteptă ca momentul să treacă. Apoi se forță să zâmbească.

E aproape gata, se gândi. *Mâine, la ora asta, mâinile lui Jonas Klauser vor fi încătușate.*

— Asta e tot, cred, zise Annabel, tremurând involuntar, ca și cum întregul corp se revolta de atingerea lui Jonas. Nu am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine.

— Păstrăm legătura, răspunse Jonas. Mi-ar plăcea să știu cum o duci.

— O să te anunț. Vorbim în curând.

— Sper.

Annabel dădu din cap și se întoarse cu spatele. Inima îi bătea cu putere, în timp ce părăsea casa familiei Klauser și se îndrepta spre mașina care o aștepta.

∵

După ce ajunse la aeroport, Annabel simți cum umerii încep să i se relaxeze. Trecuse de cea mai grea parte. Plecarea sa din Geneva decursese lin. Avea un plan; încă trei pași de acum înainte. Trebuia să primească laptopul. Să i-l ducă lui Hunter Morse. Și apoi să aștepte să înceapă arestările.

Jonas și Julian aveau să fie primii. Apoi Fares Amir și avocații de la Schmit&Muller. Din ce îi spusese Khalid, laptopul lui Matthew era plin cu dovezi incriminatoare împotriva tuturor, sute de documente care dovedeau dincolo de orice dubiu

că au complotat să ascundă activele a sute de criminali internaționali, de la Assad la Putin. Nenumărați alții urmau să fie arestați, la rândul lor. Avocați, contabili, bancheri. Oameni pe care Annabel îi cunoscuse și pe care, probabil, îi și plăcuse. Oameni prezenți la înmormântarea lui Matthew; poate câțiva care îl consideraseră prieten. Oameni care e posibil să fi luat decizii criminale. Poate doar făceau ce li se spunea. Poate, la fel ca Zoe, erau destul de naivi încât să creadă că Swiss United este precum oricare altă bancă. Annabel se făcea cu siguranță vinovată de asemenea gândire. Cât de mult se înșelase! Cât de mult se înșelaseră cu toții, aceste rotițe ale unui mecanism vast, aparținând unei mari organizații criminale.

Începuse îmbarcarea pentru zborul ei. Annabel se ridică de pe scaun și se îndreptă către poartă. Când să îi înmâneze însoțitoarei de zbor biletul, îi sună telefonul. Se dădu un pas înapoi, permițându-i următorului pasager din rând să avanseze. Era un număr pe care nu îl recunoștea, dar, după prefixul țării, știa că e un apel din Marea Britanie.

— Annabel, ascultă-mă. Unde ești?

Vocea lui Khalid era stridentă și neclară, acoperită de ceea ce părea sunetul unui tren aflat în trecere.

— Khalid? spuse Annabel apăsând telefonul mai tare pe ureche și acoperind-o pe cealaltă cu podul palmei. Abia te-aud.

— Unde ești?

— La aeroport. De ce? Se face îmbarcarea pentru zborul meu. Sunt pe drum înspre tine.

— Annabel, nu poți merge la New York. Morse…

— Khalid, te aud cu întreruperi.

— Am făcut câteva cercetări despre Morse. E plătit de James Ellis. Ellis e un client de-ai lui Jonas Klauser. Cred că Ellis l-a plătit pe Morse ca

să îi spună cine era cel din interiorul Swiss United care oferea informații. Nu poți avea încredere în el.

— Morse de la Departamentul de Justiție?

Capul lui Annabel începuse să se învârtă. Ultimii pasageri se îmbarcau pentru zborul către Heathrow. Văzu o linie roșie pe panou, în jurul numărului zborului, indicând ultimul apel pentru îmbarcare.

— Da. Lucrează pentru…

Annabel auzi zgomotul unei încăierări, apoi ceva ca o *bufnitură.* După care legătura se întrerupse.

— Khalid? strigă ea. *Khalid?*

Dar nu-i răspunse nimeni.

Oamenii din jur se holbau la ea.

— Sunteți în regulă? se interesă îngrijorată o femeie.

— Vorbiți franceză, domnișoară? întrebă un bărbat. *Qu'est-ce qu'il y a?*

— Doamnă, este ultimul apel de îmbarcare pentru Londra. Aeroportul Heathrow, spuse însoțitoarea de zbor. *Dernier appel d'embarquement.*

Annabel se răsuci. Se adunase multă lume. În spatele ei, văzu un chip familiar. Era bărbatul care se lovise de ea la bibliotecă, exact când pleca din camera cu microfilme. Cel care îi răsturnase fotografiile din geantă. Când ochii li se întâlniră, bărbatul se întoarse și dispăru în mulțime.

Ea privi către însoțitoarea de zbor, neînțelegând ce spune.

— Doamnă, vă îmbarcați?

Annabel clătină din cap.

— Nu, șopti ea. Nu.

Își luă valiza și se trase înapoi, aproape lovindu-se de femeia care o întrebase dacă este în regulă, apoi începu să alerge îndepărtându-se de poartă.

ZOE

Tura lui Zoe de la Café Hugo avea să se încheie curând. Era după-amiază târziu și puținii clienți de prânz plecaseră. Mulțimea de la cină urma să sosească peste vreo oră, majoritatea fiind pescari și comercianți care veneau să stea la o bere și niște stridii după o zi de lucru. Unchiului lui Zoe, Clement, îi plăcea să închidă bucătăria o oră sau două înainte de cină, ca să poată să fumeze și să joace cărți cu prietenii. Zoe era singura chelneriță în schimbul de zi. Rose, cealaltă fată, trebuia să vină la patru, dar de obicei nu apărea până pe la cinci. Rose nu o plăcea pe Zoe; Zoe își dădea seama. Își arăta dezaprobarea prin chestii mărunte. Apărea târziu. Lăsa resturi de mâncare în chiuvete. Nu prea conta. Oricum era mult de muncă. În perioada asta a anului, Café Hugo avea nevoie de un minimum de angajați. Sezonul turistic luase sfârșit. Era prea rece pentru ca terasa – singurul avantaj al cafenelei – să poată fi folosită. Ieri, Zoe îl întrebase pe Clément dacă dorește să ducă mesele și scaunele jos, în subsol.

— *Prochaine semaine*, îi spusese el.

Săptămâna viitoare. Asta era răspunsul lui Clément pentru majoritatea lucrurilor. Zoe uitase cât de greu se mișcau oamenii în Sainte-Thérèse-de-la-Mer. Înainte, ritmul de melc în care se rezolvau lucrurile o înnebunea. Nimeni nu făcea nimic până la capăt, se plângea ea prietenilor ei. Pur și simplu trăiau zi cu zi; fără planuri reale de viitor. Înainte, ar fi dus scaunele jos oricum. Trebuiau duse, de ce ar mai fi așteptat? Acum, ea doar dădu din cap și se întoarse să șteargă barul. Săptămâna viitoare îi convenea.

Își slăbi nodul de la șorț și îl scoase peste cap. Auzea râsete pe aleea de afară și simțea mirosul slab al țigărilor lui Clément, rulate de mână. Se așeză la masă și începu să își numere bacșișurile.

Aici făcea mai puțini bani într-o săptămână decât făcea într-o zi la Swiss United. Dar aici putea trăi din nimic. Clement o lăsa să stea gratis în apartamentul de deasupra restaurantului. O și hrănea, de multe ori din resturile de la bucătărie. Nu putea trăi din generozitatea lui pentru totdeauna, desigur. Dar era ceva temporar. În cele din urmă, într-un fel sau altul, lucrurile se vor rezolva. Spera doar să rămână în viață până atunci.

Termină de numărat bacșișurile. Apoi ridică privirea și se mira când văzu un bărbat care stătea pe terasă. Nu-l auzise intrând. Alesese masa din colțul cel mai îndepărtat din stânga, cu cea mai bună vedere asupra mării. Din locul lui, putea vedea o fâșie de apă strălucitoare printre acoperișurile de culoarea caiselor ale caselor din jur. Era cea mai bună masă de la Café Hugo. Zoe se întrebă dacă era unul dintre clienții obișnuiți ai lui Clément. Unii dintre ei își aminteau de ea de când era copil. O întrebau de Geneva și dacă este căsătorită acum. O întrebau cât timp avea de gând să stea în Sainte-Thérèse-de-la-Mer. Se pricepea tot mai bine să se eschiveze de la răspunsuri.

Zoe se ridică și își legă iar șorțul. Își așeză creionul după ureche. Când deschise ușa, o apucă tremuratul; temperatura scădea odată cu soarele. Un vânt rece trânti jaluzeaua zdrențuită de ușa terasei. Bărbatul nu părea deranjat de briză. Întoarse capul, punându-și țigara între buze. Apoi duse o mână spre brichetă ca să îi protejeze flacăra.

Abia când lăsă capul pe spate, Zoe îl recunoscu. Profilul lui era inconfundabil. Julian White avea un nas ascuțit și un gât subțire, aproape feminin. Își dădu părul blond de pe frunte și închise ochii ca să savureze primul fum. Apoi își puse un picior peste celălalt și se întinse pe spate, în scaun. Râsul lui Clément se auzea de pe aleea din spatele restaurantului. Deasupra capului, un pescăruș se

răsuci și coborî. În preajmă nu era nici țipenie de om.

Picioarele lui Zoe păreau de plumb. Încercase să se pregătească pentru momentul când cineva de la Swiss United ar fi venit după ea. Însă acum încremenise. *Ar trebui să fug,* se gândi ea. Dar dacă Julian ar fi văzut-o? Atunci, ar fi știut că ascunde ceva. Dacă ar fugi, ar fi ca și moartă.

Zoe se forță să meargă până ce ajunse lângă el.

— Julian? zise ea, încercând să schițeze un zâmbet. Ce amuzant să te văd aici!

Bărbatul se uită la ea. În momentul în care ochii li se întâlniră, înțelese că el știe. Cât de multe, nu avea nicio certitudine. Dar Julian White știa ceva. Vizita lui la Café Hugo nu era nici întâmplătoare, nici prietenoasă. Zoe lucrase destul de mult la Swiss United, ca să știe. Nimeni de la Swiss United nu ar fi apărut aici, la o cafenea frecventată mai mult de localnicii unui orășel din sudul Franței. Cu atât mai puțin Julian White, care, ultima dată când îl văzuse, se plângea de lipsa caviarului din meniul room-service-ului de la Grand-Hôtel du Cap-Ferrat. Nu. Julian White era cât se poate de calculat. Era aici cu afaceri, iar afacerile erau ea.

— Zoe, rosti el la fel de rece ca briza. Mă bucur să te văd din nou.

— Și eu mă bucur să te văd. Ce te aduce în Sainte-Thérèse-de-la-Mer?

Julian făcu un gest înspre mare.

— O, ador colțul ăsta al Franței. Uită-te la priveliște! Nu e de mirare că Van Gogh iubea orașul ăsta.

— Te gândești la Saintes-Maries-de-la-Mer. Dincolo de Arles.

— Oare? Ei bine, coasta e superbă. Ești norocoasă să trăiești aici.

— Doar pentru o perioadă. Mama e bolnavă.

— Da, am auzit. Îmi pare rău.

— Asta e restaurantul unchiului meu. Aveau nevoie de ajutor.

— Desigur. Ce frumos din partea ta să umpli golurile!

— Stai în oraș?

Julian îi zâmbi.

— Nu știu încă, îi spuse el. Am niște treabă în zonă. Nu sunt sigur cât va dura. Vreo recomandare?

Zoe ridică din umeri.

— Vila de la Mar e drăguță. Dar sunt locuri mai frumoase, în opinia mea, mai cochete. Cum ar fi Saint-Tropez.

— Încerci să scapi de mine?

— Sigur că nu! exclamă Zoe, simțind cum roșește de rușine. Uite, adăugă ea, întinzându-i un meniu. Bucătăria e închisă, dar…

— Nu vreau să te deranjez.

— Nu e niciun deranj. Sincer. Orice vrei.

Julian zâmbi. Ea simți cum privirea lui coboară de la gâtul ei, pe piept și zăbovește undeva între coapsele ei.

— Doar o băutură, poate, spuse el, după ce termină să o evalueze. Îmi poți aduce o sticlă bună de vin roșu?

— Desigur.

— Adu două pahare, strigă după ea.

Zoe se grăbi înăuntru și intră după bar. Mâinile îi tremurau, când se prinse de tejghea. Simțea că Julian o privea prin fereastră. Se aplecă, dând impresia că ia ceva de pe raftul de jos. Când ieși din raza lui vizuală, își scoase telefonul din buzunar și îi scrise iubitului ei, Arthur.

Julian White de la Swiss United e aici, scrise ea. *Ce să fac?*

Așteptă un răspuns, dar acesta nu veni. Zoe făcu o grimasă și își îndesă telefonul înapoi în buzunar. Scoase o sticlă de vin roșu din dulap, o așeză pe tavă și se grăbi înapoi afară, sperând că nu lipsise suspect de mult.

— Asta e preferatul unchiului meu, explică ea, ținând sticla. Tare și cu buchet bogat. De la Corbières.

— S-ar zice că îți cunoști vinurile.

Zoe roși din nou.

— Nu, nu chiar. Doar cât să mă descurc ca ospătăriță.

— Sau ca să lucrezi la Swiss United.

— Nu mi-am dat seama că și cunoașterea vinurilor făcea parte din slujbă.

Julian râse.

— O, dar face. Trebuie să cunoști lucrurile cele mai fine ca să poți lucra în bankingul privat.

— Am fost o simplă secretară.

— Matthew nu părea să creadă asta. Avea încredere în tine. Se baza destul de mult pe tine.

— Am făcut tot ce am putut ca să fiu utilă.

— Ia loc! Bea un pahar cu mine!

— O, nu. Mulțumesc. Trebuie să muncesc.

Julian se uită la terasa goală.

— Nu e nimeni aici. Ai spus că bucătăria e închisă. Bea un pahar cu un vechi prieten.

Zoe luă loc. *Măcar e zi,* se gândi ea, în timp ce Julian îi turna un pahar cu vin. *Clément e jos. Clienții vor începe să apară în curând.*

— Ai plecat imediat după înmormântarea lui Matthew. De ce nu ți-ai luat rămas-bun?

— Mi-am luat. Ei bine, de la Annabel Werner, cel puțin. Mama era bolnavă. Toate s-au întâmplat foarte repede.

— Mama ta.

— Da.

— Ciudat! Îmi aduc aminte că Matthew spunea că mama ta a murit când erai mică.

Zoe păli.

— Da. Ei bine, m-am exprimat greșit. Mătușa mea e bolnavă. Mama a murit când eram bebeluș. Mătușa mea m-a crescut. Mă gândesc la ea ca la o mamă.

— Aha! Și ea deține locul ăsta?

— Da. Împreună cu unchiul meu. El e bucătarul.

— Unde stai?

— Mă lasă să folosesc apartamentul de deasupra.

— Ar fi trebuit să îți iei rămas-bun. De la Jonas, cel puțin. Era îngrijorat.

— Eu… Da, desigur. Ar fi trebuit. Nu gândeam clar după ce a murit Matthew.

Julian dădu aprobator din cap. Luă o înghițitură de vin și privi spre mare.

— Groaznic lucru! exclamă el.

— Da. Da, a fost.

— Știi, Matthew era cel mai apropiat prieten al meu de la bancă.

Zoe încuviință.

— Era un om grozav. Foarte amuzant. Totuși, înainte să moară, aveam impresia că s-a schimbat. Parcă plutea ceva întunecat deasupra lui. Știi ce vreau să spun?

— Poate, răspunse Zoe, ridicând din umeri și rupând un șervețel, răsucind hârtia între buricele degetelor în biluțe mici, compacte. Era o slujbă obositoare.

— Da, asta e adevărat. Orele lungi de muncă și tot restul. Dar era altceva. Nu puteam să îmi dau seama exact atunci.

— Tu ce crezi că era? întrebă Zoe.

— Cred că avea necazuri.

— Necazuri?

— Da. Nu știu dacă erau probleme de ordin financiar sau altceva. Dar circulau zvonuri.

— Ce fel de zvonuri?

— Că vindea informații fiscale. Din interiorul Swiss United.

— Matthew nu ar fi făcut asta niciodată, replică Zoe, încruntată.

— Sunt de acord. Nu-i stătea în caracter. Dar se scurgeau informații în afara băncii. E posibil ca unele să fi ajuns în mâinile unor reporteri.

Zoe se înfioră.

— Reporteri?

— Da. Jonas e conștient de asta. După cum îți poți imagina, e destul de supărat. Ideea că informații financiare private ar putea ajunge în afara firmei e devastatoare. Criminală, de fapt.

— Și tu crezi că Matthew era cel care vindea informații?

— Ei bine, ăsta e lucrul interesant, zise Julian, făcând o pauză și terminând vinul rămas în pahar. La început, da. Așa am bănuit. Dar, din câte înțeleg, scurgerea de informații continuă.

Zoe privi pescărușii. Erau doar doi astăzi. Săptămâna trecută erau mai mulți; restul trebuie să fi plecat în locuri mai calde. Țipau și dădeau târcoale aleii din spatele restaurantului. Zoe auzea zgomotul coșurilor de gunoi care erau înlocuite, trosnetul și scârțâitul ușii din spate. Dinspre bucătărie venea un miros fad de tocană de pește. Un pescăruș trecu pe deasupra lor, cu un crab în cioc. Victorie! Urma să îl arunce pe treptele de piatră de la capătul străzii. Toți pescărușii făceau așa. Vara, negustorii trebuiau să le mărture de două ori pe zi din pricina bucăților de carapace de crab.

— Am o bănuială, rosti Julian. Vrei să o auzi?

— Desigur.

— L-ai cunoscut vreodată pe Arthur Maynard? De la Schmit&Muller?

Zoe simți că leșină. Înainte să îi poată răspunde, Julian începu să râdă.

— Desigur că ți-l amintești. V-am văzut împreună în vacanța firmei din Zermatt.

— Din Zermatt? șopti Zoe.

— Da, iarna trecută. Nu îți amintești? Coborâți amândoi din telescaun.

— O, da. Îmi amintesc acum. Ai o memorie bună.

— Îmi amintesc totul. Una dintre multele mele ciudățenii.

— Spuneai că ai o bănuială?

— Da. Acum câteva luni discutam cu Jonas și mă întrebam dacă scurgerea provine de la Schmit&Muller. La urma urmei, ei au acces la multe dintre rapoartele fiscale ale clienților noștri, precum și ale clienților de la BIC și de la multe alte bănci.

— Și Jonas ce a zis?

— Că merită încercat. Am început să îi urmărim îndeaproape pe toți bancherii noștri seniori, precum și pe avocații de la Schmit&Muller care aveau acces la clienții noștri.

— Și ce ați aflat?

Julian zâmbi.

— Cred că știi ce am aflat.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Zoe. Nu se deranjă să o șteargă. Rămase cu ochii la linia orizontului și la cerul auriu de deasupra.

— Arthur și cu mine avem o relație.

— E căsătorit, să știi.

— E despărțit.

— Soția lui nu pare să creadă asta. Ne-a ajutat destul de mult.

Zoe se întoarse cu ochii scânteind.

— Ce ați făcut cu Arthur?

Julian clătină din cap.

— Nu ești curioasă să afli ce ne-a făcut Arthur nouă? Sau ai știut tot timpul ăsta?

Zoe începu să plângă.

— Nu știu nimic, răspunse ea. Exceptând faptul că este un om bun și că îl iubesc.

— Fura informații confidențiale din interiorul Schmit&Muller și le trimitea reporterilor din Statele Unite.

— Ai dovezi?

— Toate dovezile de care avem nevoie. Și știi ce mi se pare curios?

— Ce?

— Că acești doi bărbați, Matthew Werner și Arthur Maynard, au decis amândoi să fure informații în același timp. Matthew s-a dus la

Departamentul de Justiție. Arthur, la presă. Și iată-te aici, în mijlocul lucrurilor.

— Poate că le-a venit mintea la cap amândurora. După ce au aflat că firmele la care lucrau făceau afaceri cu familia Assad. Te-ai gândit la asta?

— Mi se pare imposibil ca tu să nu fi știut că acești oameni erau informatori.

— Nu am greșit cu nimic. Și nici Arthur nu a greșit.

— Ei bine, vom vedea. Cred că Jonas îi va face o vizită lui Arthur în curând. E la Paris, să știi. În apartamentul lui de acolo. Soția l-a dat afară din casa lor din Luxemburg după ce a aflat de voi doi.

Ușa de la terasă se deschise. Julian și Zoe se întoarseră. Rose, care întârziase ca de obicei, stătea în prag, legându-și șorțul la spate.

— *Je suis désolée,* spuse ea, apropiindu-se de Zoe. Făcu o pauză când îl observă pe Julian.

— *Excusez-moi.*

— Rose, se bâlbâi Zoe, ștergându-și obrazul umed cu podul palmei. El e un vechi coleg de-al meu, din Geneva. Îmi pare rău, Julian, dar trebuie să mă întorc la muncă. Schimbul nostru de la cină urmează să înceapă, zise Zoe, ridicându-se în picioare și ignorând privirea curioasă a lui Rose.

— Desigur, zise Julian, ridicându-se și el. Îmi pare bine să te cunosc, Rose. Mă bucur că am vorbit, Zoe.

— Da, ce surpriză!

Julian se uită la ceas.

— Se face târziu. Cred că mă duc în plimbare până la locul pe care l-ai menționat – cum se numea? Să văd dacă au o cameră.

— Vila de la Mar.

— Da. Aia. Dacă mai rămân câteva zile, poate ne mai vedem.

— Poate.

— Cât îți datorez? Pentru vin.

— E din partea casei.

Julian acceptă cu o mișcare din cap.

— *Merci. Bonsoir.*

Băgă mâinile în buzunare și porni spre ușă. Înainte să o deschidă, se opri.

— A, Zoe. Încă ceva.

— Da?

— După ce Matthew a murit, nimeni nu i-a găsit laptopul.

— Laptopul?

— Da, știi tu. Cel pe care îl folosea când călătorea.

— Îmi imaginez că era cu el în avion.

— Poate. M-am gândit că tu știi pe unde e. Avea atât de multe informații confidențiale în el.

Zoe clătină din cap.

— Îmi pare rău.

— Merita să încerc, conchise Julian. O seară bună! Sper să ne revedem curând.

ANNABEL

Khalid era mort. Annabel îl auzise murind. Ideea îi făcea rău fizic. Vomitase de două ori – o dată la aeroportul din Geneva, o dată în mica chiuvetă a avionului. Nu putea să se oprească din a relua în minte conversația pe care o avuseseră. Vocea lui era atât de tensionată și ostenită, de parcă mergea repede în timp ce vorbea cu ea. Sunetele orașului se auzeau zgomotos pe fundal. Claxoane, vânt, interferențe, zgomot de fond. Se întrerupea întruna; abia dacă îl putea auzi. Mergea pe o stradă aglomerată din Londra? Era într-o stație de tramvai? spusese ceva ce ea nu înțelesese. Apoi, nimic.

A fost o împușcătură? Annabel nu era sigură. Prima dată a crezut că bubuitura pe care a auzit-o a fost sunetul telefonului lovind asfaltul. Dar ar fi putut fi o împușcătură. Sau o lovitură cu un obiect contondent. Era vina ei. Dacă nu ar fi dus laptopul la el, Khalid ar fi fost încă în viață.

La zece ore după conversația ei cu Khalid, avionul lui Annabel ateriză pe Aeroportul Internațional Las Américas din Republica Dominicană. Annabel simțea că leșină din pricina căldurii. Se îmbrăcase pentru o lună de noiembrie în New York, nu pentru o călătorie la tropice. Trase de gulerul bluzei, cât așteptă valiza. Simțea cum spatele i se umezește din pricina aerului jilav al nopții.

Valiza ei căzu ultima pe carusel. Annabel o luă și aruncă o privire în terminal. Nu mâncase de la Geneva. Era trecut de miezul nopții și chioșcurile se închiseseră. Se duse la un tonomat și introduse cardul de credit în el înainte să își dea seama că e scos din funcțiune. Oftă și se opri în fața unei tâșnitoare.

Ghișeul de închiriat mașini era la celălalt capăt al terminalului. Funcționarul din spatele tejghelei

discuta cu un manipulator de bagaje. Annabel se plimbă pe lângă țâșnitoare până ce manipulatorul de bagaje făcu un semn de rămas-bun și plecă în direcția opusă. Când ieși din câmpul ei vizual, Annabel se apropie și îi zâmbi funcționarului.

— *Habla usted Inglés?*[10] întrebă ea.

Era mult prea obosită să vorbească într-o altă limbă. Funcționarul, un tânăr de maximum douăzeci și cinci de ani, avea părul lung și niște căști în jurul gâtului. Semnul de deasupra lui anunța că urma să închidă în zece minute. Se uită la ceas înainte să îi răspundă.

— *Sí, señorita.* Cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să ajung la Isla Alma. Mă puteți ajuta?

Funcționarul s-a încruntat.

— Isla Alma este o insulă privată. Vreți să spuneți La Palma?

— Nu, vreau să spun Isla Alma.

— Va trebui să mergeți în portul din Boca Chica. E la treizeci și cinci de kilometri de aici. Vă așteaptă cineva pe insulă?

— Nu.

— Singurul mod de a ajunge și de a pleca de pe insulă este cu o barcă privată.

— Nu există niciun feribot? Sau un taxi de apă?

Funcționarul râse.

— Către Isla Alma? No, *señorita.*

Disperarea de pe fața lui Annabel trebuie să fi fost vizibilă, deoarece funcționarul oftă. Îi făcu semn să se aplece deasupra tejghelei.

— Vărul meu conduce o limuzină. E un om bun. Și-a terminat tura. Mă așteptă pe mine sus. Vă poate duce acolo, dacă doriți. Ca să nu trebuiască să conduceți dumneavoastră. Păreți obosită. Nu ar trebui să fiți pe drum atât de târziu.

— Sunt obosită, ezită Annabel, însă doar o clipă.

Dintre toate riscurile pe care și le asumase, a urca într-o mașină cu un necunoscut era, probabil,

cel mai mic.

— În regulă. Mulțumesc. Ar fi bine.

— De obicei, cere douăzeci și cinci de dolari. Sunteți americancă, corect?

— Da. E în regulă.

— În regulă. Mă duc să îl chem. Așteptați-mă aici! Vă va duce la portul din Boca Chica. Apoi sunteți pe cont propriu. Isla Alma nu este genul de loc unde majoritatea oamenilor sunt bine-veniți.

— O să îmi încerc norocul.

Funcționarul ridică din umeri.

— *Es tu vida.*[11]

— V-aș putea folosi telefonul? Celularul meu e mort.

— Nu am voie să permit utilizarea telefonului.

— Vă rog. Termin rapid, vă promit.

Marina căută prin geantă și găsi o bancnotă de douăzeci de dolari americani. O puse pe tejghea.

Funcționarul o luă și îi aruncă o privire.

— E tot ce am. Asta, dacă nu vreți euro. Îmi pare rău.

Tânărul băgă bancnota în buzunarul de la spate.

— Vorbiți rapid, în regulă? Mă duc să îl chem pe vărul meu.

— Vă mulțumesc.

Annabel îl așteptă să plece, înainte să scoată cartea de vizită a lui Lorenzo. *Sună-mă dacă ai nevoie de un prieten,* îi spusese el după înmormântarea lui Matthew. Spera că a vorbit serios.

Telefonul sună o dată, de două ori, de trei ori.

Te rog, te rog, te rog, repeta Annabel în șoaptă. *Te rog, răspunde la telefon!* Nu îi trecuse prin cap că nu va putea ajunge la Lorenzo odată ce va ateriza în Republica Dominicană. Isla Alma era ultimul ei refugiu. De aici, nu mai avea alte opțiuni.

— Alo?

— Lorenzo? întrebă Annabel cu glas tremurat.

Se uită în jur. Funcționarul era cu spatele la ea, în cealaltă parte a terminalului, vorbind cu doi tipi. Se întoarse și ea cu spatele, aplecându-se deasupra telefonului.

— Cine e?

— Sunt Annabel Werner. Soția lui Matthew.

— Annabel? zise Lorenzo, vocea îmblânzindu-i-se. Unde ești? Ești bine?

— Sunt la aeroport. Las Américas. Am venit să te văd. Voiam să iau un taxi care să mă ducă în port.

— Trimit șoferul după tine. Nu lua un taxi. Să fii în fața terminalului în cincisprezece minute.

— Ești sigur? Îmi pare rău. Știu că e toiul nopții și…

În cealaltă parte a terminalului, funcționarul se răsuci și arătă spre ea. Cei doi tipi o priviră atent. Annabel simți un val de neliniște. Păreau s-o cântărească din ochi într-un mod total nepotrivit.

— Mă bucur că ai sunat. Annabel?

— Da?

— Nu vorbi cu nimeni. Nu îți folosi cardul de credit. Fii cât mai discretă! În regulă?

— În regulă. Mulțumesc, Lorenzo. Îți mulțumesc foarte mult.

— Ai grijă de tine.

Annabel închise telefonul și plecă de la birou. Când funcționarul și prietenii lui se întoarseră, ea deja dispăruse.

ZOE

În întuneric, Zoe își puse valiza în portbagajul Peugeot-ului unchiului ei. Clement o avertizase că mașina era veche și că avea cauciucurile uzate și subțiri. Era posibil să nu supraviețuiască unui drum de șapte ore până la Paris. Nu putea lua autobuzul către Arles dimineața și de acolo, trenul?

Zoe nu putea aștepta până dimineață. Îi spusese lui Clement că Arthur, iubitul ei, era bolnav. În realitate se temea că fie era mort, fie va fi în curând. Nu mai știa nimic de el de când sosise Julian în Sainte-Thérèse-de-la-Mer.

Fusese ideea lui Zoe să îi trimită datele lui Duncan Sander. Arthur se împotrivise, inițial. Da, trebuiau să facă ceva, îi spusese el. Nu puteau sta deoparte în timp ce companiile lor ascundeau bani pentru teroriști, traficanți de droguri și criminali de război precum Assad. Dar ce ar putea face un jurnalist, mai mult decât să scrie un articol? Cuvintele nu îi puteau proteja. Cuvintele nu îi puteau aresta pe Jonas Klauser, pe Fares Amir și pe avocații de la Schmit&Muller. Cuvintele nu puteau face nimic. Arthur se gândise că ar trebui să meargă la poliție.

Dar care poliție și unde? Jonas Klauser era prieten cu capul Poliției Federale. Zoe îi văzuse schiind împreună într-o excursie a firmei din Zermatt. Autoritățile federale din Luxemburg nu erau diferite. Directorii executivi de la Schmit&Muller aveau prieteni peste tot. Așa și reușiseră să funcționeze atât de mult în maniera în care o făceau. Spre deosebire de Swiss United, care avea clienți cu activități mai mult sau mai puțin legale, întreaga afacere a Schmit&Muller se baza pe înființarea companiilor-paravan pentru băncile offshore. Toți clienții lor ascundeau ceva. Mituirea oficialilor era o modalitate, desigur. Arthur sugerase să meargă la americani, dar Zoe

nu credea că Departamentului de Justiție s-ar obosi să îi protejeze pe oricare dintre ei, având în vedere că nu erau cetățeni americani. Trebuiau să găsească altă metodă.

Duncan Sander îl contactase primul pe Arthur. Tim Morris, un bancher de la Banca Internațională din Caraibe și prieten de-ai lui Arthur, era omul lor de legătură. Duncan îl căuta pe Morty Reiss, spunea Tim. Tim se ocupase de contul lui Morty de la BIC până ce Schmit&Muller îl închise brusc, transferând banii lui Reiss la Swiss United. Îl putea ajuta Arthur pe Duncan să îl găsească?

La început, Arthur ignorase apelurile lui Duncan. Apoi Tim fusese găsit mort. Victima unui accident nautic, sau cel puțin așa susțineau ei. Arthur fusese șocat. Zoe nu. *Ți-am spus,* replicase ea. *Aceste bănci sunt nemiloase. Vor face orice, oricăruia dintre noi.*

Zoe știuse asta de la bun început. De când acceptase să lucreze pentru Swiss United. Jonas fusese destul de clar: Zoe lucra pentru el și doar pentru el. Făcea orice îi cerea el să facă. Pentru asta era plătită cu optzeci de mii de euro pe an, plus un bonus consistent dacă se descurca bine. Pentru cineva ca Zoe, era o ofertă bună. Una pe care nu putea să o refuze.

Matthew fusese prima și singura misiune a lui Zoe. În fiecare săptămână, trebuia să îi dea raportul lui Jonas: cu cine se întâlnea și cu cine vorbea Matthew; orice e-mail de interes pe care îl trimitea; unde călătorea în interes de afaceri și unde de plăcere. Jonas voia să știe totul despre prietenii și familia lui Matthew și mai ales despre soția lui. Jonas spunea că vrea să îi urmărească atent pe bancherii juniori, mai ales pe cei pe care îi considera promițători.

Nu trecuse mult până ce Jonas o încurajase să se culce cu Matthew. Știa că celelalte fete de la Swiss United făceau asta atât cu bancherii, cât și cu clienții. Era doar o modalitate de a se apropia mai

mult de el, spunea Jonas. Dar Zoe știa ce însemna asta de fapt: o modalitate de a-l influența pe Matthew, în cazul în care ar fi avut de gând să încerce vreodată să dezerteze.

Înscenarea fusese destul de simplă. Un weekend la faimosul hotel de lux Metropole din Monte Carlo. O recompensă pentru bancherii care câștigau cel mai bine și pentru asistentele lor. Cine somptuoase, stropite din belșug cu alcool în fiecare seară, urmate de camere private la Casino de Monte-Carlo, toate plătite de Swiss United. Unii bancheri aduceau dame de companie, alții închiriau mașini sport și spărgeau sute de mii de dolari la blackjack, ruletă sau zaruri. Zoe și-a jucat rolul, îmbrăcându-se în rochii elegante și în bijuterii care furau ochii, toate alese pentru ea de Elsa Klauser. Îmbrăcată așa cum era, putea avea orice bărbat din Monaco. Dar ochii ei erau pe Matthew. Era plătită pentru asta.

Zoe își spusese că nu însemna nimic. Se culcase cu destui bărbați înainte ca să mai conteze. Și îl plăcea pe Matthew. Era chipeș și destul de amuzant. Oricum, nu din acest motiv venise ea la Swiss United? În speranța de a pune mâna pe un bancher bogat, pe care să îl ia de soț? Dacă își juca atent cărțile, putea ajunge soția unui bancher din Geneva. Asta era planul. Dacă cineva i-ar fi spus cu un an în urmă că și-o va trage cu un bărbat ca Matthew într-un apartament dintr-un hotel de cinci stele din Monte Carlo, ar fi fost entuziasmată. Dar de data asta totul se dovedi diferit. De data asta, fusese groaznic.

Poate din cauza faptului că era înregistrată. Zoe știa că o cameră de supraveghere era ascunsă în încăpere, fix deasupra televizorului. Fusese instruită să se poziționeze în așa fel încât să se vadă clar atât ea, cât și Matthew.

Poate rezistența lui Matthew făcuse ca totul să pară atât de greșit. Zoe îl atrăsese la ea în cameră prefăcându-se că este prea beată ca să ajungă acolo

în siguranță. Când se întinsese să îl sărute în lift, el se smucise și se dăduse în spate. Abia după încă un pahar, în apartament, reușise să îl ducă în pat. Nici măcar nu făcuseră sex. Se prostiseră un pic înainte ca Matthew să adoarmă într-o amorțeală rece. În toiul nopții, Matthew o strigase pe Annabel în somn. Când Zoe se trezise, el nu mai era acolo.

Ziua următoare, Zoe se amorțise cu alcool și cu Xanax. Simulase o răceală ca să poată dormi toată ziua și să evite pe oricine de la Swiss United. Nu putea scăpa de sentimentul că fusese violată, cu toate că, în mod evident, ea era agresorul. Matthew fusese atât de amețit, încât Zoe bănuia că îl drogaseră. Nu era sigură dacă el își mai aducea aminte de ce se întâmplase. Își ceruse scuze, roșu la față, câteva zile mai târziu. Păruse ușurat când ea îi spusese că nu are pentru ce să își ceară scuze și că nu se întâmplase nimic între ei care ar putea avea consecințe.

Dar ceva se întâmplase. Zoe se schimbase. Devenise depresivă și apoi nervoasă. Dezgustul față de sine se transformase în furie. Îl ura pe Jonas Klauser cu fiecare fibră a ființei ei. Pentru ceea ce îi făcuse ei, pentru modul în care o tratase nu doar pe ea, ci pe toți din jurul ei. Zoe se hotărâse să îl facă să plătească.

Încet și cu grijă, începuse să adune dovezi împotriva lui Jonas. Era destul de ușor să le găsească; avea acces la toate fișierele lui Matthew și la e-mailuri, precum și la majoritatea bazei de date a corporației. Șmecheria era să nu fie descoperită. După ce îl cunoscuse pe Arthur, își dăduse seama că probele pe care le strângea atingeau chestii mult mai importante decât Jonas Klauser. Întregul sistem era putred până la nucleu. Dar ei doi puteau să îl dărâme.

După ce Tim murise, Arthur fusese de acord să ia legătura cu Donald Sander. Împreună, el și Zoe urmau să îi trimită lui Duncan destule informații nu doar pentru a-l depista pe Morty Reiss, ci

pentru a distruge lumea bankingului offshore. Era singura modalitate de retragere, considera Zoe. Oricum într-un final, toate astea aveau să se prăbușească în jurul lor și existau destule dovezi pentru a-i trimite pe amândoi în închisoare pe viață. În felul ăsta, ei ar fi fost primii care săreau de pe corabia care se scufunda. Tot ce trebuiau să facă era să rămână în viață până ieșeau articolele de la tipar.

După tot ce îi făcuse, Zoe nu suporta să îl vadă pe Matthew cum se duce la fund cu Jonas Klauser. El nu merita asta. Așa că într-o seară, în timp ce mergeau spre casă de la bancă, Zoe îi spusese lui Matthew că există un informator în Swiss United. Cineva despre care ea știa că îi oferea informații din interiorul băncii unui jurnalist din Statele Unite. În curând va apărea un articol care îi va incrimina pe toți.

Salvează-te! îl îndemnase ea. *Mergi la autorități înainte să vină după tine!* Așa ajunsese Matthew să coopereze cu Hunter Morse, un agent de la Departamentul de Justiție.

Acum, Matthew era mort. Duncan, la fel. Și dacă ea nu se punea în mișcare, știa că va fi moartă până dimineață.

∵

După ce ieși din Sainte-Thérèse-de-la-Mer, Zoe respiră un pic mai ușurată. Porni radioul. Piciorul i se relaxa pe accelerație.

Când ajunse la munții Vaucluse, își dădu seama că este urmărită. Era mai degrabă o senzație. O furnicătură pe piele, o percepție sporită a farurilor din spatele ei. Putea fi oricine, își spuse ea. Dar era Julian. Adânc în măduva oaselor, știa că este el.

Zoe alesese traseul pe care mergea cu un scop. Drumurile din partea asta a țării erau întortocheate și periculoase, mai ales noaptea. În unele locuri, tunelurile erau atât de mici, încât abia dacă încăpea o mașină. Ocazional, partea stângă a drumului dispărea complet. Dacă șoferul nu era atent, un

viraj rapid și neglijent îi putea arunca de pe versant.

Chiar și un conducător auto experimentat trebuia să aibă prezență de spirit. Zoe acceleră ușor; un test. Mașina din spatele ei îi urmă exemplul. Nu se mai ascundea. Voia să știe că o urmărește. Cele două automobile treceau printre munți, niciodată la mai mult de treizeci de metri distanță una de alta. Îi aminti lui Zoe de mașinile magnetice cu care se juca fratele ei când era copil. Bara de protecție a uneia o atrăgea pe cealaltă. Dar când erau întoarse invers, mașinile se respingeau, împingându-se în direcții opuse.

Ploaia începuse să cadă. Ușor la început, apoi mai violent. Ștergătoarele nu făceau față. Zoe simțea cum cauciucurile, aproape lucioase din pricina utilizării excesive, alunecă la fiecare viraj. Strânse degetele pe volan, ca și cum ar fi putut controla mașina prin pură voință. O lumină clipi în bordul mașinii lui Zoe. Conducea atât de rapid, iar curbele erau așa de strânse, încât îi era frică să privească în jos. Spera ca lumina să se închidă singură. Clément o avertizase că mașina avea particularitățile ei; atât de multe, că nici nu se deranjase să le enumere.

Lumina pâlpâia cu insistență. Într-un final, pe o porțiune relativ dreaptă de drum, Zoe privi în jos. Spre groaza ei, își dădu seama că rezervorul e gol.

Cum era posibil? Acul îi arăta un rezervor plin când a plecat din Sainte-Thérèse-de-la-Mer. Acum, se repezise cu totul în stânga. Poate era o greșeală, își spuse ea. Un capriciu al unei mașini vechi.

Sau poate că vechiul Peugeot era mai puțin eficace la consum decât credea și nu te anunța asta decât în ultima secundă.

Nu exista nicio benzinărie pe o distanță de kilometri întregi. Singura mașină de pe drum era cea din spatele ei. Dacă se oprea din mișcare, era moartă. Mai ales dacă el era înarmat. Ar fi fost ușor pentru Julian să o domine, să o tragă afară din

mașină și să o împingă într-una dintre râpele fără fund din jurul lor. Nimeni nu i-ar fi găsit cadavrul. Iar dacă l-ar fi descoperit, ar fi putut crede că s-a aruncat singură. Fără niciun loc de muncă și fără prea multe rude, nimeni nu ar fi fost surprins dacă Zoe Durand s-ar fi sinucis. Luase asta în considerare cu siguranță. Dacă l-au ucis și pe Arthur, ea chiar nu mai avea nimic.

Acum, că se confrunta cu posibilitatea morții, Zoe reacționa ca un animal speriat. Mintea i se liniștise și un singur gând îi rămăsese: supraviețuirea. Simțurile îi deveniră mai ascuțite și putea simți fiecare dâmb peste care treceau roțile mașinii. Sunetul ploii se stinse, înlocuit de sângele care îi bubuia în urechi. Se aplecă în față, scrutând întunericul.

Știa exact unde se află. Mai condusese pe drumul ăsta cu Clément de multe ori. Peste mai puțin de două sute de metri, începea Gorges de la Nesque. Clément îi spusese că, în urmă cu mai mult de o sută de ani, rudele lui lucraseră la calea ferată care trece prin Gorges de la Nesque, dar că proiectul fusese abandonat. Apoi familia lui se mutase și mai în sud, stabilindu-se într-un final în Sainte-Thérèse-de-la-Mer ca să devină pescari. Acum, D942, drumul îngust pe care conducea Zoe, era singura șosea care trecea prin acest canion. Se apropia de prima serie de tuneluri săpate în fațada muntelui. Erau înalte de doar doi metri. Nu suficient de înalte pentru ca un camion sau un SUV să treacă prin ele. Când Zoe era mică, Clement îi spunea că acolo trăiesc trolii. La vremea aia, gândul o îngrozea, dar o și încânta. Își amintea de senzația de vertij pe care o simțise la o bifurcație, când privise în jos, peste marginea parapetului care separa șoseaua de prăpastie.

Tunelul era o oportunitate, își dădu ea seama. Știa că urmează; Julian nu. Zoe putea folosi asta în avantajul ei. Acceleră când se apropie de tunel. Mașina din spatele ei tură motorul, micșorând ușor

spațiul dintre ele. Cu toate că nu mai spusese o rugăciune de ani buni, Zoe începu să murmure una. Avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea găsi.

Când luă virajul, apăru gura tunelului: o gaură neagră în întunericul albastru-cerneală. Zoe inspiră adânc și apăsă pe frâne. Mașina se înclină, spatele alunecând înspre exterior, înspre marginea stâncii. Zoe închise ochii, pregătindu-se pentru impact. Mașina nu avea airbaguri; centurile de siguranță erau roase, iar clemele ruginite. Dacă nu calculase bine, ăsta îi era sfârșitul.

Zbură înainte, când aripa mașinii se lovi de marginea tunelului. Ridică brațele exact la timp, protejându-și fruntea pentru a nu se lovi de volan. Forța impactului răsucise mașina, astfel încât acum era perpendiculară pe drum, blocând intrarea în tunel. Zoe întoarse capul în dreapta și făcu ochii mari când văzu cealaltă mașină gonind spre ea. Farurile o orbeau. Închise ochii. O secundă mai târziu, sunetul asurzitor de metal lovind piatra explodă în jurul ei. Zoe urlă.

Câteva minute trecură înainte ca Zoe să coboare mâinile din jurul capului. Ridică fruntea de pe volan. Auzi sunetul blând al ploii lovind parbrizul. În rest, liniște.

Întinse mâinile și flexă degetele. Umerii îi căzură. Întoarse capul în dreapta și în stânga. În afară de o durere surdă în umăr, era nevătămată.

Ca prin vis, Zoe își desprinse centura și deschise portiera mașinii. Păși în aerul rece al nopții. În câteva secunde, părul i se lipi de scalp și picioarele i se udară în bocanci. Nările i se umplură cu mirosul pinilor-umbrelă care absorbeau ploaia. Duse mâinile la piept în timp ce își croi drum pe lângă mașina aflată la marginea drumului.

Era o gaură în parapetul de piatră care separa D942 de râpă. Era curată, nicio dărâmătură în jurul ei, doar absența pietrei. Ca spațiul din gingie de

unde a fost scos un dinte, se gândi Zoe. Se aplecă și își plimbă mâna pe marginea găurii.

Dincolo de ea nu era nimic. Un abis negru. Zoe se aplecă peste zid cât de mult putu. Cu toate că nu vedea nimic în întuneric, un fior îi scutură corpul, ca atunci când privise pentru prima dată peste acest zid, în copilărie. Observă o vagă undă de lumină venind din adâncul râpei. Două lumini. Îndreptate în sus, ca niște stele picate din cer. Farurile mașinii lui. Zoe se întrebă dacă Julian era încă viu acolo jos, prins în corpul deformat al mașinii sale. Poate că era inconștient, cu sângele scurgându-i-se din cap, respirând greoi. Sau poate că nu simțea nimic. Poate că inima îi explodase, așa cum spera că i se întâmplase lui Matthew când și-a dat seama că avionul său urma să se prăbușească. Poate că în secundele de dinaintea morții inevitabile, Julian simțise o imponderabilitate de moment, urmată de un întuneric inert, care îl învăluise.

Zoe se întoarse în mașina ei. Cheia era în contact, frâna de mână, trasă. Motorul bâzâia așa cum făcuse și înainte, iar becul roșu tot clipea, indicând că nu mai are combustibil. Acum nu o mai deranja. În timp ce se așeza la volan, simți un val de ușurare și începu să plângă. Julian era mort. Pentru moment, era în siguranță. Curând altcineva urma să vină după ea. Dar avea să iasă din munții ăștia în viață și deocamdată asta era tot ce conta.

MARINA

Era întuneric când Marina ajunse în zona Adams Morgan din Washington. Taxiul opri la bordura unei zone liniștite, pline cu arbori, de pe strada Kalorama și Marina coborî. Hunter Morse trăia într-o casă victoriană de oraș, modestă, din cărămidă roșie, care semăna cu toate celelalte case din cartier. Avea un petic de iarbă foarte bine îngrijit în față și un gard din fier forjat, a cărui poartă era deschisă. În timp ce urcă treptele de la ușa principală, Marina observă o grămadă de pachete lăsate pe verandă. Nu îi trecuse prin minte până atunci că era posibil ca Hunter Morse să fi plecat din oraș. Inima Marinei tresări. Apăsă oricum pe sonerie, sperând la un miracol.

Auzi sunet de pași. Așteptă, întrebându-se dacă ar trebui să sune din nou. În timp ce mâna i se apropia de buton, răsună pocnetul unor încuietori. Ușa se deschise. În spatele ei stătea o brunetă palidă, slăbuță. Nu părea mai în vârstă decât Marina. Cu toate că abia se înserase, purta un halat de baie peste niște pijamale negre. Cercuri negre îi înconjurau ochii mari.

Femeia nu era soția lui. Marina făcuse câteva cercetări despre Hunter Morse în drum către Washington și, din câte își putea da seama, Morse nici măcar nu era căsătorit. Nu era prezent nici pe rețelele de socializare. Nu scrisese niciodată niciun articol și nici nu oferise vreun interviu. De fapt, îi descoperise numele doar în două locuri: un catalog cu absolvenții Facultății de Drept din Columbia și un website dedicat amatorilor de poker.

— Ce dorești? o întrebă femeia din spatele ușii de plasă.

— Hunter Morse locuiește aici? Speram să pot vorbi cu el câteva minute, răspunse Marina, zâmbind. Îmi cer scuze pentru că am venit acum, la ora cinei.

Femeia se încruntă.

— De unde îl știi pe Hunter?

— Nu îl știu. E prietenul unui prieten. Prietenul meu a decedat în urmă cu câteva săptămâni.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Duncan a murit cu o zi înainte de întâlnirea stabilită cu Hunter.

Bruneta șovăi o clipă.

— Duncan Sander?

— Da.

— Și tu ești?

— Marina Tourneau. Am lucrat cu Duncan aproximativ zece ani. A fost un prieten foarte apropiat.

Bruneta deschise ușa larg.

— Intră, îi spuse ea, făcându-i semn Marinei cu mâna.

— Aveți niște colete și…

— Lasă-le!

Marina păși în casă. Holul era întunecat. Draperiile erau trase, în timp ce o urma pe femeie prin hol, pe lângă bucătărie, Marina observă un morman de scrisori pe tejghea.

— Hunter e aici? întrebă ea, neputându-și ascunde curiozitatea.

Femeia se opri și se întoarse. Chiar și în semiîntunericul holului, Marina îi putea simți frica. Duse un deget pe buze și îi făcu semn din cap spre ușa din spate.

— Afară, șopti ea.

Marina încuviință. O urmă pe femeie spre o terasă mică de cărămidă, cu un petic și mai mic de iarbă. Femeia luă loc la masa de picnic din lemn. Scoase un pachet de țigări din buzunar și își aprinse una. Marina se apropie, nefiind sigură că poate să se așeze. Femeia trase adânc în piept și suflă fumul în direcția ei. Apoi arătă spre banca din fața ei.

— Fumezi? întrebă ea, ridicând pachetul.

— Sigur. Mulțumesc, zise Marina, luând o țigară și punând-o între buze, apoi se aplecă, permițându-i femeii să i-o aprindă. Scuze, nu v-am reținut numele.

— Agnes. Lucrez cu Hunter, răspunse ea, holbându-se la propriile mâini. Sunt și prietena lui. Cum probabil ți-ai dat seama, având în vedere că sunt îmbrăcată cu halatul lui de baie.

— Locuiești aici? E o casă foarte drăguță.

— Nu. E a lui Hunter. Eu doar stau aici.

— El e…

— Dus. A dispărut acum patru zile.

— A dispărut?

— Da, dispărut. A ieșit să alerge. Nu s-a mai întors.

Agnes scutură țigara deasupra unui pahar de plastic care, evident, ținea loc de scrumieră.

— Ai fost la poliție?

Cu buzele strânse, Agnes încuviință din cap.

— E posibil…

Agnes râse amar.

— Să fi fugit?

— Nu, nu asta voiam să spun. Poate că e rănit sau ceva. Nu ar trebui să îl caute cineva?

Agnes îi aruncă o privire mohorâtă.

— Tu să-mi spui. Ce s-a întâmplat cu prietenul tău jurnalist? E mort, nu?

— Da.

— Intrare prin efracție? Asta se spune?

— Da. Cel puțin deocamdată.

— Crezi că asta i s-a întâmplat?

Marina își mușcă buza.

— Nu, șopti ea. Nu cred.

— Când spui „ei”…

Agnes oftă, enervată,

— Ei bine, Hunter nu a fost tâlhărit în parcul Rock Creek, da? L-au ucis. Așa cum ți-au ucis și ție prietenul. Deci…

— Banca aia. Swiss United. Toate problemele au început când Hunter s-a apucat să îi

investigheze. Nu voia să o facă, apropo. Era un caz pe care îl moștenise. De la un coleg care a decis să se pensioneze la vârsta de patruzeci și cinci de ani și să se mute în insulele Cayman. Uimitoare coincidență, nu? Toată lumea care îi investighează dispare.

— Când a început asta? Investigația?

— În urmă cu aproape un an. Inițial, Hunter nu intenționa să meargă mai departe. Noi, toți cei de la Departamentul de Justiție, avem destule pe cap. Investigațiile moștenite sfârșesc prin a fi abandonate de cele mai multe ori. Dar apoi, dintr-un capriciu, Hunt a verificat sumele.

— Sumele?

— Mda. Câteva miliarde de dolari sunt stocate în conturi offshore. Doar că nu erau miliarde. Erau mult mai mulți de atât.

— Treizeci și două de trilioane.

Agnes ridică privirea, surprinsă.

— Exact.

— Deci impozitul neplătit pe venit e substanțial.

— Să spunem și așa.

— Și a decis că merită investigat.

— Corect. Așa că s-a apucat să-și bage nasul în stânga și în dreapta și și-a dat seama că un absolvent al facultății lui de drept lucrează acum pentru Swiss United.

— Matthew Werner.

— Da. Ai auzit de Matthew?

— Știu că e mort.

— Accident de avion.

Agnes dădu ochii peste cap ca și cum ar fi vrut să zică: *Încă un accident. Da, bine.*

— A reușit Hunter să îl facă pe Matthew să vorbească?

Agnes oftă. Își stinse țigara și aprinse alta.

— Cred că da. Nu știu exact. Știu că s-a dus la New York să se întâlnească cu el.

— Când anume?

— În urmă cu trei luni. După aceea, Hunter a devenit foarte tăcut în ceea ce privește munca lui. La început, am crezut că vrea să se despartă de mine, pufni ea. Sună atât de prostește când te gândești, nu-i așa?

— Încerca să te protejeze.

Agnes ridică din umeri.

— Așa îmi place să cred. Totuși Hunter nu era perfect.

— Ce vrei să spui?

— Avea chestiile lui. Îi plăceau jocurile de noroc. A intrat în bucluc. Ne-am luptat mult timp cu asta.

— Intrase în datorii?

— Mda. Până peste urechi.

— Asta e un loc destul de drăguț.

— A fost al mamei lui. L-a moștenit după ce ea a decedat. Eu voiam să îl vândă. Amândoi suntem salariați ai guvernului, întreținerea unei astfel de case… zise ea, clătinând din cap. Dar vorbeam despre întemeierea unei familii. Și de aceea s-a hotărât să o păstreze. A zis că poate va căuta un loc de muncă la o firmă. Poate la Columbia? Deci putea câștiga mult mai mult în sectorul privat.

— De ce nu a făcut-o?

— Îi păsa de slujba lui. Și mie îmi pasă.

Marina dădu din cap aprobator.

— Înțeleg. Și eu sunt la fel. Jurnaliștii nu fac ce fac pentru bani.

— Acum o lună, Hunter a zis că a găsit o soluție pentru datoria lui.

— Ți-a spus despre ce era vorba?

— Nu. Dar știam. James Ellis. Asta era soluția lui.

Marina înghiți în sec.

— Candidatul la președinție?

— Mda. E client al Swiss United.

— Ești sigură?

Agnes încuviință.

— Mi-a spus Hunter. Era dezamăgit, fiind finul lui Ellis. Al candidatului, vreau să spun. Îl îngrijora că, dacă s-ar afla că Ellis avea bani ascunși în offshore-uri, asta i-ar distruge șansele de câștig.

— Bine. Deci tu crezi că James Ellis l-a plătit ca să păstreze investigația secretă? Asta vrei să spui?

— Nu James în mod direct.

— Cineva care lucrează pentru el?

— Fiul lui.

Marina încremeni. Auzea traficul de pe Kalorama și veranda vecinului scârțâind. Cineva făcea un grătar afară. Mirosul amețitor al fripturii îi umplea nările și, deasupra capului ei, frunzele maronii ca de hârtie se răsuceau în vânt.

— Fiul lui?

— Grant Ellis. Credeam că Hunter mă părăsește, da? Așa că m-am dus la computerul lui. Am parola lui și toate alea. Știu că sună oribil, dar chiar voiam să știu dacă mă înșală. Asta mă face să par nebună?

— Nu. Și eu am făcut asta.

Fruntea lui Agnes se descreți.

— Da? Cred că toate o facem.

— Și ce ai aflat? Despre Grant Ellis, vreau să spun.

— A venit aici și a luat cina cu Hunter. O săptămână mai târziu, un sfert de milion a apărut în contul bancar al lui Hunter.

— Ești sigură că banii provin de la familia Ellis? întrebă Marina, alegându-și fiecare cuvânt cu grijă.

Nu era loc de confuzii acum.

— Da. De la o firmă înregistrată pe numele lui Grant. Offshore, desigur.

— L-ai întrebat pe Hunter?

— Hunter mi-a spus că o veche cunoștință i-a oferit o slujbă secundară. Un fel de muncă de consilier. Nu mi-a explicat despre cine era vorba.

Nu știa că m-am uitat în agenda lui. Și, înțelegi tu, în extrasele de cont.

— Poate chiar era o slujbă legală de consultanță. Nu? Nu e posibil?

Agnes ridică din sprâncene.

— Două sute de mii? E de patru ori mai mult decât câștigă Hunter într-un an.

— Poate erau pentru campania electorală? zise Marina, auzindu-și disperarea din propriul glas. Poate Grant l-a angajat la compania lui. Au nevoie de experți fiscali.

Agnes se încruntă.

— Hunter avea o sursă în interiorul Swiss United. Știa că Ellis are bani acolo. Apoi Ellis l-a plătit și, o săptămână mai târziu, sursa e moartă? Asta mie nu-mi sună a slujbă de consiliere. Sună ca și cum Grant Ellis a plătit un angajat guvernamental să îi spună cine e informatorul.

— Și apoi apare Duncan Sander, vârându-și nasul peste tot și punând întrebări.

Buzele lui Agnes începură să tremure.

— Asta e partea pe care o urăsc. Hunter nu era o persoană rea. Nu cred că avea intenția să condamne pe cineva la moarte. Cred că poate… poate s-a gândit că voiau doar ca el să renunțe la investigație. Atâta tot.

— Știu, rosti Marina încet. E în regulă. Înțeleg.

Ochii lui Agnes se umplură de lacrimi.

— E mort, nu-i așa? L-au ucis și pe el.

— Nu avem de unde să știm.

— Toți cei care s-au apropiat de investigația asta au murit.

— Poate că s-a speriat. Poate că se ascunde.

— Se ascunde? Ce așteaptă? Ellis nu pleacă nicăieri. Va fi președintele Statelor Unite. Va scăpa basma curată. Și știi ce? Singura persoană care știe – singura persoană care l-ar putea distruge – e Hunter. Sigur că l-au ucis. Tu nu ai fi făcut la fel?

— Nu e singura persoană. Mai ai acces la calculatorul lui? La conturile lui și tot restul?

Agnes își șterse lacrimile cu podul palmei.

— Și ce să fac? Să merg la poliție? Nu am încredere în poliție.

— Nici eu. De aceea vreau să public totul. Odată ce aceste informațiile devin publice, Ellis va fi arestat. La fel vor păți și bancherii de la Swiss United. E unicul mod pentru noi de a fi în siguranță.

— Dacă Hunter e în viață, îl vor aresta și pe el.

Marina aprobă cu o mișcare din cap.

— Da. Probabil că o vor face. Dar arestat e mai bine decât mort. Agnes tăcu câteva clipe.

— Mă poți proteja?

— Voi încerca.

— Cum? De ce ar trebui să am încredere în tine?

— De asta, a zis Marina, scoțând USB-ul din geantă. Duncan Sander a avut un informator într-o firmă de avocatură numită Schmit&Muller. Avocați pentru Swiss United. Înainte să moară, m-am întâlnit cu informatorul lui din Paris. Iar el mi-a dat asta. Pot să îți arăt, dacă vrei. Sunt informații financiare din interiorul băncii.

— Suntem amândouă terminate.

— Practic, da.

— De ce ai nevoie?

— Am nevoie de tot, de e-mailurile lui, apelurile telefonice, agendele, extrasele de la bancă. Și am nevoie de ele acum.

ZOE

Becul roșu se înșela. Deși clipise tot drumul, Zoe ieși din munți fără să trebuiască să alimenteze. Motorul începu să trepideze când se apropie de Lyon. Opri la o benzinărie de la ieșirea de pe A7 care, cu excepția bărbatului de după tejghea, era goală. Totuși, inima lui Zoe bătea cu putere încă de când a coborât din mașină. Chiar dacă drumul fusese liber până aici, nu putea scăpa de sentimentul că era în continuare urmărită. *E mort,* își spuse ea. *L-ai văzut pe Julian White cum a murit.* Dar erau alții. Întotdeauna aveau să fie. Jonas Klauser avea ochi peste tot. Când începuse la Swiss United, celelalte asistente vorbeau despre asta; era un fel de mit urban sau un basm. *Spioni corporatiști,* așa îi numise Jacqueline, fata care stătea în biroul de vizavi de ea. *Observatorii,* le spusese Matthew. Zoe și-i imaginase ca fiind bărbați cu măști de schi care ascultau telefoanele și făceau poze cu obiective telescopice. Acum, își dădu seama că erau oameni pe care-i întâlneai în viața de zi cu zi. Proprietarul apartamentului tău. Fostul tău iubit. Colegul tău de cameră. Funcționarul care, cu câteva momente înainte, ți-a permis să îți transferi conținutul contului la o bancă din Insulele Cayman. Cu o anumită sumă, oricine putea fi cumpărat. Și Swiss United avea rezerve fără sfârșit, destule cât să plătească prețul fără a se gândi de două ori.

Zoe plăti pentru benzină cu bani gheață. Slujba de chelneriță era bună la asta. Primea bacșișuri în bancnote mici, pe care nu le depunea într-un cont bancar, ci le ținea ascunse într-o geantă sub pat, împreună cu restul banilor ei. În decursul ultimelor șase luni, își golise treptat contul bancar. O retragere de două sute de euro azi, o sută mâine. Arthur îi spusese să facă asta. La început totul părea un gest paranoic, inutil. Dar acum era

recunoscătoare. Când plecase din Geneva, numai opt sute de euro îi rămăseseră în cont. Putea trăi fără acele opt sute de euro.

Tipul din spatele tejghelei se holba la ea. Zoe îi simțea ochii bulbucați cum o evaluează, în timp ce ea număra banii. Deși era frig în magazin, ea transpira sub rochie. În spatele ei, un canal de televiziune era setat pe un post local de știri. Un reporter spunea ceva despre un accident de mașină, despre cum făptașul fugise de la locul accidentului. Un copil murise. Zoe se uită afară prin vitrina magazinului. Îndoitura din față a Peugeot-ului ei era destul de vizibilă. Simțea cum bărbatul îi studiază ochii, pomeții, linia nasului. Poate că o admira. Poate verifica dacă se potrivea descrierii de la televizor. Acum câteva luni, ar fi respins acest gând; bărbații se holbau mereu la ea. Acum, nu își putea permite să respingă nimic. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca acest tip să sune la poliție. Împinse banii pe tejghea fără să ridice privirea. Simți cum buricele degetelor lui îi atingeau mâna când luă banii și asta îi dădu fiori.

Alergă până la mașină. Băgă cheia în contact cu mâinile tremurânde. Dădea cu spatele ca să iasă din benzinărie atunci când sună telefonul. Era un număr parizian, pe care nu îl recunoștea. În interiorul benzinăriei, îl vedea pe vânzător vorbind la telefon.

— Alo?

— Zoe, eu sunt.

Zoe se înfioră de ușurare când auzi glasul lui Arthur.

— Unde ești? Te-am sunat și…

— Sunt la Paris. Nu eram în siguranță în Luxemburg.

— Ei au aflat că ești acolo. Nu poți merge la apartamentul tău. Jonas Klauser te caută.

— Știu. E în apartamentul meu.

— De unde știi?

— Sunt la hotel, peste drum. Îl văd de la geam. Are gărzile de corp cu el. Așteaptă afară, pe trotuar. Unde ești? Ești în siguranță?

— Nu, răspunse Zoe, începând să plângă. Mă îndrept spre Paris. Arthur, a avut loc un accident.

— Ești în regulă? Ești rănită?

— Da. Adică, da. Sunt bine. Dar…

— Nu îmi explica acum. Ascultă-mă cu atenție. Am vorbit cu Owen Barry. Toate poveștile urmează să fie publicate la miezul nopții, ora New York-ului. Adică peste doar câteva ore. După aceea e doar o chestiune de timp până să înceapă arestările tuturor celor de la Swiss United și de la Schmit&Muller.

— Ar putea dura zile până să se întâmple asta. Săptămâni, chiar.

— Nu cred. Ei nu se așteaptă la asta, deci nu vor fugi. Owen a spus că se va întâmpla în maximum o zi.

— Și acum ce facem? Până la arestări?

— Rămânem în viață.

— Încerc. Unde să mă duc?

— Owen ne-a îndemnat să mergem la sediul *Le Monde* din Paris. Simon Cressy e acolo; lucrează cu ei. Mi-a spus că vom fi în siguranță acolo.

— Și ai încredere în el?

— Trebuie să avem.

— Ne vedem acolo, atunci?

— Da. Voi rămâne aici, la hotel, până ce Klauser pleacă din apartamentul meu. Nu poate sta acolo toată ziua.

— Te rog să ai grijă, Arthur!

— O să am. Te iubesc, Zoe.

— Și eu te iubesc.

— Ne vedem curând.

Legătura se întrerupse. Zoe lăsă telefonul pe scaunul din dreapta și îi aruncă o ultimă privire tipului de la benzinărie. Se holba la ea. Fără să se mai deranjeze să își pună centura de siguranță, Zoe băgă în marșarier și apăsă pedala de accelerație.

Până va ajunge la Paris, o să se lumineze. Ziarele vor fi pe standuri. Avea un rezervor plin și, pentru moment, nu era nimeni în urma ei. Era aproape liberă.

MARINA

Pe strada Kalorama întunericul era străpuns doar de lumina galbenă, stranie, a câtorva felinare răzlețe. Era un cartier liniștit, plin de case în care locuiau familii cu copii. Cele câteva mașini parcate de-a lungul străzii erau tipice pentru suburbii: Subaru Forester, Volvo Cross Country, Toyota Sienna. Mașini construite pentru bastoane de lacrosse, cutii de suc, bagaje de weekend. Toate, cu excepția uneia. Vizavi de casa lui Hunter Morse se afla un sedan negru, cu geamuri fumurii. Deși nu vedea înăuntru, Marina era sigură că cineva stătea pe scaunul șoferului. Și la fel cum ea îl privea, știa că și el o privește.

Marina luă telefonul și formă numărul lui Owen.

— Care-i treaba? o întrebă.

— M-a urmărit până aici.

— În Washington?

— Da. E parcat în fața casei lui Morse.

— Marina, trebuie să pleci de acolo! Guy e detectiv privat. E de multă vreme pe statul de plată al lui James Ellis.

Marina strânse din dinți. Se uită de-a lungul străzii. Nu o mira faptul că James pusese pe cineva să o urmărească. Dar când avea să afle că ea îi făcuse o vizită lui Hunter Morse, lucrurile aveau să devină urâte, și asta rapid.

— Hei, Owen? întrebă Marina, ridicându-se pe vârfuri, privind spre mașina parcată lângă sedan. Dacă vecina a greșit? Dacă mașina pe care a văzut-o era o Honda Element? Mă uit la una acum. E pătrățoasă. Seamănă foarte mult cu o Kia.

Owen chicoti.

— Sunt cu mult înaintea ta. Prietenul meu a crezut același lucru. Se pare că era o Honda albastră, cu număr de înmatriculare din New York, ultimele cifre fiind *434*. A făcut drumul de la New York în Connecticut de mai multe ori în zilele

dinaintea morții lui Duncan, inclusiv în ziua în care el a murit. Și fii atentă: a fost cumpărată dintr-un lot second-hand de un fost pușcaș marin, Charlie Platt. Guy e un lunetist antrenat. Nu am putut încă să îl leg de Ellis, dar…

— O vom face. Știu eu cum, replică Marina, fără să detalieze. Trebuie să plec. Ellis știe că sunt aici. Ai primit fișierele pe care ți le-am trimis? Toate e-mailurile lui Morse și agendele lui?

— Da. Povestea poate fi publicată online într-o oră. Christophe Martin te așteaptă la sediul ICIJ.

— Mersi, Owen.

— Ai grijă, Marina!

Marina închise. Agnes stătea în tocul ușii, uitându-se la ea.

— Ești sigură că trebuie să merg și eu cu tine? întrebă ea, ezitând.

— Nu poți rămâne aici. Nu ești în siguranță.

— Dar dacă… începu Agnes, mușcându-și buza.

— Agnes, nu se mai întoarce. Cel puțin, nu acum. În regulă?

— Știu. Știu asta.

Totuși, nu se clinti din tocul ușii.

— Nu vreau să te sperii, dar este o mașină pe partea cealaltă a străzii. Ne filează. Cred că, dacă ieșim pe ușa din față, o să avem necazuri.

Agnes se încruntă.

— Ești sigură? Poate fi oricine.

— Nu este. Ai încredere în mine. E vreo posibilitate de a ieși prin curtea din spate?

— Nu chiar. Dar e un gard viu care ne separă de vecinul nostru. Poate găsim un loc prin care ne putem furișa.

Ușa mașinii se deschise. Șoferul coborî. Era îmbrăcat tot în negru, cu o șapcă neagră, care îi acoperea fața. Marina trase aer în piept și se îndepărtă de geam.

— Trebuie să plecăm. Acum!

Se repezi către Agnes, împingând-o de-a lungul holului. Fără să spună niciun cuvânt, femeia fugi

prin ușa din spate, pe terasă. Agnes se împiedică atunci când ajunse la trepte și căzu în genunchi, pe iarbă. Când se auzi ușa de la intrare deschizându-se, Agnes scânci de frică. Marina se întoarse și o prinse de talie, ridicând-o în picioare.

Zări ceea ce i se părea a fi o gaură în gardul viu și alergă înspre ea.

— Nu! șuieră Agnes în spatele ei, apoi arătând spre capătul celălalt al curții. Acolo.

— Trebuie să plecăm acum!

— Ai încredere în mine. Pe aici, spuse Agnes, apucând-o pe Marina de cot și năpustindu-se amândouă prin întuneric. Repede, șopti Agnes și o împinse cu putere pe Marina prin gardul viu.

Marina simți o durere ascuțită, când vârful unei crengi îi zgârie obrazul. Își acoperi fața cu mâinile și își făcu loc prin spațiul îngust dintre ramuri.

În partea cealaltă, se trezi în fața verandei unui vecin.

Agnes alergă pe scări și se opri la ușa din spate, ridicând colțul prețului de la intrare. De sub el, scoase o cheie.

— E un prieten, șopti ea, în timp ce bâjbâia la ușă. Când e plecat, ne roagă să îi hrănim pisicile.

— E cineva în curtea ta. Grăbește-te!

Agnes zgâlțâia frenetic clanța. Marina era pe cale să o rupă la fugă când auzi ușa deschizându-se. Cele două femei dădură buzna înăuntru. Marina închise ușa în urma lor, cu mâinile tremurânde.

— Prietenul tău e acasă? o întrebă pe Agnes, care alerga pe hol.

Se uită peste umăr, dar tot ce putea vedea în curte era întunericul.

— Poate, a spus Agnes. Probabil doarme. Dar își lasă mereu cheile pe masa din față.

— O să îi luăm mașina?

— Ai altă idee?

Marina înlemni. Afară se auzi cum cineva trece prin gardul viu, judecând după trosnetul crengilor și foșnetul frunzelor.

— Hai! urlă Marina.

Alergară spre ușa din față. Agnes abia dacă încetini ca să apuce mănunchiul de chei de pe masa din hol. De sus, răsună sunetul înfundat al unor pași.

— O să îi explic mâine! strigă Agnes, sărind peste scările de la intrare.

Apăsă pe un buton de la brelocul cheilor și farurile unui SUV de pe partea cealaltă a străzii se aprinseră.

— Asta e mașina lui. Haide!

Agnes urcă pe scaunul șoferului. Marina se așeză pe scaunul din dreapta și închise ușa, în timp ce Agnes porni motorul. SUV-ul demară, roțile scârțâind pe asfalt.

Marina se întoarse să privească înapoi, când Agnes viră pe strada întunecată. Bărbatul țâșni pe ușa din față. Se uită în ambele direcții, apoi le observă. Alergă spre ele, sărind cu ușurință peste un gard, precum un atlet olimpic. Când ajunse pe trotuar, se opri.

— Pistol! strigă Marina, în timp ce geamul din spate al mașinii se sparse cu un sunet asurzitor. Din reflex, o trase pe Agnes în jos cu ea. Ambele femei se aplecară și mașina derapă. Roțile loviră bordura cu un trosnet. Agnes se ridică și trase de volan. Mașina sări înapoi pe drum, iar ea apăsă pe accelerație.

— La dracu', a fost pe aproape! comentă Agnes, când ajunseră la capătul străzii Kalorama. De unde a apărut?

— Nu știu, șopti Marina. Nu mi-am dat seama că m-a urmărit până aici.

— Te urmărea pe tine?

Agnes îi aruncă o privire piezișă.

— Da. Poate nu e momentul potrivit ca să menționez asta, dar sunt logodită cu Grant Ellis. Sau am fost.

— Poftim?! strigă Agnes.

O mașină o claxonă când trecu pe culoarea roșie a semaforului.

— Dumnezeule! Fii atentă la drum! Hai să ajungem la ICIJ în viață, bine?

— Am să trag pe dreapta chiar acum, dacă nu îmi spui exact cine ești și ce vrei.

Tonul lui Agnes era destul de amenințător.

— Ți-am spus cine sunt. Sunt jurnalistă. Am lucrat cu Duncan Sander. După ce a fost ucis, am început să îi investighez moartea. Asta m-a adus la Hunter. Și, din nefericire, înapoi în brațele familiei Ellis.

— Atâta tot? Și vrei să publici povestea, chiar dacă asta înseamnă că logodnicul tău va merge la închisoare?

Rămaseră amândouă tăcute. Agnes opri la un semafor. Două străzi mai încolo, Marina vedea clădirea în care ICIJ își avea sediul. Se uită la ceas: 22:45. Când ceasul va arăta ora 23:00, Owen va încărca fișierul cu povestea despre Ellis, care avea să conțină totul. Milioanele depozitate de James Ellis în conturi offshore. Legăturile sale de afaceri cu Assad. Șantajarea sa de către un agent al Departamentului de Justiție. Și contribuția lui la moartea lui Duncan Sander. Un singur lucru nu îi spusese Marina lui Owen și anume că Grant era mult mai implicat decât și-ar fi putut imagina ea.

— E greu, nu-i așa? o întrebă Agnes încet. Când ei nu sunt cine credeai că sunt.

— Foarte greu, răspunse Marina și începu să plângă, acoperindu-și chipul cu mâinile.

Lumina semaforului se făcu verde. Agnes tăcu o clipă și se uită la Marina.

— Ești curajoasă, îi zise. Faci ceea ce trebuie.

— Doar mergi, murmură Marina.

Agnes încuviință din cap. O grimasă hotărâtă îi apăru pe buze, când apăsă pedala de accelerație.

ANNABEL

Lorenzo Mora stătea la cârma unui Donzi elegant, de șapte metri, cu părul negru abia vizibil deasupra parbrizului colorat. Annabel privea barca apropiindu-se de ponton. Coca joasă tăia apa prin întuneric asemenea unui rechin. Pontonul era slab iluminat, dar era lună plină. Reflexia ei strălucea pe apă și lumina barca suficient încât Annabel să citească numele pictat pe lateral: *Caballo Oscuro. Armăsarul negru.*

În timp ce acosta, Lorenzo opri motorul. Pe scaunul pasagerului era un bărbat mare, cu barbă, care ieși din barcă cu ușurință. Lorenzo îi aruncă o funie. În ciuda căldurii, amândoi purtau pelerine de ploaie. Annabel se întreba dacă unul dintre ei, sau amândoi, era înarmat. Spera să fie.

Annabel aruncă o privire în spate. Deși trecuse de miezul nopții, portul din Boca Chica era animat. Ultimele treizeci de minute, le petrecuse pe bancheta din spate a mașinii conduse de șoferul lui Lorenzo, uitându-se și așteptându-l pe Lorenzo. Acordurile slabe de merengue umpleau aerul cald al nopții. La barul dinspre port – un spațiu cu scaune și mese din plastic așezate pe trotuar – oamenii așteptau la coadă. Era sezonul de vârf aici, în Republica Dominicană. Cuplurile se plimbau pe Calle Duarte la braț. Majoritatea păreau a fi turiști. Bărbații se clătinau ușor de la prea multe Santo Libres și erau roșii la față pentru că jucaseră golf în soare. Femeile purtau rochii străvezii, cu motive florale și sandale care nu își găseau locul în viața lor obișnuită de acasă. Nimeni nu îi dădea atenție lui Annabel. Unii treceau chiar pe lângă mașină fără ca măcar să îi arunce o privire. Se simțea bizar de sigură în preajma lor. Îi plăcea să creadă că, dacă cineva ar fi urmărit-o jumătate de glob ca să o omoare, ar fi făcut-o până acum. Și chiar dacă stătea la pândă, aici nu ar fi locul potrivit ca s-o

ucidă. Era prea public, prea evident. Șoferul lui Lorenzo era înarmat. Un asasin plătit ar aștepta s-o prindă într-o cameră de hotel, poate. Sau conducând singură, noaptea, pe un drum liniștit.

Acum, Lorenzo era aici și, cel puțin pentru moment, era în siguranță. Era periculos, desigur, să se alieze cu un bărbat precum Lorenzo Mora. Dar Matthew avea încredere în el, așa că și ea avea. Annabel nu-și permitea să se gândească la consecințele pe termen lung ale deciziilor luate de ea în pripă. Voia doar să rămână în viață până dimineață.

Lorenzo îi făcu semn cu mâna când ea coborî de pe bancheta din spate a Mercedesului. Annabel observă câțiva pietoni privind-o în timp ce se apropia de ponton. Lorenzo, își dădu ea seama, trebuia să fi fost un soi de celebritate locală. Regele Zahărului din Cane Bay. Omul din Isla Alma. Se întreba cât de des își făcea el apariția pe pontoanele locale. Bănuia că nu foarte des.

— Îți mulțumesc, i se adresă ea. Foarte amabil din partea ta.

— Plăcerea e de partea mea. Annabel, el e Maurizio. Te poate ajuta cu bagajele.

Maurizio încuviință.

— Mulțumesc, spuse Annabel, predându-i valiza.

— Ți-ai adus un costum de baie? Avem zone excelente pentru scufundări pe insulă.

— Mă tem că nu m-am pregătit pentru o vacanță.

Lorenzo râse.

— Îmi imaginez că nu. Urcă! Vom găsi acasă niște lucruri în care să te simți bine.

Maurizio întinse mâna ca s-o ajute și Annabel urcă în barcă. Apoi dezlegă sforile de pe ponton și se așeză în spatele ei. Lorenzo băgă în viteză și motorul reveni la viață. În curând, erau în larg.

— Facem câteva minute până la insulă, îi explică el.

Era atât de întuneric, încât Annabel nu își putea da seama unde se termină apa și unde începe cerul. Lumina portului se pierdea în zare. Deasupra, cerul era presărat cu stele.

— Îmi pare atât de rău că am venit în toiul nopții, zise Annabel. Probabil ai impresia că sunt nebună. Am crezut că cineva mă urmărește la aeroportul din Geneva și m-am panicat. Nu știam unde altundeva să mă duc.

Lorenzo încuviință. Chiar dacă era surprins să o vadă, nu o arăta deloc.

— Ți-am spus, ești mereu bine-venită aici. Matthew m-a ajutat odată, când aveam cea mai mare nevoie. În cultura mea, nu uiți genul ăsta de lucruri.

— Pot să te întreb ceva?

— Depinde.

— Știai că Matthew era informator pentru Departamentul de Justiție?

Lorenzo nu reacționă.

— Poate nu e bine spus se corectă Annabel. Vorbea cu cineva de la Departamentul de Justiție. Trebuia să se întâlnească cu agentul lui chiar înainte de accident. Poate a fost ucis pentru ca informația să nu părăsească incinta băncii.

— Cum ai aflat asta?

— Am computerul lui personal.

— Chiar așa?

— Nu. L-am lăsat cu un prieten.

— Un prieten?

— Un prieten din Londra. E mort acum.

Lorenzo se întoarse și se uită la ea.

— Prietenul tău e mort? Ești sigură?

Annabel tăcu, gândindu-se.

— Nu. Nu sunt sigură. Ceva i s-a întâmplat, totuși. Trebuia să mă întâlnesc cu el la Heathrow, în drumul meu către Statele Unite. Dar m-a sunat chiar înainte să urc în avion. Mi-a spus că Hunter Morse – agentul cu care Matthew vorbea – era

corupt. Mi-a spus să nu merg să mă întâlnesc cu el. Apoi am auzit o bubuitură și s-a întrerupt legătura.

— Când s-a întâmplat asta?

— Când eram în aeroportul din Geneva. Imediat după aceea am văzut pe cineva care mă urmărea. Știam că trebuie să plec din Elveția, dar nu știam încotro să mă duc. Matthew mi-a spus că voi fi în siguranță aici, cu tine. Am văzut un zbor spre Miami și m-am urcat în avion.

— Ai luat decizia corectă.

— Îți mulțumesc. Ești foarte amabil. Orice datorie aveai față de Matthew, o plătești cu siguranță acum.

Annabel zări un ponton și o plajă bine iluminată. Unde nisipul se termina, se înălța un perete de piatră, iar în spatele lui, un rând de palmieri. Se vedeau bărbați pe plajă, plasați la intervale regulate, la baza zidului. Chiar și de la depărtare, Annabel observă că purtau asupra lor arme automate. Începu să tremure. Briza era puternică. Simțea stropi de apă pe față și gust de sare pe limbă.

Annabel citise odată un articol în revista *Town&Country* despre Cane Bay, un club privat întreținut de familia Mora pe Isla Alma. Potrivit revistei, clubul consta dintr-o casă principală și treizeci de vile înșirate pe faleza de la Cane Bay. Cea mai mare dintre ele, Casa Blanca, era reședința privată a lui Lorenzo Mora. Celelalte puteau fi rezervate de membrii clubului și se spunea că sunt mai luxoase decât orice hotel din Caraibe.

Componența clubului Cane Bay era secretă, deși se zvonea că includea șefi de stat, celebrități și magnați din industrie. Regulamentul pentru oaspeți era strict și doar câțiva străini avuseseră vreodată acces pe insulă. Fotografiile din *Town&Country* erau primele publicate de o revistă. Annabel își amintea totuși splendoarea celor două pagini care prezentau piscina infinită de pe terasa pietruită din

Casa Blanca, culoarea ei splendidă, care dispărea pe fundalul panoramei Mării Caraibilor ce se vedea în zare. În fotografie, Lorenzo apărea așezat într-un fotoliu alb, cu picioarele încrucișate și cu mâinile la ceafă. Era flancat de două actrițe bine-cunoscute, care nu purtau costume de baie, ci mai degrabă rochii de seară, judecând după lungimea lor. Lorenzo însuși purta un smoching și papuci de casă negri, inscripționați cu sigla Cane Bay. Se uita direct la cameră, zâmbind discret. Era foarte conștient de averea lui. La vremea aceea, îi amintise lui Annabel de o fotografie făcută de Slim Aaron: luxoasă și elegantă, o mostră a unui stil de viață pe care Annabel îl credea dispărut. Nu îi trecuse prin minte că într-o zi Lorenzo Mora va deveni clientul soțului ei sau că ea, Annabel, avea să viziteze acest loc extraordinar. Nu se gândise niciodată că Cane Bay era alimentat cu bani din droguri și păzit de oameni cu arme automate. Pe atunci Annabel mai avea încă multe de învățat despre lumea celor extrem de bogați.

Annabel se lăsă pe spate în scaunul tapisat cu piele al bărcii, închise ochii. Simțea cum i se scurge din corp și ultima picătură de energie. Reușise să ajungă la Isla Alma, ultimul ei refugiu. Mai departe nu avea unde să meargă. Un sentiment bizar de pace se instală. Poate că Lorenzo Mora lucra pentru Jonas Klauser. Poate că va fi moartă dimineață. Dar cel puțin acum se putea opri din fugă. Nu își imagina încă o zi de fugă.

— Pari epuizată.

— Sunt. Îmi pare rău. A fost o zi foarte lungă.

— Vei fi în siguranță aici. Ar trebui să te odihnești la noapte. O să vorbim dimineață. Cred că te pot ajuta să înțelegi tot. Înainte de toate însă, bine ai venit la Isla Alma!

Annabel se ridică de pe scaun. Simți marginea bărcii lovindu-se de locul de acostare. Pe ponton, era o activitate frenetică. Patru bărbați îmbrăcați la fel, cu pantaloni militari și tricouri negre, îl ajutară

pe Maurizio să lege sforile. Unul îi întinse mâna și o ajută să coboare. O clipă rămase nemișcată, bucurându-se de priveliște. Plaja strălucea în lumina lunii, nisipul avea culoarea perlelor. Frunzele palmierilor tremurau, iar broaștele cântau. Stelele de deasupra păreau mai luminoase acum, iar aerul mirosea a iasomie.

Asta e paradisul, se gândi Annabel. Apoi un paznic cu o armă atârnându-i pe umăr păși spre ea.

— *Buenas noches señora,* zise el. Permiteți-mi să vă conduc la vila dumneavoastră.

Nu era o rugăminte. Annabel se uită la Lorenzo, care încuviință.

— Mergi cu el. Odihnește-te! Voi veni după tine dimineață.

MARINA

Era 00:01. Poveștile erau publicate pe tot globul. Marina stătea în fața unui rând de monitoare de calculator din birourile ICIJ, citind primele pagini. Agnes era în stânga ei, Christophe Martin, în dreapta. Toți trei erau tăcuți. În spatele lor, un concert de telefoane răsuna încontinuu.

CEA MAI MARE SCURGERE DE INFORMAȚII DIN ISTORIE anunța *Wall Street Journal.* DOCUMENTE DIN INTERIORUL UNEI FIRME DE AVOCATURĂ DEZVĂLUIE TRILIOANE ASCUNSE ÎN CONTURI OFFSHORE.

DATE DIN INTERIORUL UNEI FIRME DE AVOCATURĂ DIN LUXEMBURG ARATĂ CUM ÎȘI ASCUND BANII CARTELURILE, declara *El País.*

PUTIN ASCUNDE MILIOANE ÎN CONTURI OFFSHORE, cita *Moscow Times.* LEGĂTURI ILEGALE CU BRATVA, OLIGARHI, ALȚI LIDERI MONDIALI.

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU JONAS KLAUSER, BANCHERUL FAMILIEI ASSAD, anunța *Financial Times,* ȘI FARES AMIR, MANAGERUL UNUI FOND DE INVESTIȚII CARE LE-A SPĂLAT BANII.

MOARTEA A DOI BANCHERI PRIVAȚI, POSIBIL LEGATĂ DE SCURGERILE DE INFORMAȚII ALE BĂNCII ELVEȚIENE, afirma *Le Monde.*

Apoi, pe ultimul ecran, prima pagină de la *The Deliverable:*

SCURGEREA DE DOCUMENTE ALE BĂNCII ELVEȚIENE ÎL LEAGĂ PE JAMES ELLIS DE BASHAR AL-ASSAD. ELLIS ESTE SUSPECT ÎN MOARTEA LUI DUNCAN SANDER, JURNALIST CARE A ÎNCERCAT SĂ DESCOPERE POVESTEA.

Marina se strâmbă când văzu poza de sub titlu. Îi înfățișa pe James și Grant Ellis mergând alături de un bărbat pe care Marina nu îl recunoscu. Se apropie mai mult și citi scrisul mărunt: *James Ellis în Geneva cu fiul lui, Grant Ellis, și Julian White, un bancher privat de la Swiss United.*

— Dumnezeule, ce frumos! spuse Christophe. Ce triumf pentru reportajele de investigație! De când mă ocup cu asta nu am văzut niciodată ceva de asemenea magnitudine.

Din cealaltă parte a camerei, un angajat îi făcu semn lui Christophe.

— Șeful poliției e la telefon.

— Mă scuzați, zise Christophe și fugi să vorbească.

— Nu e nimic aici despre Hunter, îi șopti Agnes Marinei.

— Ai răbdare, replică Marina, punându-i mâna pe umăr. Astea sunt doar piste. Vor apărea povești noi zile în șir. Chiar mai mult.

— Când îi vor aresta? Pe familia Ellis?

— În curând. Sunt sigură că lucrează cât pot de repede.

— Nu vor încerca să fugă din țară?

Marina se încruntă.

— Nu cred. Ellis e o persoană publică. Unde ar merge?

— Cum rămâne cu Grant?

Marina nu avu timp să îi răspundă. Christophe veni lângă ele cu o expresie de durere pe chip. Când se întoarse înspre Agnes, înțeleseră amândouă ce urma să spună.

— Nu, murmură Agnes.

— Îmi pare atât de rău, Agnes! L-au găsit pe Hunter.

— Ce s-a întâmplat? întrebă încet Marina.

— S-a împușcat, sau cel puțin asta susțin ei. Era în garajul unui prieten. Prietenul era plecat din oraș. Nu știu mai mult de atât.

Agnes scoase un geamăt, un sunet gutural care o secundă păru să amuțească pe toată lumea din birourile zgomotoase. Marina se întinse către ea și femeile se îmbrățișară. Întregul corp al lui Agnes era scuturat de plâns. Marina o susținu până când șocul avea să treacă.

— L-au ucis, Marina! Ei au făcut-o, ei trebuie să fi fost. El nu ar… Hunter niciodată nu ar…

— Va fi o investigație completă, îi spuse Christophe. Îți promit.

Marina tăcea. Nu mai avea cuvinte. Indiferent dacă Hunter Morse apăsase sau nu pe trăgaci, Agnes avea dreptate. Familia Ellis îl ucisese. Exact așa cum îl ucisese și pe Duncan. Și avea o bănuială că ei îi omorâseră și pe Matthew Werner, pe Fatima Amir și pe Omar Khoury. Și pe bancherul de la BIC. Câți alții mai erau? Marina închise ochii. Simți stomacul cum i se strânge.

— Scuzați-mă, murmură ea, și fugi la baie.

Ajunse la cabină chiar când îi veni să vomite.

După ce termină, se lăsă în genunchi pe podeaua rigidă de gresie și începu să plângă. Pereții băii erau subțiri și, prin ei, Marina auzea vacarmul din birouri – zbârnâitul telefoanelor, discuțiile jurnaliștilor, bâzâitul televizoarelor. Dacă ea îi putea auzi, și ei o puteau auzi pe ea, dar nu îi păsa. Urlă cât o țineau plămânii bătând cu pumnii în ușa de metal până ce pielea îi plesni și începu să sângereze.

Într-un final, cu pumnii amorțiți și gâtul iritat, Marina se opri. Se ridică în picioare. Se duse la chiuvetă și își dădu cu apă pe față. Își clăti gura. Își prinse părul la spate cu un elastic pe care îl avea la încheietură. Se privi în oglindă. Pielea îi strălucea în lumina becurilor cu halogen din baie. Arăta mai în vârstă decât își amintea. Obrajii îi erau palizi și descărnați. Cearcăne adânci îi umbreau ochii. Nu se simțea frumoasă, dar se simțea puternică. Sângele i se prelingea din mână, dar nu simțea

tăietura. Își spălă mâna în apa rece de la chiuvetă și apoi se întoarse în birou, gata de luptă.

ZOE

Zoe își lipi fruntea de geam și privi spre Grădinile Tuileries. Copacii erau albi de la ninsoare. Străluceau în lumina dimineții, aprinși precum ornamentele de Crăciun. Dacă și-ar fi întins gâtul, ar fi putut vedea Luvrul în stânga ei, acoperișul gri-deschis dispărând în cerul zorilor. În dreapta, se înălța Turnul Eiffel, un singur vârf deasupra orizontului. Zoe își dorea să poată ieși pe balcon. Mereu își dorise să stea într-un apartament din primul arondisment. De preferat, la hotelul Le Meurice, aflat chiar alături, într-unul dintre apartamentele lor mari, cu balcoane de unde puteai privi întregul Paris. Tipul de apartamente pe care le rezervau îndrăgostiții, se gândi Zoe. Genul de relație romantică pe care ea și Arthur o aveau, însă doar în orașe în care nu cunoșteau pe nimeni și, prin urmare, unde nu erau în pericol de a fi descoperiți: Bruges, Ljubljana, Budapesta. Dar niciodată Paris, unde Arthur avea prieteni și colegi și unde, mai îngrijorător, trăia familia soției lui.

Acum, Zoe se întreba dacă vor mai sta vreodată într-un hotel. Oare cât timp trebuiau să se adăpostească aici, într-un apartament plătit de către Departamentul de Justiție? Când ajunseseră, paznicul din fața ușii le spusese să rămână înăuntru. Să nu coboare pentru o plimbare; să nu fumeze pe balcon. Era prea periculos. Li se spusese chiar să stea departe de ferestre. Ca și cum un lunetist s-ar fi ascuns în copacii din Tuileries, așteptând-o să apară. Zoe se întrebă dacă paznicul mai e la ușă. Joe-nu-știu-cum, un american fioros, cu păr scurt, umeri lați și un gât care se umfla când vorbea. Când veniseră ei, el stătea la ușă, cu mâinile la spate. Poate se schimbase tura peste noapte și fusese înlocuit de alt paznic. Nimeni nu le spusese cât va dura asta, cât de mult ar trebui să trăiască închiși ca niște șobolani. Ar putea dura

luni bune, se gândi Zoe, poate chiar ani. Era prețul pe care aveau să îl plătească pentru ce făcuseră. În loc să meargă la închisoare ca restul colegilor lor, urmau să depună mărturie împotriva acestora. Zoe se întreba care dintre cele două variante era mai rea.

Se auzi un ciocănit în ușă. Zoe ezită; părea prea devreme pentru treburi oficiale. Arthur dormea. Ajunseseră la apartament cu mult după miezul nopții. Fusese o soluție de ultim moment. Nimeni nu știa exact ce să facă cu ei. Nu puteau rămâne veșnic în birourile *Le Monde.* Niciunul dintre ei nu putea merge acasă; nu era sigur. Nu se puteau caza la un hotel. Într-un final, Owen Barry negociase o înțelegere cu Departamentul de Justiție pentru custodie de protecție. Dacă Departamentul de Justiție dorea ca Zoe și Arthur să depună mărturie, trebuiau să rămână în viață.

Acum, realitatea a ceea ce făcuseră începea să se dezvăluie. Pentru lumea exterioară, Zoe Durand și Arthur Maynard treceau drept surse anonime. Dar în interiorul companiilor lor acoperirea lor era distrusă. Ei provocaseră scurgerea. Și asta însemna că vor fi niște ținte în mișcare pentru tot restul vieții.

Ciocănitul răsună din nou, mai insistent. Zoe îl auzi pe Arthur cum se agită în dormitor. Traversă camera de zi și trase cu ochiul prin gaura cheii. Când văzu că e Simon Cressy, editorul de la *Le Monde,* deschise ușa.

— Bună dimineața, Zoe! spuse Simon, pe care îl însoțeau doi bărbați necunoscuți lui Zoe. Îmi pare rău să te deranjez atât de devreme. Ai apucat să te odihnești?

Zoe clătină din cap.

— Nu chiar. Vă rog, intrați.

Cei trei bărbați păși în apartament. Zoe le făcu semn să se așeze.

— El e Bill Holden de la Departamentul de Justiție, explică Simon. Și Mark Moyers de la

Serviciul de Venituri Interne.

Arthur apăru în pragul ușii. Purta aceleași haine ca cele din ziua anterioară: blugi și o cămașă șifonată. Dormise în ele. Urma să o facă din nou la noapte, dacă nu îi aducea cineva niște haine de schimb. Își trecu mâna prin păr, încercând să îl aranjeze.

— Scuze, zise el, sărutând-o pe Zoe pe obraz. Nu mi-am dat seama că avem musafiri atât de devreme.

— Ne cerem scuze pentru deranj, spuse Bill Holden.

Și el arăta ca și cum dormise îmbrăcat cu hainele de pe el. Avea cămașa șifonată și o pată uscată pe marginea gulerului.

— Am sosit cu o cursă de noapte și am considerat că e mai bine să venim direct la apartament. Ca să fim sinceri, domnule Maynard, ne facem griji în ceea ce privește siguranța dumneavoastră aici, în Paris.

— Și noi, replică Arthur cu un chicotit morocănos. L-am văzut pe Jonas Klauser cum îmi fila apartamentul, însoțit de câțiva oameni înarmați acum mai puțin de douăzeci și patru de ore.

— Există un mandat de arestare pe numele domnului Klauser. Dar, după cum probabil știți, asta nu înseamnă că dumneavoastră și domnișoara Durand sunteți în siguranță și că puteți să vă vedeți de viețile dumneavoastră.

— Cred că nu vom mai putea face asta niciodată.

Holden dădu aprobator din cap.

— Siguranța dumneavoastră va depinde de cooperarea mai multor guverne, nu doar de noi. După cum știți, regulile sunt diferite în Luxemburg și în Elveția. Domnul Klauser e cetățean american, dar Hans Hoffman și Peter Weber nu sunt.

— Nu am foarte mare încredere în autoritățile din Luxemburg, răspunse Arthur. Dacă aveam, aș fi mers la ele de la început.

— Înțelegem. De obicei, Departamentul de Justiție oferă genul ăsta de protecție doar celor care vin direct la noi ca denunțători. Dar, în cazul dumneavoastră, știm de ce ați decis să abordați mai degrabă presa.

— Nu e vorba doar de autoritățile din Luxemburg, adăugă Zoe. Matthew Werner a fost la Departamentul de Justiție. Și a fost ucis.

— Moartea tragică a domnului Werner e rezultatul acțiunii unui angajat corupt al Departamentului de Justiție. Vă asigur că facem tot ce ne stă în putere, din punct de vedere intern, să ne asigurăm că astfel de lucruri nu se vor mai întâmpla niciodată.

— A fost arestat Hunter Morse?

— Hunter Morse e mort. S-a sinucis.

Zoe îl strânse de mână pe Arthur.

— E groaznic!

— Din păcate, nu a fost singurul. Ieri a apărut și cadavrul lui Julian White.

— Julian White? De la Swiss United? întrebă Zoe, abia rostindu-i numele.

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Accident de mașină. Corpul lui a fost găsit într-o prăpastie din munții Vaucluse. Era un drum îngust, cu un parapet inadecvat.

— A mai fost rănit cineva? se surprinse Zoe întrebând.

Nu voia să mai vorbească despre Julian, dar părea o întrebare potrivită. Se aplecă spre Arthur, sprijinindu-se de el. Nu îi trecuse prin minte că îi vor găsi corpul atât de rapid. Sperase că nu îl vor găsi deloc.

— Nu. Era singur în mașină. Bănuim că ar fi fost intenționat.

— Intenționat?

— Sinucidere.

Zoe expiră zgomotos.

— Groaznic, comentă Arthur.

— Groaznic, da. Nu am eliminat varianta unui asasinat, desigur. Pentru orice eventualitate. Va fi o investigație.

— Și cum rămâne cu moartea lui Matthew Werner? Ea este investigată? continuă Arthur.

— Da.

Zoe închise ochii. Simți brațele lui Arthur înconjurând-o.

— Sunteți în regulă, domnișoară Durand?

Zoe dădu din cap.

— Sunt bine. Doar că… atât de mulți oameni au murit.

— Ați lucrat într-un mediu de afaceri periculos, domnișoară Durand.

— Acum știu asta.

— În momentul de față credem că aveți două opțiuni. Prima ar fi să intrați în programul de protecție a martorilor. Vă vom da identități noi, pașapoarte. Numele dumneavoastră nu vor apărea niciodată în presă ca să vă lege de scurgerea de informații.

— Va trebui să depunem mărturie? La proces sau înaintea Senatului Statelor Unite?

— Da. Dar se poate face într-o manieră care v-ar proteja identitatea.

— Klauser știe deja că prin noi s-a produs scurgerea. Dacă ne vrea morți, ne va găsi.

— În cei douăzeci de ani de când lucrez la Departamentul de Justiție, nu am pierdut niciodată un martor sub protecție.

— Nu ați judecat niciodată pe cineva ca Jonas Klauser.

— Am avut oameni care au depus mărturie împotriva unor membri ai cartelurilor, capi ai Mafiei, orice doriți. Cu asta ne ocupăm.

Arthur râse amar.

— A depune mărturie împotriva lui Klauser este echivalent cu a depune mărturie împotriva unor membri ai cartelului, unor capi ai Mafiei, unor teroriști, toate odată. Toți sunt clienții lui.

— Vă înțeleg ezitarea, domnule Maynard. Dar permiteți-mi să vă reamintesc că dumneavoastră și domnișoara Durand ați făcut parte din organizația lui criminală. Dacă alegeți să nu depuneți mărturie, veți fi judecați împreună cu restul colegilor dumneavoastră.

— Chiar dacă noi suntem cei care au dat totul în vileag? întrebă Zoe, încruntându-se. Asta pare nedrept.

Holden ridică din umeri.

— Îmi pare rău că simțiți că e nedrept, domnișoară Durand. Dar, în țara noastră, nu privim cu ochi buni oamenii care-i ajută și-i sprijină pe teroriști.

— Vom fi împreună? întrebă Arthur. În programul pentru protecția martorilor.

— Ar fi mai sigur dacă nu ați fi.

— Trebuie să fim împreună! spuse Zoe, privindu-l pe Arthur, implorându-l. Arthur, te rog! Nu pot fi singură din nou. Nu după tot ce s-a întâmplat. Tu ești tot ce am!

— Nu te voi părăsi, zise Arthur cu voce gravă. Trebuie să existe o altă cale.

— Mai există o variantă, interveni Moyes.

Amândoi îl priviră cu speranță.

— Depuneți mărturie. Dar o faceți la vedere. Dați interviuri. Ieșiți în public. Deveniți Edward Snowden al afacerilor bancare offshore.

— Asta e o nebunie! replică Arthur. Ne-ar pune într-un pericol și mai mare.

— Oare? Ei știu deja cine sunteți. Știu că dumneavoastră sunteți la originea scurgerii de informații. Dacă deveniți eroi – celebrități, de fapt –, le va fi mai greu să vă omoare. Și vă puteți angaja pază privată. Nu veți fi complet neprotejați.

O clipă, tăcură cu toții. Zoe se uită din nou spre balcon. Cerul era strălucitor acum, un albastru clar, rece. În curând, magazinele de pe strada Rivoli se vor umple de turiști. Se va forma coadă la Luvru. Turiștii se vor plimba prin Tuileries cu ciocolată

caldă și cafea. Roata mare din Place de la Concorde va începe să se învârtă.

Își dădu seama acum că, dacă ar intra în programul de protecție a martorilor, nu ar mai vedea niciodată Parisul. Ar fi trimisă într-un oraș mic precum cel din care a venit, atâta doar că nu va fi cunoscută de nimeni, nu va avea nimic, va fi un nimeni. Era un gând dureros.

— Cum vom plăti pentru această pază privată? întrebă Arthur. Cum vom supraviețui? Nu voi mai putea practica dreptul niciodată.

— Uite cum stau lucrurile. Dacă veți coopera complet – ceea ce înseamnă să ne oferiți numele fiecărui client cu care ați vorbit vreodată, cu care ați lucrat sau care era conștient că are bani stocați în offshore-uri –, credem că fiscul va putea recupera cel puțin un miliard de dolari din amenzi și taxe neplătite.

Arthur dădu aprobator din cap.

— Cel puțin un miliard.

— Sunteți conștient de faptul că fiscul îi răsplătește pe informatori cu un procent maxim de treizeci la sută?

— Poftim? rosti Arthur, aplecându-se în față ca și cum nu ar fi auzit corect.

— Ne-ați plăti? întrebă Zoe.

— Dacă informațiile pe care ni le oferiți duc la recuperarea fondurilor, da.

— Treizeci la sută?

— *Maximum* treizeci la sută. Ca să fiu sincer, nu am recuperat niciodată asemenea sume, deci va trebui să discutăm intern…

— Asta înseamnă trei sute de milioane de dolari. Net, conchise Arthur.

— Ar putea fi mult mai mult, adăugă Simon. Economia offshore e de ordinul trilioanelor.

— *Maximum,* am spus, repetă Moyes nervos. Și, desigur, va trebui să plătiți taxe…

— Cum rămâne cu Annabel? vru să știe Zoe.

Bărbații tăcură și se uitară la ea.

— Annabel? întrebă Arthur. Ce e cu ea?

— Și ea ar trebui să primească bani, răspunse Zoe, ignorând privirea pe care i-o aruncase Arthur.

Se întoarse înspre Bill Holden.

— Matthew Werner a murit fiindcă era informator pentru Departamentul de Justiție. A făcut același lucru pe care l-am făcut și noi, doar că a avut încredere în persoana nepotrivită. Soția lui ar trebui să primească partea lui de bani.

— Ne vom ocupa și de Annabel Werner, vă asigur, spuse Bill Holden.

— Unde este acum?

— Nu… nu suntem siguri.

— Nu sunteți siguri? E la adăpost?

— Nu știm. Dar stați liniștită, o căutăm.

— Găsiți-o. Apoi asigurați-vă că intră în programul de protecție. Orice recompensă primim noi, ea primește o treime. Nu accept altfel.

— În regulă, domnișoară Durand, aprobă Bill Holden, zâmbindu-i forțat. Aveți cuvântul meu. Voi face tot ce îmi stă în putere ca să mă asigur că Annabel Werner este la adăpost de pericole.

— Ce alegeți? întrebă Moyes. Vreți să intrați în programul de protecție? Sau vreți să fiți eroi?

— Eroi cu un cont bancar de nouă cifre? zise Arthur, zâmbind. Desigur.

— Arthur, ești sigur? Banii vor fi acolo oricum.

Arthur se întoarse către Zoe. Îi luă mâinile și le lipi de obrajii lui.

— Zoe, te iubesc. Nu pot trăi fără tine. Nu voi trăi fără tine. Prefer să ne asumăm riscul împreună.

Zoe simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Arthur se aplecă să o sărute. Un sărut adânc, lung, senzual. Gura lui se lipi de a ei, mâinile lui o traseră aproape. Zoe închise ochii și își simți corpul ușor ca în perioada de început a relației cu Arthur.

Holden își drese glasul.

— Scuze, rosti Arthur, retrăgându-se și privind-o pe Zoe. Își împleti degetele cu ale ei și începură

amândoi să râdă.

— Eroi? întrebă el.

— Eroi, răspunse ea.

— În regulă, atunci, conchise Moyes. Tot va trebui să vă înscriem în programul de protecție înainte și în timpul proceselor. Și va trebui să dați un interviu. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Marinei Tourneau, zise Arthur, ei vreau să-i acord interviul.

Holsten ezită.

— Nu cuiva de la *New York Times*? Sau de la *Wall Street Journal*?

Arthur clătină din cap.

— Marina Tourneau, de la revista *Press.* Nu am fi aici dacă nu era ea.

— În regulă, încuviință Holden. Marina Tourneau. Nu o cunosc, dar este pe cale să câștige Premiul Pulitzer pentru jurnalism. Iar voi doi sunteți pe cale să deveniți cele mai faimoase surse de la Deep Throat încoace.

Zoe zâmbi. Se ridică pe vârfuri și îi șopti lui Arthur la ureche:

— Mark Felt, te iubesc.

Arthur zâmbi. Era numele pe care i-l dăduse lui Duncan Sander când începuseră să vorbească, atunci când Duncan îl căuta pe Morty Reiss. Duncan înțelesese imediat aluzia la Watergate și se amuzase. Nu îl presase niciodată pe Arthur să își dezvăluie adevărata identitate, ceva pentru care și Arthur, și Zoe erau recunoscători.

Zoe se întristă dându-și seama că Duncan nu le va afla niciodată adevărata identitate. Nu avea să vadă această poveste monumentală tipărită sau pe Morty Reiss, bărbatul pe care îl urmărise atâția ani, cum va fi judecat pentru infracțiunile sale.

Zoe îi strânse mâna lui Arthur.

— Ești bine? îi șopti el.

Zoe încuviință din cap.

— Voi fi bine.

După ce acești bărbați vor pleca, se gândi ea, va ieși pe balcon. Va privi spre Tuileries. Îl va săruta pe Arthur și lumea îi va putea vedea. Și asta merita totul. Chiar dacă va dura doar o secundă, merita.

MARINA

O mulțime de jurnaliști stăteau în fața blocului ei. Marina îi văzu când ce taxiul opri lângă trotuar. Îi luă doar o clipă să își dea seama că o așteptau. Numele ei nu apăruse pe niciunul dintre articolele publicate. Marina avusese grijă de asta. Nu voia să ia parte la distrugerea familiei Ellis. Încă era logodnica lui Grant Ellis, cel puțin public. Din reflex, își atinse inelarul de la mâna stângă. Era gol. Inelul se afla pe noptieră. Nu avea să îl mai poarte niciodată.

Era prea târziu să fugă de ei. Mulțimea o reperase. Un reporter pe numele Martin Wilkes, un prieten de-ai lui Owen de la *Wall Street Journal,* o strigă.

Marina își puse ochelarii de soare și coborî din taxi. În timp ce reporterii se îngrămădeau în jurul ei, își ținu ochii îndreptați spre bordură.

Toți strigau întrebări. Când ajunse la intrarea în clădire, portarul, Hugh, păși protector în fața ei.

— Îmi pare rău, doamnă Tourneau, îi spuse el. Nu am văzut că sunteți dumneavoastră. Sunteți în regulă?

— Sunt bine, Hugh, răspunse Marina. Mersi.

Martin strigă.

— Marina! Cum e să faci parte din cea mai mare știre a anului, în loc să scrii despre ea?

Marina se întoarse și îl privi drept în ochi.

— E ca și cum aș fi de partea greșită a lucrurilor, răspunse ea. Acum vă rog să mă scuzați.

Lăsă capul în jos și se strecură înăuntru.

— Grant e acasă? îl întrebă pe Hugh.

— Da, doamnă.

Marina înghiți în sec și dădu din cap încet.

— L-au arestat pe tatăl lui azi-dimineață. Am văzut la știri.

— Da, știu.

— Îmi pare rău, doamnă.

— Să nu îți pară. Nu e vina ta.

— Domnul Ellis e un om atât de bun, continuă Hugh. Grant, vreau să spun. Mereu politicos. Știe numele copiilor mei și întreabă mereu de ei.

Bărbatul tăcu o clipă, după care adăugă:

— Nu că tatăl lui nu ar fi un om bun. Voiam doar să zic…

— E în regulă, Hugh. Știu ce vrei să spui, îl întrerupse Marina, zâmbindu-i. Ar trebui să urc.

Hugh încuviință. Îi ținu ușa liftului și apăsă pe buton pentru ea. Când ușile se închiseră, Marina se prăbuși pe băncuța din ascensor. Stătea în picioare de peste douăsprezece ore. Brusc, simți că nu mai rezistă nici măcar un minut.

Ușile se deschiseră. Marina se ridică și se uită pe palier. Etajul 12 era gol. Se bucură că nu s-a întâlnit cu niciunul dintre vecinii ei. Se grăbi pe hol, inima bătându-i cu putere. Mâinile îi tremurau, când deschise ușa de la intrare.

— Grant? strigă ea, punând cheia pe masa din vestibul.

— Ia uite cine e acasă!

Grant stătea într-un fotoliu din camera de zi, cu picioarele încrucișate nonșalant. Părul îi era ciufulit și arăta de parcă nu dormise toată noaptea. Purta un fel de uniformă, toată albastră, cu o cusătură albă pe buzunarul din față.

Marina vru să se apropie de el, dar se opri brusc atunci când își dădu seama ce ținea Grant în mâna dreaptă: un pistol de calibru 45, care se odihnea pe genunchiul lui, îndreptat către ea.

— Cum a fost călătoria în Washington? întrebă Grant pe un ton glacial. Sper că i-ai transmis toate cele bune din partea mea lui Hunter Morse.

— E mort, de fapt.

— Mort? Păcat! Îmi plăcea tipul. Era foarte săritor.

— L-ai mituit să îți dea numele sursei de la Swiss United. Și apoi l-ai ucis pe informator.

— Nu te hazarda, Marina. Tot ce am făcut a fost să iau prânzul cu el.

— Cât de proastă crezi că sunt?

— Deloc. Chiar prea deșteaptă pentru propriul bine, după cum se dovedește. Când mă gândesc că tot timpul am crezut că ești cu mine din motive sincere.

— Am fost! urlă Marina exasperată. Crezi că mi-am dorit așa ceva? Ăsta e iadul pentru mine, Grant! Am avut încredere în tine. Te-am iubit.

— Atunci de ce ai făcut-o? strigă Grant, ridicându-se în picioare și îndreptând arma spre inima Marinei. Ai distrus familia asta.

Marina clătină din cap, nervoasă.

— Nu. V-am protejat. L-am crezut pe tatăl tău când mi-a spus că tu nu ești implicat în afacerile lui murdare. L-am crezut până am aflat că *tu* ai fost cel care l-a plătit pe Hunter Morse și că prietenul tău din armată, Charlie Platt, e cel care l-a ucis pe Duncan.

Un moment, se priviră unul pe altul în liniște.

— O merita, Marina. Te-a întors împotriva mea, spuse Grant într-un târziu.

— Nu a făcut nimic din ce crezi.

— V-am auzit discuția de la Paris. Îți spunea să te întâlnești cu cineva de la Swiss United. Nu nega.

— Nu avea nimic de-a face cu tine.

— Pe dracu', nu avea! mârâi Grant. Nenorocitul ăla nu m-a plăcut niciodată. Te folosea ca să pătrundă în familia noastră. Era dezgustător. Omul nu avea limite. Nu cunoștea noțiunea de familie.

— Așa că ai pus să fie ucis.

— Poți să fii sigură că am făcut-o! urlă Grant. Și ar trebui să te ucid și pe tine pentru ce ai făcut.

Marina tresări când Grant flutură arma în direcția ei. O fracțiune de secundă se gândi să fugă. Dar la ce bun? Grant era un trăgător experimentat și se afla la doar patru metri de ea. Ar fi fost moartă înainte să ajungă în vestibul.

Ridică mâinile.

— Nu vrei să faci asta, Grant, șopti ea. Pune arma jos.

Grant continua să țină pistolul îndreptat spre ea.

— Dă-mi un motiv bun pentru care nu ar trebui să apăs pe trăgaci acum.

— Pentru că vei fi prins. Sunt o grămadă de reporteri jos. Nu fi prost!

Grant pufni.

— Serios. De ce crezi că port asta? Hugh mi-a împrumutat-o azi-dimineață.

Cu arma îndreptată spre ea, scoase o șapcă din buzunarul de la spate și o puse pe cap. Marina recunoscu uniforma: era a mecanicului clădirii. Stătea destul de aproape ca să poată citi cusătura de pe buzunarul din față: „Mendoza”. Dedesubt era adresa.

— Hugh e un om bun. A înțeles că e posibil să am nevoie de o ieșire rapidă.

— Și unde o să te duci? Te vor aștepta la aeroport.

Grant râse.

— De aceea e frumos să ai un avion privat și un pașaport nou. Sunt destule țări însorite, cu politici slabe de extrădare.

— Pur și simplu vei pleca și îți vei lăsa tatăl să putrezească în închisoare? Și pe Charlie Platt la fel?

— O, nu, replică Grant încruntat, cu o seriozitate simulată. L-ai subestimat enorm pe Charlie. E unul dintre cei mai buni spioni pe care i-am avut vreodată. Se pricepe foarte bine să dispară. E probabil pe o plajă deja, sorbind dintr-un mai-tai. Mulțumită mie, are destui bani într-un cont elvețian, încât să îi ajungă o viață. Cât despre tata, va fi bine. Nu ajungi niciodată unde a ajuns el dacă abandonezi de fiecare dată când dai peste un obstacol în drum.

Grant se uită la ceasul de la încheietură.

— A fost distractiv, Marina, dar am o mașină care mă așteaptă pe o alee, în spatele clădirii.

Ridică pistolul, înclinându-și capul ușor în timp ce ținea. Marina știa că ar trebui să fugă, dar era paralizată de frică. Deschise gura să protesteze, dar niciun sunet nu ieși de pe buzele ei. În schimb, o împușcătură reverberă în apartament. O durere ascuțită îi fulgeră prin umăr. Simți cum se prăbușește. Apoi totul deveni negru.

ANNABEL

Annabel privea pe fereastra mică, rotundă, a avionului privat al lui Lorenzo Mora. Zărea printre nori albastrul strălucitor al Oceanului Pacific și conturul stâncos al coastei Baja. Nu știa unde trebuiau să aterizeze, doar că era o pistă privată, deținută de familia Mora, undeva la nord de Cabo San Lucas. În afară de ea și de pilot nu mai era nimeni în avion. Lorenzo se oferise să o însoțească, dar Annabel refuzase. Făcuse deja destule pentru ea.

Avionul făcu un ocol și începu să coboare. Când roțile atinseră pământul, Annabel simți o ușurare. Ajunsese aici. Se terminase.

Ușa avionului se deschise. Ea se grăbi pe scări în jos. Clipi, încercând să-și obișnuiască ochii cu lumina strălucitoare. Deasupra Mexicului, soarele era la apogeu. Își puse mâna streașină la ochi și se uită în jur.

În umbra structurii cu un singur etaj care servea drept terminal de aeroport, stătea Matthew. Avea barbă deasă și era foarte bronzat. Purta o cămașă de in, blugi albaștri și sandale. Annabel observă că se purta diferit. Stătea cu mâinile în buzunare, într-o atitudine nonșalantă. Rămăsese foarte puțin din fosta lui imagine de om veșnic îmbrăcat în costum. Dar Annabel îl recunoscut imediat.

— Matthew!

Aruncă valiza și îi sări în brațe.

— Annabel, murmură el și își lipi fața de gâtul ei.

Ea simți strânsoarea familiară a brațului său în jurul taliei când el o ridică și o învârti.

Rămaseră îmbrățișați timp îndelungat. Apoi Annabel se dădu câțiva pași în spate și își admiră soțul.

— Ai barbă! spuse ea într-un final și amândoi izbucniră în râs.

— Îți place?

— Îți stă bine. Pari relaxat.

— Ei bine, am fost forțat să mă pensionez mai devreme.

— Ai ales un loc bun pentru asta.

Matthew se uită în jur.

— Nu am prea avut de ales, dar o să îl accept. Se pescuiește bine, iar apusurile sunt spectaculoase. Cred că vom fi fericiți aici.

Annabel izbucni în lacrimi. Matthew o trase iar lângă el, lipindu-i capul de pieptul lui.

— Șșșt, e în regulă acum. Suntem bine.

— Credeam că ai murit.

— Știu. Îmi pare atât de rău. Nu îmi pot imagina ce a însemnat pentru tine.

— Te-am înmormântat.

— Știu. Era singura cale, Annabel. Nu voiam să te expun altor riscuri până nu se termina totul. Cât timp nu știai că sunt în viață, trebuia să cred că nu îți vor face rău.

— S-a terminat? Se va termina vreodată?

— Cred că da. E singura știre de la televizor acum. L-au arestat pe Jonas. Julian e mort. Fares Amir e căutat.

— Unde e Fatima? întrebă Annabel, gândindu-se la ea abia acum. Și pilotul?

— Habar n-am. Știu că sunt în siguranță. Toți ne aflăm sub protecția CIA-ului acum. De fapt, sunt doi oameni pe care aș vrea să îi cunoști.

Matthew făcu un semn din cap spre ușa deschisă a terminalului. Înăuntru nu exista aer condiționat, dar era plăcut. Un ventilator se învârtea deasupra. Într-un colț, doi bărbați stăteau pe scaune pliante, la o masă de plastic. Unul dintre ei era pieptănat cu grijă și purta o pereche de pantaloni de in, papuci și ochelari de soare pe nasul coroiat. Celălalt, un bărbat roșu la față, corpolent, transpira abundent din pricina căldurii. Când își flutură mâna în semn de salut, pete umede îi apărură sub braț.

— Annabel, ei sunt Thomas Jensen și Alexei Popov. Domnul Jensen lucrează pentru MI6. Domnul Popov e de la CIA. Ei s-au ocupat de tot. Mulțumită lor sunt în viață.

Popov întinse mâna, dar Annabel îl îmbrățișă. Rusul râse surprins. O bătu stângaci pe spate înainte să se retragă din strânsoarea lui. Apoi Marina îl îmbrățișă pe Jensen.

— Vă mulțumesc! spuse Annabel, cu lacrimi în ochi. Vă mulțumesc că mi-ați salvat soțul!

— Soțul dumneavoastră e un erou, spuse Thomas Jensen, scoțându-și ochelarii de soare și punându-i pe masă. Mulțumită lui, am putut să lichidăm operațiunea de spălare de bani a lui Fares Amir. Domnul Amir era cel mai mare distribuitor de fonduri către organizațiile teroriste siriene din Marea Britanie. Știam, dar fără dovezi nu puteam face nimic.

— Iar ăsta e doar un exemplu, adăugă Popov. De ani buni, CIA caută o modalitate de a intra într-una dintre băncile offshore. Dacă nu era domnul Mora, soțul dumneavoastră nu ar fi găsit niciodată calea către noi, iar noi nu am fi găsit niciodată o modalitate de a dărâma Swiss United.

— Lorenzo lucrează pentru CIA? întrebă Annabel. Nu înțeleg cum a ajuns să fie implicat în asta.

Popov și Jensen schimbară priviri pline de subînțeles.

— Nu lucrează, răspunse Popov. Dar a fost o sursă bună pentru noi. Aveam nevoie de cineva apropiat de Jonas Klauser. Era prea riscant să-i abordăm pe angajații băncii. Așa că am decis să trimitem un client. Domnul Mora este exact genul de client pe placul lui Jonas Klauser. Extrem de bogat și corupt. Cu multe activități care aveau nevoie de protecție offshore. Și cum făcea parte dintr-o rețea criminală cunoscută, Klauser nu ar fi bănuit niciodată că Mora era informator CIA.

— Fratele domnului Mora se confruntă cu acuzații de spălare de bani în Marea Britanie, îi explică Jensen. Deci i-am oferit o înțelegere: el ne-a ajutat să intrăm în Swiss United, iar grupul Amir și fratele lui nu fac închisoare.

— În timpul unei întâlniri, Jonas i-a spus lui Lorenzo că are o sursă în interiorul Departamentului de Justiție care m-a identificat pe mine ca fiind informator, continuă Matthew. I-a sugerat lui Lorenzo să întrerupă orice comunicare cu mine. Lorenzo s-a oferit să se ocupe de problemă, dar Jonas a spus că o va face el singur. Așadar, Lorenzo a mers direct la Jensen și i-a spus că un informator din interiorul băncii este în pericol.

— Trebuia să acționăm rapid, adăugă Jensen. Știam că trebuie să îi extragem atât pe Matthew, cât și pe Fatima, care informa MI6 despre afacerile fratelui său cu Assad. Ne-am gândit că ar trezi suspiciuni dacă amândoi vor dispărea simultan, prin urmare am decis să înscenăm un accident aviatic. Erau atât de multe persoane care îi voiau morți – banca, familia Assad, Schmit&Muller –, încât am presupus că fiecare va crede că altcineva era responsabil de accident. A fost destul de ingenios, sincer.

Popov râse.

— A fost ideea ta.

— Și de asta MI6 mă prețuiește așa de mult.

Popov își dădu ochii peste cap.

— Tu ai fost asul din mânecă, îi spuse lui Annabel. Nu știam dacă vei avea motivația necesară pentru a cerceta. Dar ai avut-o. Și, îndrăznesc să spun, ai avut destul de multe resurse. Nu mi-a venit să cred că ai găsit pozele acelui accident la bibliotecă.

— Cum ați convins Poliția Federală să îmi arate fotografii trucate? întrebă Annabel.

— Agentul Vogel lucra pentru noi. Agentul Bloch a lucrat pentru Poliția Federală până ce am

venit noi la ei. Acum este cu noi permanent.

— Bărbatul care m-a urmărit în seara aceea era de la CIA?

— Nu. Era unul dintre oamenii lui Klauser. Stătea cu ochii pe tine să vadă dacă știi ceva. Din fericire pentru tine, nu știai.

— De ce m-ați lăsat să mă zbat singură atâta timp? Au trecut două săptămâni. Odată ce l-ați avut pe Matthew sub custodie, de ce nu i-ați arestat pe Jonas și pe ceilalți?

— Am avut ghinion. Matthew a descărcat date financiare în laptopul lui personal săptămâni bune. Totodată a continuat să mențină legătura cu Hunter Morse de la Departamentul de Justiție ca să avem dovada că Morse îi vindea informații lui Klauser. Dar am auzit zvonuri despre un asasin plătit, angajat de Swiss United. Trebuia să îi extragem pe Matthew și pe Fatima, dar nu puteam risca să își bage nasul Fares prin laptopul lui Matthew. Așa că Matthew i l-a lăsat lui Zoe Durand. Speram să îl luăm de la ea odată ce Matthew și Fatima erau în siguranță.

— Dar ea mi l-a dat mie. Și eu i l-am dat lui Khalid, se strâmbă Annabel. Khalid e…

— În siguranță, o întrerupse Jensen. Cu un ochi învinețit, mă tem, dar, în rest, teafăr. Am pus în scenă o jefuire ca să îi luăm calculatorul. Credeam că, dacă cineva îl urmărește și vede că îi dă laptopul unui agent MI6, ni s-ar distruge acoperirea. Așadar, am aranjat ca niște hoți să îi ia geanta în fața stației de metrou.

— O, slavă Cerului! Am crezut că…

— E în regulă.

— Cred că e îngrozit. Îi puteți spune că sunt în siguranță? Vă rog? După tot ce a făcut pentru noi…

Popov și Jensen se uitară unul la altul.

Jensen dădu aprobator din cap.

— Îl voi anunța că ești în regulă.

— Mulțumesc.

— Deci ați recuperat laptopul.

— Da. Dar se pare că nu era nevoie. Zoe a luat problema în propriile mâini. I-a dat informații unui jurnalist.

— Zoe? se miră Annabel.

— Zoe m-a avertizat că urma să fie publicat un articol în legătură cu banca. În consecință, atunci când Morse m-a sunat, am decis să cooperez. Încercam să îmi salvez pielea, spuse Matthew.

— Zoe și partenerul ei, Arthur Maynard, au comunicat luni bune sub anonimat cu un jurnalist din New York. Arthur era avocat pentru Schmit&Muller, așadar avea acces la informații de la diverse bănci offshore, nu doar de la Swiss United. Și Zoe avea acces la majoritatea fișierelor de la Swiss United. Au numit-o cea mai mare scurgere de date din istorie.

— Doamne, Dumnezeule! De asta e peste tot în presă.

— Da. Iar vestea cea bună este că asta va face dispariția voastră foarte ușoară.

— Deoarece toată lumea va crede că Zoe și Arthur sunt sursele tuturor informațiilor și motivul arestărilor.

— Exact.

— Ce li se va întâmpla? Sunt în siguranță?

Popov oftă.

— Ei bine, nu. Identitatea lor a fost dezvăluită. Dar au beneficii ca persoane publice acum. Sunt considerați eroi, militanți. Așadar, uciderea lor e un pic cam dificilă.

— De asemenea, mai e și problema banilor, adăugă Jensen. Dacă au nevoie de protecție, și-o vor putea permite.

— Bani?

— Recompensa. De la Fisc. Până la treizeci la sută din fondurile recuperate.

— Cât de mult înseamnă asta? întrebă Annabel, uitându-se la Matthew.

— Nu vom ști cu exactitate o vreme, îi spuse Matthew. Dar estimarea prudentă ar fi undeva la trei sute de milioane de dolari.

— Uau! făcu Annabel. Trei sute de milioane de dolari din taxe recuperate?

— Nu. Recompensa este de trei sute de milioane. Înainte de reținerea taxelor, desigur. Și împărțită în trei.

— În trei?

— Între Zoe, Arthur și mine, zâmbi Matthew. Deci fiecăruia îi revin în jur de cincizeci de milioane. Nu e un fond de retragere rău.

— Scuze, spuse Annabel, clătinând din cap. Nu înțeleg. Îmi spui că fiscul îți va da cincizeci de milioane de dolari?

— *Ne* va da, o corectă Matthew.

— Ne va da, repetă Annabel uluită.

Jensen se întinse spre servieta lui, pe care o puse pe masă. O deschise și luă din ea două plicuri mari. Îi înmână unul lui Matthew și unul lui Annabel.

Annabel îl desfăcu pe al ei și se uită înăuntru. Primul lucru pe care îl descoperi se dovedi a fi un pașaport canadian. Îl deschise și rămase surprinsă să își vadă propria fotografie care îi zâmbea. Era o fotografie veche, din zilele petrecute la New York. Avea părul scurt, tuns aproape de urechi.

— Mereu mi-a plăcut cum îți stătea așa, îi șopti Matthew.

Ea îi zâmbi, iar el o sărută pe gât.

— Josephine Ross, citi ea și a dădu aprobator din cap. Îmi place.

— Elegant, comentă Matthew.

— Tu cine ești?

— Soțul tău. Adică bărbatul cu care te-ai căsătorit.

— Știu cine ești, zise ea, luându-i mâinile și sărutându-i-le. Oricum te-aș striga, știu cine ești.

— Poți să îmi spui Nathan.

— Un antreprenor bogat din Toronto, îi explică Jensen. V-ați îndrăgostit de zona asta când erați în vacanță. Și ați cumpărat o casă mare, cu verandă de jur-împrejur și cu vedere către mare.

Ochii lui Annabel îi străluciră.

— De unde ai…

Matthew ridică din umeri.

— Am avut câteva pretenții.

— Nu cumva există și un atelier acolo?

— Desigur.

Annabel îl cuprinse pe Matthew în brațe.

— Și tu. Tu vei fi acolo.

— Nu ne vom mai despărți niciodată.

— Ți-ar plăcea să o vezi? întrebă Jensen, scoțând cheia unei mașini din buzunar.

Matthew arătă către Annabel.

— Depinde de ea.

— Da, râse Annabel. Desigur.

Jensen îi aruncă cheile. Ea le prinse cu o mână și i-o oferi pe cealaltă lui Matthew. Ieșiră împreună din clădirea aeroportului, cu Jensen și Popov în urma lor. Când ajunse în mica parcare, Annabel se opri și începu să râdă. Erau două mașini: un Jeep și un Porsche argintiu, decapotabil.

— Ce e? întrebă Matthew, ridicând din umeri. Ți-am spus că am avut câteva pretenții.

Ea ridică cheile.

— Eu conduc, totuși.

— Cum vrei tu, Josephine.

Matthew deschise portiera și Annabel se urcă la volan. Când demară, simți mâna lui Matthew așezându-i-se pe coapsă. Capota era coborâtă și briza i se juca în păr. Va trebui să îl tundă din nou, se gândi ea și acceleră. Mai ales dacă avea să conducă mașina asta, pe această autostradă, sub cerul ăsta de un albastru infinit. Gândul ăsta o făcea fericită. Lăsă capul pe spate și râse. Avea să urmărească Jeepul lui Thomas Jensen spre sud încă douăzeci de minute înainte de a vira pe un

drum privat, pe care cineva l-ar fi ratat dacă nu s-ar fi uitat atent după el.

Asta era, își zise Annabel, oprind în fața casei. Pentru prima dată, de ani buni, simțea că a ajuns acasă.

EPILOG

Marina simțea că cineva o privește. Deschise ochii și clipi în lumina soarelui de după-amiază. O carte zăcea deschisă pe abdomenul ei. Probabil adormise în timp ce citea. Când se ridică, simți o durere ascuțită în umărul prin care glonțul intrase și ieșise din corp. Rana era la doar zece centimetri de inimă. Avusese noroc. Dacă Owen nu ar fi sunat la FBI în timp ce ea se apropia de apartamentul ei ca să îl înfrunte pe Grant, un agent nu ar fi dărâmat ușa fix atunci când Grant se pregătea să o împuște. Dacă agentul nu ar fi tras primul, glonțul i-ar fi nimerit inima.

Grant era încă în spital. Avocații lui elaborau o înțelegere, printre nenumărate alte acuzații, pentru tentativă de omor. Avea să stea cel puțin zece ani în închisoare, după cum i se spusese ei, pentru ce îi făcuse. Charlie Platt, prietenul din armată al lui Grant, era încă în libertate. Dacă l-ar fi găsit și l-ar fi convins să vorbească despre implicarea lui Grant în uciderea lui Duncan, nu avea să mai existe nicio înțelegere. Grant ar fi făcut închisoare pentru tot restul vieții.

Marina se strâmbă și se lăsă pe spate, reproșându-și că și-a sprijinit toată greutatea în mâna stângă. După două operații, era cât de cât în regulă. Încă făcea fizioterapie, dar aveau să mai treacă destule luni până când partea stângă a corpului va fi complet funcțională. S-ar putea ca să nu reușească niciodată să-și revină complet, îi spuseseră doctorii. Leziunile musculare erau grave. Dar doctorii nu știau cât de puternică putea fi Marina atunci când își punea ceva în minte. Nu voia să fie ținută pe loc de un umăr slab. Avea treabă de făcut.

— Ușor, frumoasă adormită!

Owen, care purta un șort și o cămașă din in, era lângă ea cu un cocktail. Era un amestec de gheață,

garnisit cu o felie de ananas.

— Voiam să aduc niște șampanie, dar…

Arătă spre plaja cu nisip fin și spre Marea Caraibilor de dincolo de ea.

— Când ești la Roma…

Marina se ridică în capul oaselor, cu picioarele atârnate peste marginea hamacului. Se întinse spre băutură.

— Cât de mult am dormit?

— Cui îi pasă?

Marina încuviință.

— Bine spus! Uit că suntem pe fusul orar al unei insule, replică ea, sorbind ușor din băutură, apoi luând o înghițitură mai generoasă. Dumnezeule, e delicios!

— Prima băutură după cât timp?

Marina râse.

— Două luni? Alcoolul și analgezicele nu se amestecă, știi?

— Ei bine, trebuie să sărbătorim. Am o surpriză pentru tine.

Owen scoase la iveală o revistă pe care o ținuse ascunsă la spate.

Marina se ridică de tot. Ochii îi străluceau.

— Nu! șuieră ea. Nu pot să cred că ai făcut-o! Cum?

— Am mijloacele mele.

— Dar nu ajunge pe rafturi până mâine. Și a trebuit să mă cert cu recepționera azi-dimineață ca să fac rost de ediția de ieri a *New York Times.*

— Fusul orar al insulei. Îți face bine.

Marina râse.

— Să fii cu o zi în urma știrilor? Sau pe o insulă izolată, cu semnal groaznic la telefon?

— Ai nevoie de o pauză, spuse Owen, aruncându-i o privire aspră. Oricum, semnalul e un preț mic pentru un weekend cu cel mai chipeș bărbat pe care îl cunoști.

Marina înclină paharul.

— Noroc!

— Mori de nerăbdare să îl citești, nu-i așa? o întrebă Owen, fluturând revista prin fața ei, tachinând-o.

Ea se repezi spre revistă. El o trase imediat, dar Marina se dovedi mai rapidă decât el.

— Ai reflexe destul de bune pentru un bătrân, râse ea. Dar nu destul de bune.

— Costumul tău de baie cu talie joasă mi-a distras atenția. Nu-i corect.

— Fac ce trebuie să fac ca să primesc informația de care am nevoie, replică ea, ridicând din umeri, în timp ce răsfoia revista. De asta sunt atât de bună în ceea ce fac.

— Ești bună, rosti Owen cu voce brusc serioasă. E un interviu incredibil, Marina!

Marina nu răspunse. Era prea ocupată cu cititul. Interviul ei cu Arthur Maynard și cu Zoe Durand se întindea pe șapte pagini, unul dintre cele mai lungi articole publicate vreodată de *Press*. Îl scrisese în mare parte pe patul de spital, dictându-i-l lui Owen, care stătea lângă ea cu laptopul. Cu toate că nu se întâlnise cu Zoe și cu Arthur în persoană, Marina simțea că îi cunoștea. Își petrecuse aproape douăzeci de ore cu ei pe Skype. Fusese cel mai provocator și satisfăcător interviu pe care îl luase vreodată. Dintre toți cei cu care vorbise în ultimele două luni, Zoe o impresionase cel mai mult. La prima vedere, era tăcută și tânără, încă traumatizată de experiențele de la Swiss United. Dar cu cât vorbeau mai mult, cu atât mai clar îi devenea Marinei că Zoe era la originea scurgerii de informații și creierul din spatele furtului și al răspândirii a 2,5 terabiți de date care dusese la mai mult de o sută de arestări, la desființarea câtorva carteluri de droguri, a operațiunilor de spălare de bani și a unei rețele teroriste importante. Deloc rău pentru o fată dintr-un orășel din sudul Franței.

După ce termină de citit, Marina studie în liniște paginile revistei. Întregul număr era dedicat

scurgerii de date cunoscute acum în toată lumea drept *Fișierele elvețiene.* Era un articol despre arestarea lui James Ellis și despre înțelegerea înaintată de Grant Ellis, precum și despre sinuciderea lui Hunter Morse. O altă poveste detalia cazul americanilor condamnați pentru fraude fiscale, o listă ce includea senatori, doi congresmeni, doi judecători federali și câțiva directori executivi ai unor corporații importante. Era un articol despre Fares Amir și despre legătura lui cu familia Assad, scris de un corespondent *Press* din Europa. La final, apărea un articol despre Morty Reiss. La două săptămâni după căderea Swiss United, Reiss fusese arestat în Argentina. Trăia sub un nume fals, dându-se drept un agent imobiliar pensionat din Miami. Articolul relata cum Reiss evitase să fie descoperit timp de opt ani cu ajutorul băncilor offshore de genul BIC și Swiss United. Era semnat de Marina Tourneau și Duncan Sander.

La final, Marina se întoarse la copertă. O cercetă mușcându-și buza, ca să nu plângă. Era una dintre pozele ei preferate cu Duncan, o poză alb-negru, care îl înfățișa la Gala Met, cu patru ani în urmă. Arăta subțire și dichisit în smochingul său, cu părul tuns scurt, pieptănat cu grijă pe spate și dat cu gel. Stătea în centrul unui grup de femei puternice și frumos îmbrăcate. Anna Wintour era lângă el, râzând la ceva ce el tocmai spusese. În mână, ținea un jurnal mic, îmbrăcat în piele, în care nota nu doar întâlnirile, ci și bucăți interesante de conversație pe care avea de gând să le folosească mai târziu, în articole. Dacă cineva se uita destul de atent, putea observa un stilou argintiu în mâna lui stângă, pus peste jurnal. Marina știa că era stiloul pe care ea i-l dăruise după povestea *Darling.* Avea gravată data primului lor articol împreună.

Sub fotografie, cu litere albe, simple, scria: *În memoria lui Duncan Sander, redactor-șef 1 mai*

1958 – 11 noiembrie 2015.

Directorul artistic de la *Press* se certase cu Marina din cauza copertei. Marina știa că este în minoritate; majoritatea angajaților considerau că pe copertă ar trebui să fie Zoe și Arthur, imaginile *Fișierelor elvețiene,* nu o fotografie cu Duncan. Dar Marina îi redusese la tăcere. Nu era ceva ce avea de gând să facă des, dar în cazul ăsta simțea că e de o importanță vitală. Pentru ea, Duncan avea să fie mereu omul din spatele scurgerii de informații în cazul *Fișierelor elvețiene.* La urma urmei, el era cel care demarase investigația. Zoe și Arthur erau sursele lui. Fără el, acest număr al revistei – povestea lui – nu ar fi existat. Se număra printre puținele avantaje de a fi noul redactor-șef al revistei *Press.* O funcție cu care nu era pe deplin împăcată, cel puțin nu încă. Dar, în cazul de față, era în favoarea ei.

— Coperta e grozavă! spuse Owen calm.

— Mulțumesc. Nu cred că mai este cineva de acord, dar eu o ador.

— Duncan ar fi adorat-o.

Marina încuviință.

— Știu, zise ea. Și o merită.

— Asta da.

— Îți mulțumesc că mi-ai adus revista. Contează foarte mult să o pot ține în brațe. O știam. Dar nu pare real până nu vezi produsul final, nu?

Owen îi zâmbi și dădu aprobator din cap. Înțelegea. Ridică băutura de unde o lăsase ea în nisip și i-o întinse. Apoi se aplecă în spatele hamacului și scoase o bere dintr-o ladă frigorifică. O deschise și aruncă desfăcătorul în nisip.

— Toast, propuse el, ridicând berea. Pentru Duncan!

— Pentru Duncan! răspunse Marina.

— Pentru povestea vieților noastre!

— El a spus că așa va fi.

— Avea dreptate aproape întotdeauna.

Marina înclină paharul, marginea lui rece lovindu-se de sticla lui Owen. Luară o înghițitură și rămaseră uitându-se la soarele care cobora la linia orizontului.

— Ce să facem mâine?

— Asta?

— Am putea. Sau, dacă te plictisești, am putea studia o poveste. Ar fi nevoie de o scurtă excursie cu barca până în Republica Dominicană

E chiar acolo, o vezi? spuse Owen, arătând spre un țărm întunecat, la orizont.

Marina se așeză mai bine.

— Sugerezi să muncim în vacanță?

Înclină capul, de-a dreptul uluită.

Owen râse.

— Hai să nu o numim muncă! Să o numim explorare. Te bagi?

— Știi că da. Dar în seara asta sărbătorim. Corect?

— În seara asta sărbătorim.

Ciocniră paharele. Soarele începuse să coboare ușor la orizont. Marina zărea un iaht alb în depărtare. Îl privi cum devine tot mai mic până ce, într-un final, dispăru în direcția Republicii Dominicane. Mâine va fi și ea acolo. Mâine, își reaminti ea. Nu în seara asta. Apoi deschise revista și începu să citească în lumina amurgului.

virtual-project.eu

{1} „Opriți-vă, doamnă!” – în lb. fr. în original (n.red.).

{2} „Îmi pare foarte rău”. – în lb. fr. în original (n.red.).

{3} „E în regulă”. – în lb. fr. în original (n.red.).

{4} „Mulțumesc mult. E vina mea”. – în lb. fr. în original (n.red.).

{5} „Scuzați-mă. Unde este geanta mea?” – în lb. fr. în original (n.red.).

{6} „Am nevoie de geantă”. – în lb. fr. în original (n.red.).

{7} „Îmi pare rău, domnule Mora. E gheață pe șosea”.

{8} „Avem pană?”

{9} „Nu, nu”.

{10} „Vorbiți engleza?” – în lb. span. în orig. (n.red.).

{11} „E viața ta” – în lb. span. în orig. (n.red.).

Table of Contents

PROLOG
MARINA
ANNABEL
MARINA
ANNABEL
MARINA
ANNABEL
MARINA
ANNABEL
MARINA
ANNABEL
MARINA
ANNABEL
MARINA
ANNABEL
MARINA
ANNABEL
MARINA
ANNABEL
MARINA
ANNABEL
MARINA
ANNABEL
MARINA
ANNABEL
MARINA
ANNABEL
ZOE
ANNABEL
ZOE
MARINA
ZOE
MARINA
ANNABEL
MARINA
ZOE
MARINA
ANNABEL
EPILOG

Table of Contents

PROLOG	2
MARINA	5
ANNABEL	14
MARINA	31
ANNABEL	40
MARINA	54
ANNABEL	57
MARINA	66
ANNABEL	74
MARINA	89
ANNABEL	105
MARINA	118
ANNABEL	137
MARINA	149
ANNABEL	164
MARINA	175
ANNABEL	185
MARINA	189
ANNABEL	197
MARINA	206
ANNABEL	216
MARINA	221
ANNABEL	226
MARINA	230
ANNABEL	235
ZOE	240
ANNABEL	250

ZOE 254
MARINA 263
ZOE 271
MARINA 275
ANNABEL 280
MARINA 286
ZOE 290
MARINA 300
ANNABEL 305
EPILOG 314